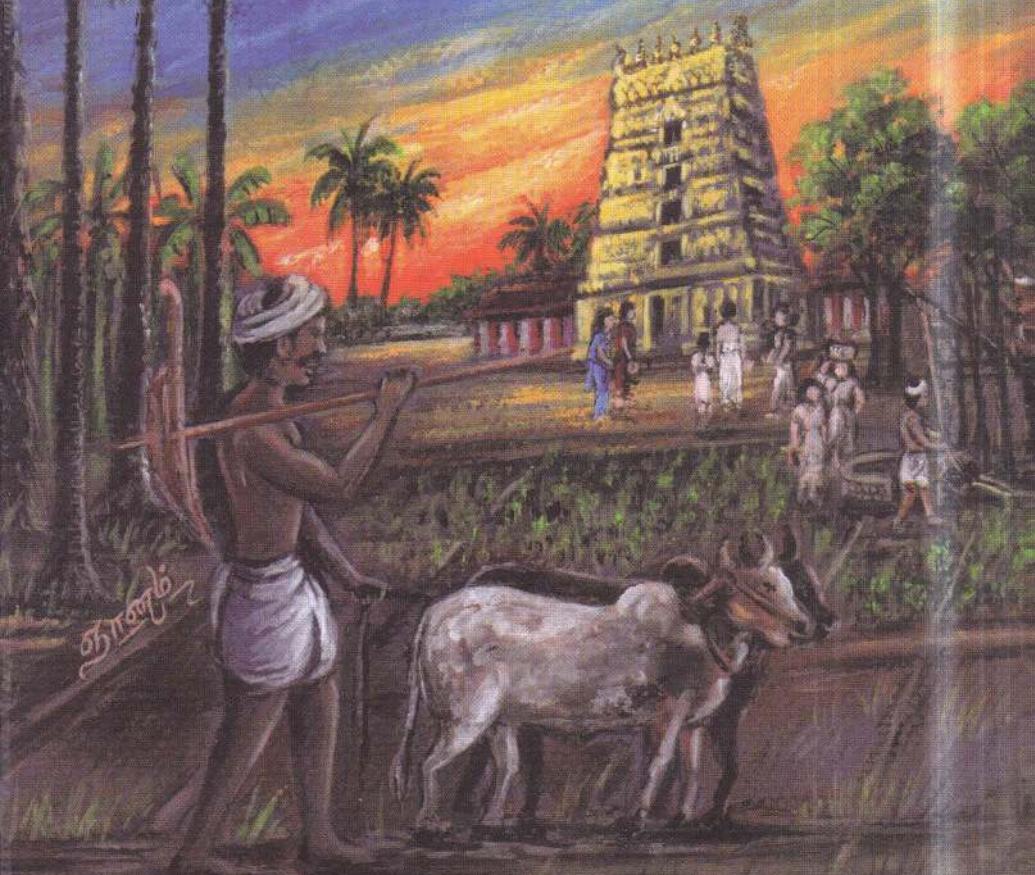

ஆந்தக்காலத்து யோழ்ப்பரணம்

கலைவன் சீகுநாகேந்திரன்

உந்தக்காலத்து
யாழிப்பாணம்

கலைவளர்
சி. நாகேந்திரன்

KALAPPAI PUBLICATIONS
P.O.Box 40 Homebush South NSW 2140
AUSTRALIA

Mithra Books

ISBN 1 876626 11 9

Apart from any fair dealing for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act, No part may by reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publishers.

SISU NAGENDRAN

© Author

ANTHAK KAALATHU YALPANAM

JAFFNA OF MY DAYS

By

'Kalaivalan' SISU NAGENDRAN

Cover Design

Gnanam

Illustrations

S. Elankainathan

KALAPPAI PUBLICATIONS

P.O.Box 40 Homebush South NSW 2140 AUSTRALIA

in collaboration with

Mithra Arts & Creations

1/23 MUNRO STREET
EASTWOOD 2122 AUSTRALIA
Ph: (02) 9868 2567
e-mail: panura@bigpond.net.au

30 VANNIAH STREET
BATTICALOA (EP)
SRI LANKA

32/8-10 ARCOT ROAD
CHENNAI 600 024 INDIA
Ph: (044) 2372 3182, 2473 5314
e-mail: mithra2001in@yahoo.co.in
Fax: 0091-44-2472 1336

மித்ர : 105
விலை : 85.00

முதற்பதிப்பு : செப்ரெம்பர் 2004
பக்கங்கள் : 184

பதிப்புரை

திரு. சிஸு நாகேந்திரன் அவர்கள் கலப்பை சஞ்சிகைக்கு பல சவையான அம்சங்களை எழுதியும் தொகுத்தும் வழங்கி யவர். இந்த வரிசையில் அவரது படைப்பான “அந்தக் காலத்து யாழிப்பாணம்” என்ற கட்டுரைத்தொடர் தனியிடம் பெறுகின்றது. முதியோன் என்ற பெயரில் எழுதிவரும் இவர் அந்தக் காலத்தில் தனது பார்வையில் யாழிப்பாணம் எப்படி இருந்தது என்பதைச் சில தலைப்புகளில் எழுதியிருந்தார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அந்தத் தொகுப்பை எனக்கு அனுப்பிவைத்தார். அத்துடன், “இது தரமானதாயின் கலப்பை சஞ்சிகையில் பிரசரிக்கவும்” என்ற வசனம் கொண்ட ஒரு துண்டுக்கடுதாசியையும் இணைத்திருந்தார். கட்டுரையைப் படித்தேன். என்னை நான் பிறந்த யாழிமண்ணுக்கே இழுத்துச் சென்றது அந்தக் கட்டுரை. பல விடயங்களையும் யாழிமணத் துடன், யாழிப்பாண மொழிநடையில் வாசிக்க வாசிக்க அதிலேயே ஒன்றிப் போனேன். அந்த முதியோனின் அனுபவ முதுமைக்கும், நல்ல ஞாபகசக்திக்கும் சான்றாக அவரது கட்டுரை அமைந்திருந்தது. இந்தக் கட்டுரை பற்றிய எனது கருத்துக்களை அவரிடம் சொன்னேன். இந்தக்கட்டுரையை கலப்பையில் தொடராக வெளியிட விரும்புவதாகக் கூறினேன். பொதுவாகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளும் சிஸு அவர்களுக்கு எனது வார்த்தைகளை நம்பமுடியவில்லை. “நீங்கள் சம்மா சொல்லுறியள்” என்று சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வெளிவந்த கலப்பை இதழ்களை இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

இக்கட்டுரைகளை வாசித்த பலர் தமது பழைய நினைவு களை மீட்டுக் கொள்வதுடன், இங்கு வாழும் தமிழ்ச் சிறார் களுக்கும் இந்த விடயங்களை ஊட்டிவருகின்றனர். இதன்

மூலம் பல பெற்றோரும் அந்தக் காலத்தில் தாம் வாழ்ந்த நிலைகளையும், நடைமுறைகளையும் இலகுவாக தமது பிள்ளைகளுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றனர். சில பந்திகள் இந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் இடம்பெறவேண்டுமா? கூடாதா? என்ற விவாதம் எமக்குள்ளே எழுந்திருந்தாலும், அவ்வாறான விடயங்களையும் எழுதும் துணிவும், பக்குவமும், இவர் போன்ற ஒரு சிலருக்கே இருக்கிறது. சில விடயங்களைக் கொச்சைப்படுத்தாமல், ஆனால் பச்சையாக, சொல்லப்பட்ட விதம் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. கலப்பை சஞ்சிகையில் வெளிவந்த இவரது கட்டுரைகளில் பயன்கண்ட சிலர், அக்கட்டுரைகளை மறுபிரசரம் செய்தும், பிரதிசெய்தும் மற்றவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர். இவரது சில கட்டுரைகள் குழுதம் சஞ்சிகையின் இணையத் தளத்தில் “யாழ் மணம்” என்ற பகுதியை அலங்கரிக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகக் கலப்பையில் தொடராக வெளிவந்த, இன்னும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும், இந்தக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பை ஒரு நூலாக வெளியிடவேண்டும் என்று அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டேன். அவரின் இந்தக் கட்டுரைத் தொடரை நூலாக வெளியிடுவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். யாழ்மணம் கமழு கட்டுரைகளுக்கு ஏற்ற படங்கள் இடம் பெற்றிருப்பது இந்த நூலுக்கு மேலும் மெருகூட்டி நிற்கின்றது. இதுபோன்ற படைப்புக்கள்மூலம் தனது வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் அவதானங்களையும் எமது தமிழ்ச் சமுதாயத்துடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் சிசு அவர்கள் தொடர்ந்தும் இதுபோன்ற அரிய படைப்புக்களை எழுதி வெளியிடவேண்டும் என்பது எனது விருப்பம்.

டாக்டர். பொ. கேதீஸ்வரன்

கலப்பை ஆசிரியர் குழு
அவுஸ்திரேலிய பட்டதாரிகள் தமிழர் சங்கம்
சிட்டி, அவுஸ்திரேலியா

அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாளைத்தை
இளம் சமுதாயத்தினரின்
நினைவிலே பதிய வைக்கும்
இந்நாலினை எழுதத் தூண்டி
இன்று ஜேர்மனியில் வாழும்
என் மூத்த பேர்த்தி
செல்வி அனிற்றா மிருதுளா ராஜகுமாரன்
அன்புக்கு

**இந்நால்
சமர்ப்பணம்**

என்னுரை

பழையவற்றை மீளாய்வது மனதுக்கு மகிழ்ச்சி தருவது.

எழுபது, எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சில கிராமங்களில் நடைமுறையிலிருந்த பழக்க வழக்கங்கள், நிகழ்வுகள் இன்றையவற்றிலிருந்து வேறாக இருந்தன. இவை குறித்து இப்போது வாழ்ந்துவரும் தலைமுறைக்கு, குறிப்பாகப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு, அறியத் தரலாமோ என்னும் வேட்கை என்னுள் உதித்தது. அதனால் அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம் என்னும் பரந்த தலைப்பின் கீழ், சிறுசிறு பகுதிகளை எழுதும் பணியை மேற்கொண்டேன். எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் எல்லோரும் போகமுடியாது தானே! நான் போய்ப் பழகிய கிராமங்களில் கண்ட, கவனித்த, விடயங்களைப் பற்றியே இங்கு தர முயல்கின்றேன்.

நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில், அதாவது 1920, 30களில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த கிராமங்களுக்கும் 70கள் பிற்பகுதியில் காணப்பட்ட அதே கிராமங்களுக்கும் வித்தி யாசங்கள் பல இருந்தன. அதன் பின்னர், அதே கிராமங்களில் தற்காலம் நடைமுறையுள்ள பழக்கவழக்கங்களில் எத்தனையோ மாற்றங்களைக் காணலாம். மற்ற உலக நாடுகள் யாவும் விஞ்ஞானத்தின் ஊடாக முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கும் இந்தக் காலகட்டத்தில், எங்கள் தாயகம் எவ்வளவிற்கு ‘முன்னேறி’யிருக்கிறது என்பதை யாரும் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டியதில்லை! அந்தி ஒழிந்த இடத்தில்தான் முன்னேற்றம் தலைகாட்டும் என்பது நியதி.

அந்தக் காலத்தில் இருந்த, வாழ்க்கைக்குத் தேவையான, எத்தனையோ நல்ல பழக்கங்களும் நிகழ்வுகளும் இப்போது வழக்கொழிந்து அழிந்து விட்டன. தியன் பல தோன்றியுள்ளன. நம்பமுடியாத வகையில் மாற்றங்கள் பல நிகழ்ந்துள்ளன. எம் முன்னோர் கைக்கொண்ட எத்தனையோ நல்லநல்ல முறைகளைத் தற்போதைய சமுதாயத்தினர் கைவிட்டுவிட்டார்கள். நாகரிகம் இடையிற் புகுந்து, வாழ்க்கைத் தேவைகளைத் திரித்த

கண்கொண்டு நோக்கும்படி மனித வர்க்கத்தை ஆக்கிவிட்டது. இது வருந்தத்தக்கு. ஆயினும் யாரையும் குறைசொல்ல இடமில்லை; காலத்தின் நியதி அது!

பொதுவாக, வயதானவர்களுக்கு இந்நாலிலுள்ள விடயங்கள் பெரும்பாலும் ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும். ஆனால் இளம் பிராயத்தினர், தாய்நாட்டைவிட்டுச் சிறுவயதிலேயே புலம்பெயர்ந்து சென்று வெளிநாடுகளில் வசிப்பவர்களுக்கு, இச்சிறு புத்தகம் பயன்தரக்கூடியதாக அமையும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

இக்கைநாலில் நான் எழுதியிருப்பது அந்தக்காலத்து நிகழ்ச்சிகள், நடைமுறையிலிருந்த பழக்கவழக்கங்கள், நாட்டு நிலைமைகளாகும். அவற்றை இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாட்டு வழப்பங்களோடு ஒப்பிடுகையில் பல முரண்பாடுகள் வாசகர்களுக்குத் தோன்றக்கூடும். அவற்றிற் கெல்லாம் காலத்தின் தேவைகளும் மாற்றங்களும்தான் காரணம். சில மாற்றங்கள் சமூகத்துக்குத் தீமையையும் பல மாற்றங்கள் சமூகத்துக்கு நன்மையான புரட்சியையும் கொண்டு வந்திருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன்.

வாசகர்களின் வசதிக்காக இந்நாலினை மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளேன். ‘வாழ்வும் வளமும்’, ‘மதமும் நம்பிக்கைகளும்’, ‘பொது’ ஆகியன அவை. அவை மேலும் சிறுசிறு அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலின் ஆக்கத்திற்கு ஊக்கந்தந்த ‘கலப்பை’ சஞ்சிகை வெளியிட்டுக் குழுவினருக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள் என்றும் உரித்தாகும்.

நான் இதை எழுதியிருப்பது பண்டிதத் தமிழ் நடையில்லை — எனக்குத் தெரிந்த பாமரத் தமிழ்நடையில்தான். குறைகள் பல காணக்கூடும். அவற்றைத் தவிர்த்து, பிரயோசனமானவற்றை மட்டும் கருத்தில் எடுக்கும்படி, பணிவாகக் கேட்டுக் கொள்ள சின்றேன்.

நன்றி!

சிக நாகேந்திரன்

Sisu Nagendran
6 Jaguar Drive
CLAYTON 3168

காலஞ் சூழல்

காலஞ் சூழலக் காட்சிகள் திரியும் கோலம் புதிது புதியதாய் விரியும் கோலம் புதியதாய் விரியப் பழையன ஏலம் போதல் இயற்கையின் நியதி. ஏலம் போகும் கவுகைகள் அழுத்திப் பாலம் அமைக்கப் பழையன உயிர்த்து மனையின் மாண்பு மாண்மியம் மண்வளம் நன்வோடை சுரந்து நெஞ்சயிர்ப்பெய்த... அழுத்தும் நினைவில் அரியதை எல்லாம் எழுத்திற் பிடித்து ஏட்டிற் பதித்து சீரிய பணிசெய் சிகிவின் பாரிய சேவைப் பணிபெரி தம்மா!

●
அும்பி

முன்னுரை

அன்பர் சிக். நாகேந்திரன் அவர்களின் “அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம்” என்ற நினைவாடல் நூலினை வாசித்து முடிந்ததும் “எந்தையும் தாயும் குலாவி மகிழ்ந்த” பண்டைய யாழ்ப்பாண நிலத்தின் இனிமையும் செழிப்பும் மனதில் தேங்கும் அதேவேளை, நவீனத்துவம் என்ற பெயரால் நமது பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் முதலான பலவற்றினை நாம் இழந்துவிட்டோம் என்ற ஏக்கமும் மனதில் சமையாக ஏறிக் கொள்கின்றது. நமது கலாசார இழப்பினை ஆவணைப்படுத்தும் அரிய நூலாக சிக் நாகேந்திரனின் “அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம்” விளங்குகின்றது. சிக் நாகேந்திராவை ஒரு நல்ல நாடக நடிகணாகவும், புகைப் படக்கலைஞராகவும், இனியதொரு நண்பனாகவும்தான் நான் அறிந்திருந்தேன். நாடக நடிகர் இராசரத்தினத்துடன் சேர்ந்து நாகேந்திரா நடித்த “சக்கடத்தார்” யாழ்ப்பாணத்தின் பட்டி தொட்டியெல்லாம் வெற்றிநடை போட்டதை எவரும் அறிவர். இரு நடிகர்கள் சேர்ந்து மக்களின் இரசனையைப் பெருக்கவும் யாழ்ப்பாணத்தின் நடைமுறைகளின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் புரியவைக்கவும் சக்கடத்தாரால் முடிந்திருக்கிறது. அவ்வகையில் நாகேந்திராவை நடிகணாக நான் தெரிந்து கொண்டேன். செட்டிகுளத்தில் நான் காரியாதிகாரியாகப் பணியாற்றியபோது அங்கு நடிகர் ரகுநாதனுடன் வருகைதந்த நாகேந்திரா அங்கு சுடப்பட்டுக் கிடந்த யானையைத் தத்ருப மாகப் புகைப்படம் எடுத்துத் தந்தார். அதனை என் “யானை” நாவலின் அட்டைப்படமாக நான் வெளியிட்டபோது அவரைத் தக்கதொரு புகைப்படக்கலைஞராக அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். நடிகணாகவும் புகைப்படக் கலைஞராகவும் விளங்கிய நாகேந்திராவிற்குள் ஒரு படைப்பாளியும் சமூகவியலாளனும் ஒளிந்திருக்கிறார்கள் என்ற இரகசியம் எனக்கு அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாணம் என்ற இந்நூலினைப் படிக்கும்

வரை தெரிந்திருக்கவில்லை. இந்நூலின்மூலம் அவர் தன்னை யொரு படைப்பாளியாகவும் தக்கதொரு சமூகவியலாளனாகவும் அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

ஒரு இனத்தினை இன்னொரு இனத்திலிருந்து வேறு படுத்தி அடையாளங் காண உதவுவன அந்த இனம் பேசும் மொழியும் அந்த இனம் கைக்கொள்ளும் கலாசாரமுமாகும் என சமூகவியலாளர்கள் கூறுவார். இவையே ஓர் இனத்தினை அடையாளங்காண உதவும் சுட்டிகளாம். தமிழ் மக்களது கலாசாரம் பலவேறு கூறுகளைக் கொண்டது, தனித்துவமானது. கலாசாரம் என்ற சொல்லில் நமது பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், கிரியைகள், உடை உணவு வகைகள், கலை இலக்கியம், ஆட்டம் பாட்டம் முதலான பலவும் அடங்கும். யாழ்ப்பாண மக்களது கலாசார நடத்தைகள் தமிழரது கலாசாரப் பொதுப்பண்புகளிலிருந்து சுற்று தனித்துவமானவை. அவற்றினை இந்நூலில் சிக் நாகேந்திரா மிகமிக நுணுக்கமாக விபரித்துள்ளார். ஒரு சமூகவியலாளனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஆய்வும் ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்கவேண்டிய அவதானிப்பும் இந்த ஆசிரியரிடம் மிகத் தூக்கஸாகக் காணப்படுகின்றன. அதனால் அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம் என்ற இந்நால் தக்கதொரு ஆக்கவிலக்கியம் ஆக அமைந்துவிடுகின்றது.

அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம் பற்றிய பண்பாட்டு அம்சங்கள் ஏற்கனவே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை (யாழ்ப்பாண வாழ்வும் வளமும்), எழுத்தாளர் முதறிஞர் தி.ச. வரத ராசன் (மலரும் நினைவுகள்), கவிஞர் தில்லைச்சிவன் (அந்தக்காலக் கதைகள்) ஆகியோர் எழுதி நூல்களாக வெளிவந்து உள்ளன. அவ்வரிசையில் சிக் நாகேந்திராவின் அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணமும் சேர்ந்து கொள்கின்றது. ஆனால் முன்னைய நூல்களின் பொருளிலும், கூறும் வகையிலும் இந்நால் வேறு பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தின் தெரிந்தெடுத்த சில பண்பாட்டுக் கூறுகளை வடமராட்சிப் பின்னணியில் கணபதிப்பிள்ளை விபரிக்க, பொன்னாலைக் கிராமத்தினை வரதர் தனது நூலில் காட்சிப்படுத்துகிறார். தில்லைச்சிவனோ தான் பிறந்து வாழ்ந்த தீவக்கத்தினை நம் கணமுன் கொண்டு வர முயல்கிறார். சிக் நாகேந்திராவோ யாழ்ப்பாணம் முழுவதற்குமான பண்பாட்டு அம்சங்களைத் தன் நூலில் சுவைபடக் காட்டுகின்றார்.

நாம் பயன்படுத்திய பொருட்கள், உண்ட உணவுகள், உடுத்திய உடைகள், கொண்டாடிய திருவிழாக்கள், சடங்குகள், அடிப்பிடி சண்டைகள், உறவுகளை அனைத்தும் சிக் நாகேந்திராவின் பார்வையிலிருந்து தப்பவில்லை. அனைத்தின் அம்சங்களையும் பெருமித்ததுடன் தனது நூலில் விபரித்துள்ளார்.

அப்படி வாழ்ந்த நாம் இப்படி வாழ்கின்றோமே என்ற ஏக்கம் ஒவ்வொரு வரியிலும் எஞ்சி நிற்கின்றது. ஏங்க வைக்கின்றது. சீலப் பொட்டளி வியாபாரி, அறைமூடிச் சலங்கை, திருநீற்றுக் குடுவை, பூசல்மா, கால்தட்டம், துப்பல்படிக்கம், அச்சுலக்கை, குத்துசி, துலா என எதுவும் நாகேந்திராவின் அவதானிப்பில் இருந்து தப்பவில்லை. பாசாங்கற்ற பாமரமொழியில் யாழ்ப் பாணத்தின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை அவர் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ள சிறப்பினை வியக்காமல் இருக்கமுடியாது.

அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பானம் என்ற இந்த நூல் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. வாழ்வும் வளமும், மதமும் நம்பிக்கைகளும், பொது எனப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதியோரைக் கனம்பண்ணுகின்ற அக்கால இளம்பிள்ளைகள், குடிமக்களுக்குச் சாதியின் பெயரால் நிகழ்ந்த கொடுமைகள், கல்விக்கு அளித்த முதன்மை, கமக்காரனின் வாழ்க்கை என்பன முதலாம் பகுதியில் நன்கு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புராணப் படிப்பு, நேர்த்திக் கடன், வேள்வி, சகுனம், தீட்டு, துடக்கு என்பன பற்றிய தகவல்கள் இரண்டாம் பகுதியில் எடுத்து ரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் யாழ்ப்பான மக்களது குணவியல்புகள், அவர்களது நல்ல பண்புகள், களைய வேண்டிய பண்புகள், அவர்களது பலம், பலவினம் அனைத்தும் விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எங்களது அனைத்து நடத்தை களும் இலக்கியத்தின் பேசும் பொருளாக மாறிவிட்டதை சிக நாகேந்திராவின் அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பானத்தில் கண்டு வியக்காதிருக்க முடியாது.

காலத்திற்குத் தேவையான நல்லதொரு பணியை இந்நூல் மூலம் ஆசிரியர் செய்துள்ளார். யாழ்ப்பானத்தை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து உலகமெங்கும் சிதுறி வாழும் தமிழ் மக்களின் பிள்ளைகள் தம் முதாதையரின் கலாசாரக் கோலத்தின் சிறப் பினைப் புரிந்து கொள்ளவும், யாழ்ப்பானத்தில் தொடர்ந்தும் இடர்களிடையே வாழ்வைக் கழிக்கும் மக்கள் தம் பாரம்பரியப் பெருமைகளை இரை மீட்பதற்கும் சிக நாகேந்திராவின் இந்த நூல் நிச்சயமாக உதவும். ஆசிரியர் பாராட்டிற்குரியவர்.

கலாந்தி க. குணராசா
(செங்கை ஆழியான்)

பிரதேசச் செயலாளர்,
வலிகாமம் வடக்கு, தெல்லிப்பளை.
10.2.2004

மதிப்புறை

அன்பர் சிக நாகேந்திரன் அவர்களை அவுஸ்திரேலியாவிலேயே முதன்முதலில் சந்தித்தேன். “சிக” அவர்களுக்கு 83 வயதாகிறது. எனினும் அவர் உள்ளத்தாலும் சிக தான். குழந்தைமனம் கொண்ட இந்த மனிதரிடம் குடியிருந்த மக்தான் ஆற்றல்கள் நெருங்கிப் பழகியபின்பே அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நாடகக் கலைஞர், புகைப்படக் கலைஞர், சமூக ஆய்வாளர் முதலான முதல்களைக் கொண்டவர். மேடையில் முழங்கி கருத்துக்களைக் காற்றிலே மாத்திரம் பரப்பும் பணியில் ஈடுபடாதவர்.

அதனால்தானோ என்னவோ எனது நெஞ்சத்திற்கும் நெருக்கமானவர். 2001ஆம் ஆண்டு மெல்பணில் முதலாவது எழுத்தாளர் விழாவை நாம் தொடக்கிய காலம் முதல் சிக அவர்கள்தான் எமது ஆஸ்தானப் புகைப்படக் கலைஞர்.

பெரும்பாலும் மெல்பணில், தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் மண்டபங்களில் — ஒன்று கூடல்களில், இவரைக் காணலாம்.

மெல்பேணில், கோடைகாலத்தில் சுட்டெரிக்கும் வெயிலோ, பளிக்காலத்தில் உடலை உறையவைக்கும் குளிரோ, இவரை வீட்டினுள்ளே முடங்கி இருக்கச் செய்யாது. துடிப்பாக இயங்கும் சிக இந்த வயதிலும் அயராமல் எழுத்துப் பணியில் ஈடுபடுவது மிகப்பெரிய ஆத்மபலம்.

சிகவின் “அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பானம்” எம்மையெல்லாம் அந்தப் பொற்காலத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது. “தமிழன அடையாளம் பேணுதல்” இன்றைய புலம்பெயர் பண்பில் பேசுபொருளாகியுள்ளது. சிகவின் இந்த அரியநூல் தமிழன அடையாளம் பேணுதலுக்குப் பெரிதும் துணைபுரியும்.

இந்நாலை “கலப்பை” அவுஸ்திரேலியப் பட்டதாளிகள் தமிழர் சங்கம் வெளியிடுவதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி.

P.O. Box 350, Craigieburn,
Victoria 3064, AUSTRALIA.

அன்புடன்
லெ. முருகூபதி

வாய்மொழி —

குடும்ப கிழவு	16
கணவு விவரங்கள்	20
உள்ளப் பழங்கும்	25
மின்சாலை	28
நியாயக வாதிகள்	31
விறுதுளை	37
ஊவங்கு கூப்பின்னெல்	40
பொறுத்து ரோக்டுகள்	45
கல்வி	52
மில்க்காராச் சிலியங்	55
குழிம்ப் பற்றி	59
அமைக்கள்	64
ஈழிக் கொடியோல	68
ஈட்டி குழிப்பு	72
ஈழிக் கீல்வாநத் திடெட்டுப்போற் பாகுவதன்	75
கங்காராச்	78
பாவுகளை பாத்திரங்கள்	87
மின்சாலை	90
பாணி	96
மின்சாலை	102
நீணபகலங்கும் வைத்தியறும்	105

மத்தும் நம்பின்வைக்கஞ்சி —

கோவில்கூரும் திருவிழாக்கலை	114
அம்மான் வழக்கங்கள்	124
பாஷபங்கை வழகங்கள் கிளை	126
ஏற்றமும் உட்திராபும்	133
கீடு	136
விறுமொழி	139
சட்டங்கள்	146
ஏற்றும் ஆளாற்கள்	151
கெஷான்டாட்டங்கள்	156

போது

காலங்குறை	154
புந்த காலம்	169
சட்டங்களும் சமூகமும்	175
பாந்திரி பெறுமதி	191

முடிவுகள்

நன்றிப்புகள்

வாழ்வை வளர்முடிவு

1

ஞெப்ப உறவுகள்

கீழ்ப்படிகள்

திருக்காலை மூர்த்திகள் வளர்ந்து வசூலிப்பாயிற்க
போதினாலும், பிரதிநிதியாக அமர்களை அப்பாக்காத்தும், கொஞ்சம், ஆவாஸம் அமைக் கீழ்க்கண் அமர்களை ஏரிட்டியும் பயங்கரத்திலும், அவர்கள் மூவாதாக கால்களிற்க விழிகளாக்கன. பிள்ளைகள் பெற் கொடுக்கும் காலாவாய்களும் கால்களிற்கும் வேண்டும் என்பது நியதி: அதை நீண்டாக நன்றாக்கப்படுவார்கள்.

விடிகள் பிள்ளைகள்-தாந் தன்னிச்சையாகத் தீரியவோ, விளையாடவோ விடமாட்டார்கள். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பியதும் பெற்றிரா சிச்சியும் வேலைக்கவிய் அவர்களும் சிறிதலாவது பங்கு கொள்ளவேண்டும்; பள்ளிக்கூடம் பேரக வேலன்றும், விட்டு வேலாவைகளில் உதவுவேண்டும்; சமநாதது வைத்திருக்கிற சாப்பைட்டாடத்துவன் கார்பி வேண்டும், விட்டிப் பாடங்களைப் படித்துவிடும் பின்னார்க்குப் போக வேண்டும் அதேக்காக வங்க விழிகளிலும் இப்படித்துவன் சிறுவர்களின் வாழ்க்கை சில வைத்திருந்த பிரம்மான் முதல்வரை, கால்வீலை, மூண்டி பிலோ சாத்துவார்கள். இன்றும் சிலர் வேலக்காலியாவினின்று தயநிற்கு வந்து அவர்கள் பாலிப்பார்கள். இது ஒரு விசுநக்கில் பரவாயியலை வைவாய்க் குளிள்ளால், வேலக்கு தாந்திரம், திரும்பி வருவதற்கு ஏடுக்கும் பிரதாக்கிருஞ்சு அவர்களுடைய சோபம் கொல்லுவதற்கு நன்றாக்க விடக்கூடும். அந்தால், தாய் குழுக்கிட்டிப் பிள்ளைகளுக்கு அடிஸ்திராயிற் தடுக்கவும்; வராந்திராயிற்

பிள்ளைகள் கீழ்ப்படிகளுக்கு வளர்வேண்டும் என்பது ஓர் எழுதாக விடி. முறைகள் அவர்கள் பெற்றியோடுக்கும் கீர்த்தி படிகள் போன்றும், இன்னை சுற்றாலும் குன்பும் கூப்பிட உனை பிள்ளைகளைப் பிள்ளைகளை செய்து வேண்டும் குந்தாலும் அதை வீட்டிறுப் போட்டுத் தகபயனில் வரவிட வில்லை வந்து எக்கட்டிக்கொள்ளு நீர்ச்சென்னாலும். அப்படிப் பழங்கி வைந்திருந்திராக்கள் அதைக் காலப் பெற்றியோர்கள் தந்தை வேற்றுக் கீர்த்தியாக்கு உதவுக் கூடன் பதில்கள் வர வேண்டும். கால்களினால் அடிவிழும், அடிகள் விழுவதும் பலவில்லை. சில பெற்றிரார்கள் கைகளைப் பாலிப்பார்கள் - வெளிப் பிள்ளைப் போகும் சிலர் இதுவிக்கிறுப் பாங்கி வைத்திருந்த பிரம்மான் முதல்வரை, கால்வீலை, மூண்டி பிலோ சாத்துவார்கள். இன்றும் சிலர் வேலக்காலியாவினின்று தயநிற்கு வந்து அவர்கள் பாலிப்பார்கள். இது ஒரு விசுநக்கில் பரவாயியலை வைவாய்க் குளிள்ளால், வேலக்கு தாந்திரம், திரும்பி வருவதற்கு ஏடுக்கும் பிரதாக்கிருஞ்சு அவர்களுடைய சோபம் கொல்லுவதற்கு நன்றாக்க விடக்கூடும். அந்தால், தாய் குழுக்கிட்டிப் பிள்ளைகளுக்கு அடிஸ்திராயிற் தடுக்கவும்; வராந்திராயிற்

தமது பெற்றியோர் அவ்வாறு நாங்கு முதல்தார் முனிவிவசாலைக் குளையாவர்கள் கதிவரவியாவது நின்றனவையியாவது காலாயார் சால்கள் தூநில் தூங்கம் வருந்து கந்தாயில் மூத்திகாலம் அமர்ச்சோர்வார்கள், அப்படிப் பிசுநக்கில் சப்பாகவி கட்டி கட்டார்ந்துகிளாவார்கள். முதல்வரை வருவதைக் கவனிடவில் இவைகளே உடலை ஏழுது நின்றார்கள் இதருவில் பேரும் பேரும் எதிர்ப்பட்ட முதியோருக்கு மாப்பாதகாட்டி. ஒடுக்கி ஒதுக்கியிருப்பார்கள். முதல்கோர் ஏதாவது பிலோவை வகிளாவன், இவைகளோர் அன்றத் தட்டிக்கவுரியாறு கீகவும் அப்படியா.

ஓருவருக்காக்குநவர் உதவுவது பொதுவாக வொடுக்கும், சொல்காரி செய்யும்பொழுது இரு கைகளையுடியீடு பாலிப்பார்கள். அதாவது, இரு கைகளையும் சொடிப்பாகத்து அவ்வாறு ஒரு கை வாக்க கொடுக்கி மற்றும் கை அதன் மூழ்கியங்களைத் தோட்டிக் கொள்ளுகிறது. ஆனால், அந்தகாரத்திலே நின்றவாகள் மட்டும் கொடுக்கல் வாங்குவதற்கு ஒரு கையை முடிவிட பாலிப்பார்கள்.

அன்றாய குடும்பத்தில் ஆண்மகள், அதாவது அந்தச் சூரியங்களைத் தருப்படியாக்கும் கட்டுக்கோப்பாகவர் வைத்தி நூக்குக்குயிய, அந்தச் சூரும்பைச் சிலிப்பதற்கு வரும்பாலைந் தேஷித் தலக்குடியா அள்ளுக்கிளை, தலைவாராக இருப்பார். அவர் இடைத் தான் சட்டி அவரின் மகனாவி குழும்பத்தில் மந்திரியாக இருக்கவும், ஆணால் தலைவாரது கட்டவாக்காரத்தான்

அக்குடும்பத்து அங்கத்தவர் யாவரும் மேவி நடக்கவேண்டும். தலைவன் தான் பிரதான குடியிருப்பாளரும் (Chief Occupant), ஆணையாளரும், அவரே செயலாளரும், அவரே காசாளரும் (Treasurer) ஆவார். இதிலிருந்து, பிள்ளைகள் எவ்வளவு பயபக்தி யுடனும், விசுவாசத்துடனும் வளர்ந்து வந்திருப்பார்கள் என்பதை நாம் மட்டிட்டுக் கொள்ளலாம்.

குடும்பத்தில் முதியோர்

இரு வீட்டில் புதுத்தம்பதிகள் குடியிருப்பார்கள். அவர்களுடன் அவர்களின் பெற்றோரும் வசிப்பார்கள் - அநேகமாக ஒரு தம்பதியின் பெற்றோர்தான். தம்பதிகள் புதிதாக இருக்கும் பொழுதே பெற்றோர் வீட்டின் நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்வார்கள். தம்பதிகளும் அனுபவம் இல்லாதபடியால் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களுக்கு இசைவாக நடந்து கொள்வார்கள். பெற்றோரும் கொஞ்சக் காலத்துக்கு விட்டுப் பிடிப்பது போலக்காட்டி அவர்களுக்கு அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் வழிகாட்டிகளாக நடப்பார்கள். சில மாதங்கள் கழிந்ததும், பெற்றோர் தாங்கள் சொன்னபடி மக்கள் நடக்காவிடில் சற்றுக் கோபித்தும், கடிந்தும் தங்கள் எண்ணப் படி அவர்களை நடப்பிப்பார்கள்.

தம்பதிகளுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கும். பெற்றோரும் கொஞ்சி விளையாடுவார்கள். அத்துடன் பேரப்பிள்ளைகளையும் தங்கள் ஆதிக்கத்துக்குள் கொண்டுவர முயற்சி எடுத்து அதில் வெற்றியும் காண்பார்கள். ஏனெனில், தம்பதிகள் தங்கள் மற்றைய அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு, பிள்ளையையும் தாமே பராமரிப்பது கஷ்டம் என்றபடியால் பெற்றோரின் துணையும் உதவியும் இன்றியமையாததாகத் தோன்றும். இதைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு அந்தப் பேரப்பிள்ளைகளையும் வழிநடத்தும் பாவணையில் அவர்களையும் தங்கள் அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். இதே மாதிரி, அவர்களுக்குப் பூட்டப் பிள்ளைகள் பிறந்தும், அவர்களையும் ஆட்சி பண்ணுவது பாட்டன் பாட்டியாகத்தானிருக்கும்.

ஆகவே, பிள்ளையைத் திருமணம் செய்துகொடுத்த நாள் தொடக்கம் தாங்கள் கட்டையில் போகும்வரை பெற்றோரின் ஆதிக்கம்தான் அந்தக் குடும்பத்தில் நடக்கும். அதற்குக் குறுக்கே எந்த தடைகளும் வருவதை அவர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அப்படி ஏதாவது இடையூறுகள் வந்தால் தாங்கள் வேறாகப் போவதாக வெருட்டியோ, சாகிறேன் என்று பயமுறுத்தியோ

தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வார்கள். தம்பதிகளும் தங்கள் பெற்றோருக்கு நன்றிக்கூடன் பட்டு, அவர்களின் தள்ளாத வயது, சமூகத்தின் கலாச்சாரம், பாவுபுண்ணியம், இவைகளை எண்ணி அவர்களுடன் முரண் பிடிக்காமல், ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, காலத்தைக் கடத்திச் செல்வர்.

இரு குடும்பத்தின் தலையாரி எப்பொழுதும் முதியவராகத் தான் இருப்பார். அவர் சொற்படிதான் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்கள் எவ்வும் நடப்பார்கள், நடக்க வேண்டும். வெளியிலிருந்து யாராவது அலுவலாக வந்தால் முதியவரைக் கலந்தாலோசிக்காமல் எந்த நடவடிக்கையிலும் அந்தக் குடும்பத்தினர் இறங்கமாட்டார்கள். வீட்டுத் தலைவனுக்கு அவ்வளவு சக்தி குடும்பத்திலுண்டு. அவரது சொல்லை அல்லது புத்திமதியை மறினால், பெரிய கலாட்டாப்பண்ணி, கத்திக்குளரி, அயலாரைக் கூப்பிட்டு, தர்க்கம் பண்ணி, தனது நியாயத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ளுவார்.

இவ்வளவு ஆதிக்கச் சக்தி முதியவருக்கு எப்படி வந்து என்று யோசிக்க இடமுண்டல்லவா! அதற்கு மூலகாரணம் அவர் தனது வாழ்க்கையை வாழ்ந்த விதம்தான். தனது வாழ்நாளில் பிரயாசை, தர்மம், நீதி, சிக்கணம், எளியசீவியம், இவற்றில் கட்டுப்பாடாகவும் உண்மையாகவும் சீவித்த படியால், தான் சொல்வதும் செய்வதும் சரியாகவே இருக்கும் என்ற தன்னம் பிக்கைதான் அவருக்குத் தூண்டுகோலாகும். அத்துடன், தங்கள் பெற்றோர் பாட்டன் / (பாட்டி)யின் வாழ்க்கை புனிதமானதும், குறைபாடில்லாததும்தானே என்று பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்கள் இட்ட சட்டத்துக்கு மறுவார்த்தை பேசாமல் ஒத்துழைப்பு நல்கி, அவர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, அவர்களின் வழிகாட்டவின்படி நடந்து கொள்வார்கள். குடும்பத்தலைவனைப் போற்றி, அவரைத் தெய்வத்துக்கு அடுத்தபடியாக வைத்துக் கணம் பண்ணினார்கள் அந்தக் காலத்து மக்கள். அது அவரின் நன்நடத்தை காரணமாகவேதான்!

2

உணவு வகைகள்

அந்த நாட்களில் மச்ச, மாமிச உணவுகள் குறைவு. அநேக வீடுகளில் ஆரதக்கறி என்று காய்கறி உணவுகளையோ சமைப்பார்கள். அத்துடன் பால், தயிர், மோர், நெய், வெண்ணெய், பாற்பட்டி முதலியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அசைவ உணவுகள் சாப்பிடும் சிலர்கூட, கிழமையில் 2 அல்லது 3 நாட்களில்தான் அசைவ உணவு சமைப்பார்கள். சிலர் அடிக்கடி விரதம் அனுட்டிப்பார்கள். விரதநாட்களில் கண்டிப்பாகச் சைவ உணவுதான். சில வீடுகளில் மட்டுமே மச்ச, மாமிசம் தினமும் சமைப்பார்கள். எது எப்படியிருப்பினும் மச்சத்துக்கும் சைவ உணவு சமைப்பதற்கும் வேறுவேறு பாத்திரங்களை - சட்டி, பானை, அகப்பை, கோப்பை, பேணி, முதலிய பாத்திரங்களை - வேறுவேறாகத் தான் வைத்திருப்பார்கள். அவை கலந்துவிடா வண்ணம் மிகவும் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள்.

உணவு வகைகளில் பலவிதத் தயாரிப்புகள் உண்டு:

அரையல், துவையல், பொரியல், வறுவல், அவியல், வதக்கல், தியல், அரையவியல், கிண்டல், சம்பல், சன்டல், கூட்டு, பிரட்டல்,

உவியல், வெதுப்பல், குழம்பு, பச்சடி, சொதி, இரசம், கழிவகை (உழுத்தங்கழி, ஊதுமாக்கழி, குரக்கன்கழி, அரிசிமாக்கழி), கஞ்சிவகை (பால்கஞ்சி, புளிக்கஞ்சி, உப்புக் கஞ்சி, சவ்வரிசிக் கஞ்சி, சோறுவடித்த கஞ்சி), கூழ்வகை (இடியல்மா, குரக்கன்மா, அரிசிமா, ஊதுமா முதலியவற்றில் ஒன்றைச் சேர்த்துக் காய்ச்சும் கூழ்வகை), பாயாசவகை, புட்டுவகை, தோசைவகை, இட்டலி, அப்பம், உப்புமா, இப்படி எத்தனையோ விதமான உணவு களைச் சமைப்பார்கள். இவற்றைவிட, என்னை சேர்த்துத் தயாரிக்கும் பலகாரவகை பலவுண்டு. அவற்றிற் சில - வடை (உழுந்து வடை, கடலை வடை, பருத்தித்துறை வடை, தயிர் வடை), அதிரசம், கேசரி, போண்டா, சிற்றுண்டி, முறுக்கு, பால்ரொட்டி, லட்டு, மைகுர்ப்பாகு, தேன்குழல், ஓமப்பொடி, பொரிகடலை, குசியம், மோதகம்/கொழுக்கட்டை (அவித்து அல்லது பொரித்து), சிப்பி, பகோடா, பொரித்த பயறு, இனிப்புப் பூந்தி, காரப்பூந்தி, எள்ளுருண்டை, பயற்றம்பணியாரம், சீடை, mixture, sweet pan-cake roll, தோட்டச்சு, இப்படி எத்தனையோ விதமான பலகாரங்கள் தயாரிப்பார்கள்.

சமையற்கலைக்கென்றே எழுதிய புத்தகங்கள் எத்தனையோ வெளிவந்திருக்கின்றன. இக்காலத்து வீட்டுச் சமையலுக்குச் சேரும் உணவுப் பொருள்களிலோ எத்தனையோ சேர்க்கைகள். உண்பவரின் வாய்ருசிதான் பிரதான இடத்தைப் பிடிக்கும், உடம்பின் ஆரோக்கியம் பின்தள்ளப் பட்டிருக்கும். கடையில் வாங்கும் சாப்பாடுகளோ சொல்லத் தேவையில்லை. பல வியாதி களுக்குக் காரணமாக இருப்பவை இன்றைய சாப்பாடுகளில் சேர்க்கப்படும் பொருள்கள்தாம் என்பது வைத்தியர்களின் அபிப்பிராயம்.

உணவுக்குப் பயன்படும் வகைவகையான பொருட்களைச் சொல்லப் போனால், அவை ஏராளம்:-

வயலில் விளையும் பயிர்கள்: நெல், கோதுமை, தினை, குரக்கன், கொள்ளு, எள்ளு, சோளம், இறங்கு, பயறு, உழுந்து, முதலியன், சணல் (கயிறுதிரிக்க).

தோட்டத்தில் விளையும் பயிர்கள்: கத்தரி, பாவல், புடோல், வெண்டி, மிளகாய், வெங்காயம், பயற்றங்காய், வாழை, அவரை, பீர்க்கு, இஞ்சி, கடலை, நீத்துப்பூசினி, சாம்பற்பூசினி, பீற்றுட், கரட், லீக்ஸ், கரும்பு, முருங்கை, தக்காளி முதலியன்.

கிரை வகை: முளைக்கிரை, பசளி, பொன்னாங்கண்ணி, அரைக் கிரை, சாறணை, தொயிலி, வல்லாரை, பயிரி, முசுட்டை, முசுமுசுக்கை, முருங்கையிலை, அகத்தியிலை, சண்டியிலை,

சிறுகிரை, கங்குங், மூல்லை, தூதுவளை, தவசியிலை, கோவா, வாதநாராயனி, புதினா, கொத்தமல்லிக்கிரை, கறிவேப்பிலை முதலியன.

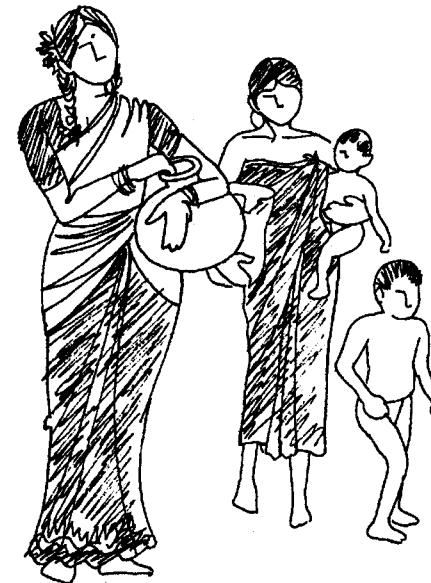
மண்ணில் விளையும் கிழங்கு வகை: மரவள்ளி, இராசவள்ளி, சிறுகிழங்கு வள்ளி, சுருணை, உருளைக்கிழங்கு, வத்தாளங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு.

கடல் மீன் வகை: சுறா, கயல், விளை, அறக்குளா, முரல், நெய்த்தோலி, சூடை, திருக்கை, சீலா, கெளுறு, மசறி, கலவாய், ஒட்டி, ஓரா, விலாங்கு, எறியால், கணவாய், நன்டு, இறால், மட்டி முதலியன.

பழவகைகள்: பலா, மா, வாழை, கொய்யா, நெல்லி, நாவல், விளாத்தி, தோடை, அன்னமுன்னா, பாலை, முந்திரி, அன்னாசி, இவற்றின் பழங்கள்.

திருவிழாக்காலங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில் மீன் வியாபாரி ஒரு பெட்டியில் பல வகை மீன்களை அடுக்கிக் கொண்டு வந்து தெருத்தெருவாகக் கூவி (அல்லது மணி அடித்து) மீன்களை விலைப்படுத்துவார். தங்கள் தங்கள் படலையில் காத்து நின்று பெண்கள் தேவையான மீனை வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

அக்காலத்தில் நெல்லை உரலில் குத்தி உமியை நீக்கி விட்டு எடுத்த அரிசியை மேலும் சுத்தப்படுத்தி சளகி விட்டுக் கொழித்தால் அரிசியை விட்டு வேறாக வருவது தவிடு. இது மன் நிற்துளாக இருக்கும். உடம்புக்கு மிகமிக சக்தி கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பொருள். தவிட்டுடன் பளங் கட்டியும் தேங்காயும் சேர்த்து உரலில் இடித்து வைத்துக் கொண்டு உருண்டைகளாகப் பிடித்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க அவர்கள் ஆசையோடு அதை ரசித்து உண்பார்கள். வைற்றுமின் பீ.கோ (Vitamin B.co) என்று இப்போது வைத்தியரின் சிபார்சில் கடைகளில் வாங்கும் மாத்திரைகள் இந்தத் தவிட்டிலிருந்து செய்தவைதாம் - அரிசித் தவிடு அல்லது கோதுமைத் தவிடு. Wheat bran என்று தனியாகவும் விற்கப்படுகின்றது. தவிட்டை வேறு சாப்பாட்டுடன் கலந்து ஆடு, மாடு, தாரா, கோழி களுக்குக்கூடக் கொடுப்பார்கள்.

3

உடைப் பழக்கம்

அந்த நாட்களில் வயதுவந்த ஆண்கள் எப்பொழுதும் வேட்டிதான் உடுத்துவார்கள், அதுவும் 8 முழு வேட்டி. (2 முழும் = 1 யார்). வேட்டியை முதலைல் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு, மிகுதிப் பாதியையும் மற்றப் பக்கத்தால் சுற்றிக்கொண்டுவந்து இடுப்பின் மறுபக்கத்தில் சொருகிக் கொள்ளுவார்கள். இப்படி 8 முழு வேட்டி பாவணையிலிருப்பது தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்துவந்த இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில்தான் காணப்படும். உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும், தமிழ்ரோ வேறினத்தவரோ இந்த 8 முழு வேட்டி பாவிப்பதாக நான் அறியேன். தமிழ்நாட்டிற்கூட 4 முழு வேட்டி தான் உடுத்துவார்கள். இந்தக் கூற்றுக்கு விதிவிலக்கு மிருக்கிறது. பிராமணர் தாறுபாய்ச்சிக் கட்டும்பொழுது 8 முழு வேட்டிதான் பாவிப்பார்கள். அதேபோல, பிறநும் தாறு கட்ட வேண்டிய தேவையேற்பட்டாலும் அவர்களுக்கு 8 முழுவேட்டி தான் உதவும். (உதாரணம், நாட்கத்தில் வேடம் போட!)

ஆண்கள் மேலுடம்புக்கு, தேவைக்குத் தகுந்தபடி, மேலங்கி (Shirt) அல்லது சட்டை (national) அல்லது ஆபாரம் அணிவார்கள்.

அநேகமாக எல்லோரும் உள்ளுக்கு, பெனியன் (Vest) அணியத் தவறுவதில்லை. பெரும்பாலோர் வெளியிற் போகும்போது சட்டையோடு சால்வை அணிந்துகொள்வதும், வீட்டில் நிற்கும் போது துவாயால் மட்டும் போர்த்திக் கொள்வதும் வழக்கம். பின்திய காலங்களில், வீட்டிலிருக்கும் போது சாரம் கட்டிக் கொள்வார்கள். வசதியுள்ளவர்கள் வெளியே செல்லும்போது காற்சட்டை, செருப்பு அல்லது சப்பாத்து, சில வேளைகளில் கோட்ட (Coat) கூட அணிந்து பகட்டாகத்தான் போவார்கள்.

சிறுவர்கள் அரைக்காற்சட்டைதான் அணிவார்கள். விசேடப் யணங்களுக்கு அல்லது கோவிலுக்குப் போவதானால் வேட்டிதான். கோவிலுக்குப் போகும்போது ஒருவருமே மேலங்கி அணிந்துகொள்ளக்கூடாது. சிறுவர்கள் சேட்டுடன் போய், கோவிலை அண்மித்ததும் சேட்டைக் கழுப்பில் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள்.

வசதி படைத்த ஆண்கள் - சிறுவர்கள், குழந்தைகள் உட்பட - தங்கப்பவுனில் நகைகள் அணிந்திருப்பார்கள். பெரியவர்கள் சங்கிலி பெரிய பணக்காரனென்றால் பெரிய சங்கிலி, பஞ்சாயுதம், மோதிரங்கள், அரை நார்க்கொடி முதலியன் அணிந்திருப்பார்கள். சிறுவர்கள் சங்கிலியுடன் காப்பு, தோடு, மோதிரம் போட்டிருப்பார்கள். திருவிழாக் காலங்களில் சன்னெருக்கத்தில் சிறுவர்களிடமிருந்தும் பெண்களிடமிருந்தும் நகைகளைக் கள்வர் அறுத்துக் கொண்டு போன சந்தர்ப்பங்கள் பல கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இன்றும் கேள்விப்பட்டுகிறோம்.

பெண்பிள்ளைகள், சிறுமியாக இருந்தால் அரைப் பாவாடை, சட்டை. கொஞ்சம் வளர்ந்திருகு முழுப்பாவாடையும் சட்டையும். பெரியவளாகின்றதும் முழுப்பாவாடை சட்டையுடன் தாவணி உடம்பை மறைக்கும், அலங்கரிக்கும். ஐரோப்பியர் மாற்றமாறி இலங்கையைக் கைப்பற்றிய பின்னர் தான் அரைப்பாவாடை பாவணைக்கு வந்தது என நினைக்கிறேன். அது நம்மவர் அவர்களிடமிருந்து பழகிக்கொண்டது.

அநேகமாக எல்லோரும் எல்லா வேளைகளிலும் வெறுங் காலுடன்தான் தீரிவார்கள். கோவிலுக்குள் காலனி அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. (இங்கு காலனி என்றது செருப்பைப்பத்தான்). கால் சட்டை போடும் சிலர் சப்பாத்து அல்லது செருப்பு தேவையைப் பொறுத்து) அணிந்து கொள்வார்கள். மிதிதடி (மிதுவடி) அணியும் வழக்கமும் ஒன்றிருந்தது. பாதத்துக்கு அளவாக வெட்டியெடுத்த மரப்பலைகயின் கீழ்ப்பக்கத்தில் இரண்டு பலகைக் காலும், மேலுக்குப் பெருவிரலை அடுத்துக்குழியிலும் பொருத்திய மிதிதடி யைச் சில வயதானவர்கள் அல்லது சந்தியாசிகள், சுவாமிமார்

அணிந்து கொண்டு நடப்பது வழக்கம். அத்துடன் ஊன்று கோலும் அவர்களின் வயதுக்குத் தேவையாயின் ஒரு துணைக் கருவியாக உதவும்.

அக்காலத்தில் வயதுவந்த பெண்கள் சேலை (Saree) தான் உடுத்திக் கொள்வார்கள். சேலையின் நீளம் 16 முழும். எனினும், உடம்பைச் சுற்றி உடுத்திருக்கும்போது வடிவாகத்தான் இருக்கும். வசதி படைத்தவர்களைத் தவிர்த்த சாதாரண பெண்களிற் சிலர் சேலையால் தோனள் மூடாமல், நெஞ்சக்குக் குறுக்கே உயரமாகக் குறுக்கு கட்டிக்கொள்ளும் வழக்கமும் இருந்தது. எனினும், குறுக்கு கட்டுபவர்கள் அநேகமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி மக்களாகத்தானிருக்கும். வேலைகள் செய்யும்பொழுது, அது உடம்பை மிகவும் தைரியமாக வைத்திருக்குமாம். சிலர் சட்டை போட்டும் குறுக்கு கட்டிக்கொள்வார்கள். எந்த வேலை செய்யும் பொழுதும் அவிழாது, குலையாது. வேறு பல பெண்கள் சேலையை இடுப்பில் மாட்டும்போது ஒரு பகுதியைக் கையால் கொய்து பின் இடுப்பில் கொய்யக்மாகச் சொருகிக் கொள்வார்கள். இது இடுப்புக்கு ஓர் இறுக்கத்தையும், குனிந்து நிமிர்ந்து கஷ்டமான வேலைகள் செய்வதற்குத் தைரியத்தையும் அளிக்குமாம். மிகுதிச் சேலையை - முந்தானையை - தோனிற் போட்டு முதுகாற் சுற்றிக்கொண்டு வந்து இடுப்பின் மறுபக்கத்திற் சொருகிக் கொள்வார்கள். முற்கொய்யகம், பிற்கொய்யகம் என இருவகைக் கொய்யகங்கள் அப்போது வழக்கிலிருந்தன. சேலையை இடுப்பிற்சொருகி ஒரு தலைப்பைத் தாவணியாகப் போட்டுக்கொள்ளும் இந்தியப்பாணியில் உடுத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் பிற்காலத்தில்தான் வந்ததாகும். வேறு சிலர், பொறுப்புள்ள பெண்கள், அந்த முந்தானையில் திறப்புக் கோர்வையைக் கட்டித் தோனிற் தொங்கவிட்டுக் கொள்வார்கள். சிலர் திறப்புக் கோர்வையை இடுப்பிற் சொருகிக் கொண்டு மிகுக்காகத் திரிவார்கள் - அவரவரின் சாதியைப் பொறுத்தது - அல்லது பணத்திமிரின் அடையாளமாகவும் இருக்கலாமோ?

நான் சிறுபிள்ளையாக இருந்த அந்தக்காலத்தில், இப்போது காணப்படும் ஜங்கிகள், பறேஸியர்கள் முதலியன் வழக்கில் இல்லை. 10, 12 வயது வந்த பிறகுதான் பையன்கள் கோவணம் (Loin cloth) அணியத் தொடங்குவார்கள். அது அணியும் வழக்கம் சாகும்வரை தொடரும். ஆணோ பெண்ணோ பிறந்த சில மாதங்களிலிருந்து அரையில் அரை நார்க்கொடி ஒன்று ஒவ்வொரு வரும் அணிந்திருப்பார்கள். இதை வறியவர்கள் கறுத்தக் கயிற் றிலும், மத்திய வகுப்பினர் வெள்ளியிலும், பணம் படைத்தவர்கள் பொன்னிலும் செய்து கட்டுவார்கள். ஆண்கள் ஒரு நீளமான

எட்டு அல்லது ஒன்பது அங்குல அகலமுள்ள துணியைக் குறுக்கே பாய்ச்சி இந்த அரைநார்க்கொடியின் முன்பக்கத்திலும் காலகளுக்கிடையால் எடுத்துப் பின்பக்கத்திலும் கொழுவி கோவண்மாகக் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள். பெண்கள் அதுவு மில்லை. மாதத் தவணையின்போது மட்டும் பெண்கள் இப்படிக் கோவணம் அணிந்து கொள்ளுவார்கள் என்று வளர்ந்தபிறகு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த நாட்களில் பெண்கள் மார்புக் கச்சை என்று 10, 12 அங்குலம் அகலமுள்ள நீளமான துணி யெடுத்து மார்புகளுக்குக் குறுக்கே பாய்ச்சி, முதுகில் முடிச்சுப் போட்டுக் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள். இதை நாங்கள் பழைய ஓவியங்களிலும் சிற்பங்களிலும் காணலாம். இக்காலத்தில் கடைகளில் கிடைக்கும் பறேஸியர்கள் வந்தது அண்மைக் காலத்தில்தான்.

அந்த நாட்களில் சிறுகுழந்தைகள் உடைகள் எதுவும் அணிவதில்லை. வீட்டிலிருக்கும்போது வெற்றுடம்போடுதான் திரிவார்கள். சிறு பெண்பிள்ளைகள் மட்டும் வெள்ளி அல்லது தகட்டினால் செய்த அரைமூடிசலவங்கை அணிந்திருப்பார்கள். இது அரைநார்க்கொடியின் நடுவே தொங்கி, குறியை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். எங்காவது வெளியில் போகும்போதுதான் சிறுபிள்ளைகள் உடைகள் அணிவார்கள். ஆண் பிள்ளைகள் சிறிய வேட்டி அல்லது அரைக்கால்சட்டையும் சேட்டும், பெண் குழந்தைகள் சுழுத்திலிருந்து கணுக்கால்வரை நீட்டுச் சட்டையும் போடுவார்கள். (நான் 4, 5 வயதுப் பையனாக இருந்தபோது அப்படி நீட்டுச் சட்டை அணிந்ததாக நினைவிருக்கிறேன்) தலையணை உறைபோன்று ஒரே நீட்டு, சுழுத்துப்பட்டியால் பிடிரியில் கட்டிக் கொள்ளுகிறது. சட்டைகளின் கடும் வர்ணமும் பூச்சுகளும் கண்ணைப் பறிக்கும். அநேகமாக எல்லோரும் ஒரேவிதமாகத் தான் போடுவார்கள். விதம் விதமான பூச்சட்டை வகைகள் (Patterns) அந்தக் காலத்தில் அநேகம் இருக்கவில்லை.

நான் சிறுபையனாக இருந்த காலத்தில் (1926-28) மக்கள் கடைகளுக்குப்போய் உடுப்புகள் விதம் விதமாக வாங்கி வருவது மிகவும் குறைவு எனலாம். எனினும் தீபாவளி, வருடப்பிறப்பு, திருவிழாக்காலங்கள், தைப்பொங்கல் இப்படியான விசேட நாட்களுக்கெனப் புது உடுப்புகள் வாங்குவார்கள். வறியவர்கள் கூடப் பிள்ளைகளுக்கு உடுப்புகள் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள்.

மெனக்கெட்டுக் கடைத்தெருவுக்குப் போய் அலையாமல், வீட்டைத் தேடி, கடையே எமது படலைக்கு வந்துவிட்டால் எப்படியிருக்கும்? அதுதான் அப்போது நடந்தது. சின வியா பாரிகள் கிழமையில் 2,3 நாட்களுக்கொருதரம் பலமான

சைக்கிளின் சுமைதாங்கியின் (Carrier) மேல் 4' X 3' பருமனுள்ள மிகப்பெரிய காக்கித்துணிப் பொட்டளம் கட்டிக்கொண்டு தெருத்தெருவாக 'ஏக் ஏக்' என்று கூவிக்கொண்டு திரிவார்கள். துணிமணி தேவைப்படுபவர்கள் அவர்களைக் கூப்பிட்டு விராந்தையில் வைத்துப்பொட்டளியை அவிழப்பித்துத் துணி களைப் பார்வையிடுவார்கள். சின வியாபாரிக்குத் தமிழ் சுட்டுப் போட்டாலும் வராது. ஒன்றிராண்டு ஆங்கிலச் சொற்கள்தான் தெரியும். கைப்பாவையால் விளக்கி, ஏதோ ஒருவிதமாக வியா பாரம் நடந்தேறும். அவர் சொன்ன விலையிலும் பார்க்க மூன்றில் ஒரு பங்கு விலைக்குத்தான் வாங்குபவர் கேட்பார். சின வியாபாரி கோபப்படமாட்டார். சில வேளைகளில் கேட்ட விலைக்கு அண்மையான விலைக்கு விற்றும் விடுவார். அவர் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்ளும் சுலோகம் “Good things no cheap; cheap things no good” என்பதாம். அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் வராது. விலைகள் சொல்லும்போது, “வண் ஞப்பி அன் புளுத்தி வை சென்ஸ் (அல்லது) ரூ ஞப்பி அன் புளுத்தி வை சென்ஸ்” என்றுதான் சொல்லுவார்கள். சதக் கணக்குச் சொல்லும் போது புளுத்தி வை (55) மட்டும் தான் அவர்களுக்குத் தெரியும். வேறு இலக்கம் தெரியாது.

அக்காலத்தில் சைக்கிளில் (சுமைதாங்கியில் ஏற்றிக் கொண்டு) இருவர் செல்லக்கூடாது என்று அரசு சட்டம் இருந்தது. எல்லோருடைய பாதுகாப்பிற்காகவும்தானே அந்தச் சட்டம் ஏற்பட்டது! சினவியாபாரிகள் இந்தப் பாரிய சுமையை ஏற்றிக்கொண்டு தெருவில் சுற்றுவதை மட்டும் அரசாங்கம் எப்படி அனுமதிக்கலாம், என்று சீனப் பொட்டளிக்காரர்கள் மேல் வழக்குத் தொடர்ந்ததாக மக்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

4 மினுக்கல்

முற்காலத்தில் இப்போது உள்ளதுபோல் உடல் மினுக்குவதற்குரிய அழகுசாதனங்கள் மிகவும் குறைவு. காலையில் எழுந்ததும் குழந்தைகள் உட்பட ஒவ்வொருவரும் நாழ்வாரத்தில் தொங்கும் கரிக்குடுவையில் இருந்து கொஞ்சம் உமிக்கரியைக் கையில் கொட்டிக்கொண்டு கிணற்றிடிக்குப் போய் கரியைப் பாவித்துப் பற்களை மினுக்கிவிட்டு, முகம் சை கால் கழுவிவிட்டுத் திரும்புவார்கள். அவர்கள் பாவிப்பது உமிக்கரியாக இருக்கலாம், அல்லது ஏரிந்த விறுகுக்கரியாகவும் இருக்கலாம். சிலர் வேப்பங்குச்சு, ஆலம்விழுது, புல்லாந்தித்தடி முதலியவற்றை brush போல தூரிகையாக்கி அதைப் பாவித்துப் பல்லை மினுக்குவார்கள். (ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி). பச்சைத் தென்னோலையின் ஸர்க்கை வார்ந்தெடுத்து அதைக் கொண்டு நாக்கை வழித்துச் சுத்தம் செய்வார்கள். நாக்கைத் தினமும் சுத்தம் செய்வதால் பேசம்போது சொற்களை உறுதியாக உச்சரிக்கமுடியும். முகம் கழுவும்போது நாக்கை விரல்களால் தொட்டுப்பார்த்தால், நாக்கு சுத்தமாக, வழுவழுப்பாக, இருப்பின் வயிறு வெறுவயிறு என்றும், நாக்கில் சொரசொர வென்று அழுக்குப் படிந்ததுபோல் இருந்தால் முந்திய உணவு வயிற்றில் சரியாகச் சமிக்கவில்லை என்றும்

அறிந்து கொள்ளலாம். முகம் கழுவும்போது சிலர் வாசனைச் சவர்க்காரமும் பாவிப்பார்கள்.

இதில் இன்னுமொன்று கவனிக்கத்தக்கது. இனிப்புப் பண்டம் ஏதும், அல்லது பால் உட்கொண்டபிறகு உடனே வாயைக் கொப்பளித்து அலம்பி விடவேண்டும். அல்லாவிடில் அவற்றி ஒள்ள இனிப்புத்தன்மை பல் சுறுகளுக்குள் தங்கியிருந்து கிருமி களை உற்பத்தியாக்கிப் பல்வியாதியை உண்டாக்கி விடுவன். பெரியோர் முதல் சிறுபிள்ளைகள் வரை, எவரும் ஒவ்வொரு நேரச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னும் வாயில் தண்ணீர் விட்டு இரண்டு மூன்று தரம் கொப்பளித்துத் துப்பி, வாயை எப்போதும் சுத்தமாகவே வைத்திருப்பார்கள். அதனால் சாப்பாட்டு அலுப்புகள் பல் சுறுகளில் தங்கியிருந்து பல்வருத்தங்களை உண்டு பண்ணக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் மிகக் குறைவு. மேலை நாட்ட வர்களிடம் இந்தப் பழக்கம் இல்லை. அதனால் பல்வியாதியுள்ள வர்களும் அவர்களில் அனேகர்.

காலையில் முகம், சை, கால் கழுவித் துடைத்த பிறகு, சைவர்களாயின் தவறாமல் குடுவையிலிருந்து திருநீறு எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு கடவுள் வணக்கம் செய்வார்கள். திருநூற்றுக் குடுவை என்பது முழுத்தேங்காய்ச் சிரட்டையில் செய்தது. சிலர் பெரிய சங்கு எடுத்து அதிலும் திருந்தறைப் போட்டு வைத்தி ருப்பர். சிறிஸ்தவர்கள் ஆண்டவரை வணங்குவார்கள். எவரும் காலையில் நல்லெண்ணெய் தேய்த்து சிப்பால் தங்கள் தலை மயிரை வாரிவிட்டுக் கொள்ளுவார்கள்.

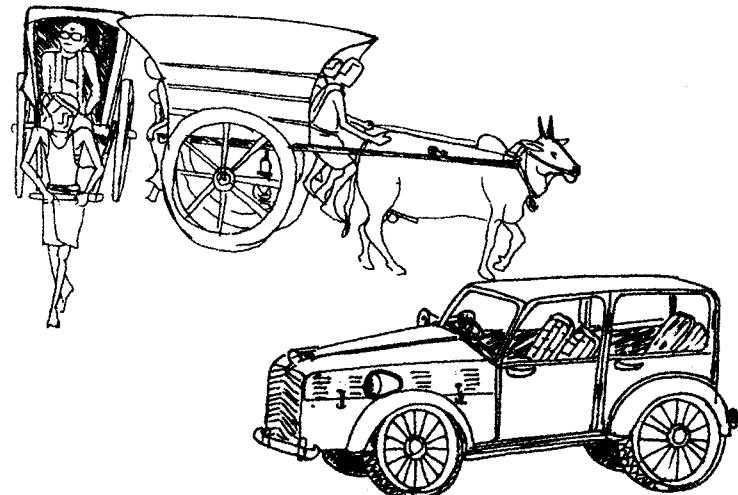
இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் முகம் மினுக்குவதற்கு உதவ நூற்றுக்கணக்கான அழகுசாதனப் பொருட்கள் எங்கும் கிடைக்கின்றன. தலைமயிருக்குத் தைலவகைகள், (இப்போது நிறங்களும் பூச்சிநோர்கள்) கண்ணுக்கு மை, செயற்கை இமை, புருவத்தை வழித்துவிட்டு வில்வடிவில் செயற்கைப்பருவம் வரைவதற்கேற்ற கறுத்த மை, காதுக்குத் தூக்கணம், வாய்க்குள் வாசனைத் திவலை (spray), கன்னத்துக்கு ரூஷ், காதைச் சுத்தப் படுத்தக் குறும்பி வாரி, கழுத்துக்கும், கமக்கட்டுக்கும் வாசனைத்திவலை, முகம் முழுவதற்கும் பூச வாசனைக் கிரீம், உட்டுக்குச் சாயம், இப்படி உடம்பில் எல்லா உறுப்புகளையும் மணங்கமழு வைத்திருப்ப தற்கு ஏதுவாக ஏராளமான அழகுசாதனங்கள் இப்போது சந்தையிலுண்டு.

அந்த நாட்களில் வாசனைப் பொடியைத்தவிர வேறொன்றும் கிடையாது. அதைத்தான் பெண்கள் முகத்தில் பூசி அழுகுபடுத்திக் கொள்ளுவார்கள். அந்தப் பொடிக்கு பவுடர் அல்லது பூசல்மா (Talcum Powder) என்று அப்போது பெயர். வேறுவேறு பூக்களின்

வாசனைகள் சேர்ந்த வெவ்வேறு பூசல்மா டப்பாக்களில் கிடைக்கும். பெண்கள், தினமும் குளிப்பதற்கும், முகம் கழுத்து கை கால் கழுவும்பொழுதும் வாசனைச் சவர்க்காரமதான் (Perfumed Soap) பாவிப்பார்கள். அதனால் மேனி சுத்தமாக இருக்கும். குளிக்கும்போது மஞ்சளை அதற்கென உரிய கல்லில் உரைத்து அதை மேனியில் பூசிக்குளிப்பார்கள். மஞ்சள் ஒரு திறமான கிருமிநாசினி. நெற்றியை விடுதி, குங்குமப் பொட்டு அலங்கரிக்கும். காதில் தோடு, கழுத்தில் சங்கிலி, மூக்கில் மூக்குத்தி, அணிந்து லட்சமிகரமாகத் தோற்றமளிப்பார்கள். செயற்கை அழுகுசாத னங்களைப் பாவிக்காமலே அவர்களின் முகமும் மேனியும் இயற்கை அழுகுடன் சுத்தமாகவும் ஜோலிப்பாகவுமிருக்கும். ஆண்கள் நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். வயதுவந்த பெண்கள் தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்வதனால் அவர்களின் உடுகள் எப்பொழுதும் சிவப்பாக இருக்கும்.

பெண்பிள்ளைகள், குழந்தைகள் முதல் வயதுவந்த குழரிகள் வரை, எல்லோரும் தலைமுடிக்கு ஒழுங்காக எண்ணேய தேய்த்து அழுத்தமாக வாரிவிட்டு, ஒற்றைப் பின்னல் அல்லது இரட்டைப் பின்னல் போட்டுக்கொண்டு அழகாகத் தோன்றுவார்கள். பெரிய பெண்கள் தலைமயிரைச் சுத்தமாகவும் தலையோடு ஒன்றிப்போகக்கூடியதாகவும் வாரி, குடுமி கட்டிக் கொள்வார்கள். அநேகமாக எவரும் கோவில் அல்லது கொண்டாட்டத்துக்குப் போவதானால் கட்டாயம் குடுமியில் அல்லது பின்னலில் பூ அல்லது பூமாலை அணிந்துகொண்டு தான் போவார்கள். தலைமயிரை விரித்து விட்டபடி ஒருவரும் திரியமாட்டார்கள். அப்படித் திரிபவர்கள் அநேகமாக பைத்தியக்காரிகளாகத்தான் இருக்கும்!

வயதுவந்த பெண்கள் அணியும் தோடு பெரிதாக, வட்டமாக, வைரக்கற்கள் அல்லது இரத்தினக்கற்கள் பதித்ததாக இருக்கும். தோட்டைவிட வேறு விதவிதமான வடிவங்களில் நகைப்பொருள்களை அந்தத் தோட்டுடன் சேர்த்துக் கொழுவித் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள். அதனால் தோட்டின் பாரத்தினால் காதின் ஓட்டை பெருத்து, காலப்போக்கில் அவர்களுக்கு வயதேறி வரும்பொழுது காதின் ஓட்டையும் பெருத்து, காதுக்கொண்ணியின் கீழ்ப்பக்கம் இழுபட்டு, நீள்வட்டமாக இருக்கும். தலை ஆடும் பொழுதெல்லாம் தொங்குகிற தோடும் ஆடும். அந்தக் காலத்து ஆண்கள் பலர் கடுக்கன் அணிந்திருந்தார்கள். (ஆண்கள் அணியும் தோட்டைக் கடுக்கன் என்று சொல்லுவார்கள்). ஆண்களிலும் பலர் குடுமியும் வைத்திருந்தார்கள். நானும் 5 ம் வயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோது சிவப்புக் கல்லுத்தோடு போட்டிருந்ததாக ஞாபகம். இருகாதிலும் இருந்த ஓட்டைகள் இன்னும் தூர்ந்து போய்விடவில்லை.

5

பிரயாண வசநிகள்

இலக்கையில் கணகாலந்தோட்டு, காலால் நடந்து போவதை அடுத்து, போக்குவரத்துச் சாதனமாகத் துவிச்சக்கர வண்டி (Cycle) தான் அநேகமாக எல்லா வீடுகளிலும் காணப்படும். சைக்கிள் ஆட்களை ஏற்றிக்கொண்டு போக மட்டுமல்ல, சாமான்களை ஏற்றிச்செல்லவும் பாவிக்கப்பட்டது. அதற்கு வசதியாக அநேகமாக எல்லாச் சைக்கிள்களிலும் விசேஷமாக இரும்பாற்செய்த சமை காவி (Carrier) பொருத்தப்பட்டிருக்கும். ஒரு சைக்கிளில் ஒருவர் தான் பயணங்களில் செய்யலாம் என்று அரசாங்கம் சட்டம் போட்டிருந்தாலும் சைக்கிளில் தனியே ஒருவர் போவதைக் காண்பது அருமை. அநேகமாக (ஒருவரைச் சுமைகாவியிலும் ஒருவரைக் குறுக்குச் சட்டத்திலும் ஏற்றிக்கொண்டு) மூவர் போவதுதான் பொதுவழக்கம். தேவையேற்படின் சின்னப்பயலைக் கைப்பிடியில் (handle) ஏற்றிக்கொண்டு 4 பேர் போவதுமுண்டு. நானும் படிக்கிற காலத்தில் திருநெல்வேலியிலிருந்து கிரிமலைகு (12 மைல்) பல முறைகள் போய், கேணியில் குளித்துவிட்டு

அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாணம்

32

வந்திருக்கிறேன் - அதுவும் ஆறு, ஏழு பேர் சேர்ந்து 3 சைக்கிளில் போவோம். அந்த வயதில் உடம்புக் கஷ்டம் தெரியாதுதானே!

அன்மைக்காலம்வரை சைக்கிள் பிரயாணத்துக்கு அடுத்தாற்போல மாட்டுவண்டிகளைத்தான் பிரயாணத்துக்குப் பாவித்தார்கள். இரட்டைமாட்டு வண்டி, ஒற்றை (மாட்டு)த் திருக்கல் எல்லாக் கிராமங்களிலும் இருக்கும். நடையில் போகமுடியாத தூரப்பிரயாணங்களுக்கு, குடும்பம் அல்லது பெண்கள் அடங்கிய குழுக்கள் வண்டியிலேதான் பிரயாணஞ்சு செய்வார்கள். 15, 20 மைல்கள் பிரயாணஞ்சு செய்யும்போது மேலதிகமாக ஒரு மாட்டு வண்டியில் கட்டிக் கூட்டிப் போவார்கள், மாறி வண்டியிற் பூட்டுவதற்காக. அவ்வண்டி களில் மாடுகளுக்கென இருவத்தீன் - வைக்கோல், புல்லு, - கொண்டு போவார்கள். வைக்கோல் அல்லது புல்லை வண்டித் தட்டில் அடங்கலும் பரவி, அதன் மேல் பாயை விரித்துவிட்டு, பாய்க்கு மேல் இருந்துகொண்டு தான் பயணஞ்சு செய்வார்கள். அது மெத்தைமாதிரி மெதுமையாக இருக்கும், படுக்கவும் வசதியாகவிருக்கும். தூரப்பயணங்களின் போது, நித்திரை கொள்ளாத நேரங்களில், சிறுவர்கள் அல்லது வயோதிப்பர்கள் பாடி, மற்றவர்களின் களைப்பை ஆற்றுவார்கள்.

இன்னுமொரு வாகனமும் பாவனையிலிருந்தது. அதுதான் ஒரு மனிதனை வண்டியில் வசதியாக இருக்க வைத்து இன்னொரு மனிதன் இழுத்துக்கொண்டு போகும் றிக்ஷோ (Rickshaw) எனப்படும் மனிதத் திருக்கல் வண்டி. இந்தக் காலத்தில் தெருவில் நின்று தூயைக் கைதட்டி அழைத்து அதில் ஏற்பிப்போவது போல அந்தக் காலத்தில் றிக்ஷோதான் பொதுமக்களுக்குப் பிரயாணம் பண்ணப் பெறிதும் உதவிற்று. காலப்போக்கில், சில மனிதநேய அன்பர்கள் எதிர்ப்புக் காட்டியதன் விளைவாக மனிதன் இழுக்கும் றிக்ஷோ பாவனை தற்போது வழக்கற்றுவிட்டது. ஆனால் அன்மையில் சைக்கிள் - றிக்ஷோ என்று ஒன்று வந்திருக்கிறது. பழைய றிக்ஷோ போன்ற ஒரு வண்டியின் முன் பக்கத்தில் சைக்கிள் பொருத்தியிருக்கும். அதன்மீது அமர்ந்தபடி ஓட்டுநர் கால் மிதியை உழக்கி வண்டியை ஓட்டுவார். பயணி சொகுசாகப் பின் வண்டியில் அமர்ந்திருப்பார்! (இப்போது Auto-Tri-shaw என்ற மூன்று சில்லு வண்டி பாவனைக்கு வந்திருக்கிறது. இது யந்திரத்தின் விசையால் ஓடுவது. சட்டப்படி ஒரே நேரத்தில் மூவர் பயணம் பண்ணலாம்) பணவசதி படைத்தவர்கள் குதிரை வண்டி சொந்தமாக வைத்திருந்தார்கள், அல்லது வாட்டைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு பயணஞ்சு செய்வார்கள்.

காளைமாடுகளின் மூக்குத் துவாரத்தினாடாகக் கயிற்றைக் கோத்து இருதலைப்புகளையும் சேர்த்து நாணயக் கயிறாகப்

பின்னால் இருந்து பிடித்துக்கொண்டு மாட்டை ஓட்டுவார்கள். எந்தப் பக்கம் மாடு திரும்பவேணுமோ அந்தப் பக்க நாணயக் கயிற்றைச் சுற்று இழுத்தால் மாடு அந்தப்பக்கம் திரும்பக் கூடியதாகப் பழக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். குதிரையை வண்டியிற் பூட்டியதும் அது அக்கம்பக்கம் பார்த்து மிரளாத வண்ணம் அதன் கண்களுக்கு வெளிப்பக்கத்தில் மூடிபோட்டு மறைத்து விடுவார்கள். ஆகவே அது நேரே வண்டியை இழுத்துச் செல்லும். மாடுகளுக்கு நாணயக்கயிறுபோல் குதிரைகளுக்குக் கடிவாளம் வாயிற் பொருத்திவிட்டு, கடிவாளத்தின் வாரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அதை வழிநடத்துவார்கள். மாட்டை அல்லது குதிரையை நிற்பாட்டுவதற்கு நாணயத்தை அல்லது கடிவாளத்தை இழுத்தால் அது நின்றுவிடும்.

அந்நாட்களில் தெருவில் கார்களைக் காண்பது அருமை. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் 2 அல்லது 3 கார்களை மட்டுமே காணலாம். அனேகமாக அவை வாடகைக் கார்களாகத் தானிருக்கும். ஆஸ்பத்திரிக்கு வருத்தக்காரரைக் கொண்டு போக, அல்லது மிகவும் அவசரமாகப் போகவேண்டிய தேவைகளுக்குத் தான் காரை வாடகைக்குப் பிடிப்பார்கள். தமக்குச் சொந்தமாகக் கார் வைத்திருக்காத பணக்காரர்கள் அடிக்கடி வாடகைக்காரி வேயே பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளுவார்கள்.

அக்காலத்தில், இப்போது உள்ளது போலல்லாமல், கார் Engineஜ் Start பண்ணுவதற்கு மூன்றாக வளைத்த (double bend) தடித்த (crank) இரும்புக் கம்பியைக் காரின் முன்பக்கம் bonnet இன் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள துவாரத்தினாடாகச் செலுத்தி engineக்குள் பொருத்திக்கொண்டு, வலப்பக்கமாகச் சுழற்றி னால் engine fan சுற்றி start ஆகும். இதை மிகவும் கவனமாகச் செய்யவேணும். இல்லாவிடில் திருப்பியடித்து, கையை அல்லது முழங்களையைப் பதம்பார்த்து விடவும்கூடும். start ஆகியதும் ஓட்டுநர் கியரை மாட்டி, கிளச்சை அமத்திக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு போவார். இப்போது உள்ள கார்களுக்குக் கியரும் கிடையாது. ஓட்டுநர் இருந்த இருப்பில் ஒரு Starter Push Buttonஜ் அழுத்தினால் கார் start ஆகும். அதைவிட முன்பு கார் engineக்கு அடிக்கடி, 25, 30 மைல்களுக்கு ஒருக்கால், தண்ணீர் tankஜ் தண்ணீர் நிரப்ப வேணும். இல்லாவிடில், தண்ணீர் முடிந்ததும் கார் ஓடாமல் நின்றுவிடும். அக்காலத்துக் கார்களின் உருவம் ஒரு நீளசதுரப் பெட்டி போன்றது. நாலு சில்லும் பெட்டிக்கு வெளியேதான் அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இரு சில்லுகளையும் மூடியிருக்கும் சேறுதாங்கி (pad guard) இடையில் தொடுத்தபடியே இருக்கும். அது பலமானது. பிரயாணிகள் அதிகம், காருக்குள்

இடமில்லை என்றால், வெளியே இந்தச் சேறுதாங்கித் தொடுப்பின்மேல் சிலர் நின்றுகொண்டு பிரயாணங்கு செய்வார்கள். இந்தக் காலத்துக் கார்களுக்கு இருக்குமாப்போல் கீ என்று சுப்தமிடும் மின்சார எச்சரிக்கை ஒலிக்கருவி (Electric horn) அந்த நாளைய கார்களில் பொருத்தப்படவில்லை. பதிலாக, ஒட்டுநரின் வலதுபறுச் சட்டத்தில், சற்று உயர்மாகப் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் ஊதுகுழலில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் ரப்பர் பந்துவடிவத்தி லுள்ள குமிழை அமுக்கினால் பாம் என்று பெரிய சத்தமிடும். பாம், பாம் என்று பல தடவைகள் அமுக்க வேண்டியிருக்கும். அல்லாவிடில் தெருவிற் போகிறவர்கள் வேலில் விலத்திக் கொடுக்க மாட்டார்கள். மற்ற வண்டிகளுக்கு எச்சரிக்கை பண்ணுவதும் அவ்விதமே!

தற்காலக் கார்கள் திருப்பும்போது எச்சரிக்கும் வெளிச்சம் (signal light) அப்போதைய கார்களுக்கு இல்லை. காரைத் திருப்புமுன் ஒட்டுநர் தனது வலது கையை முற்றாக வெளியே நீட்டி, கார் திரும்பப் போவதாகச் சைகை காட்டித்தான் அதன்பிறகு காரைத் திருப்புவார். இப்படிக் கையை வெளியே நீட்டிச் சைகை காட்டும்பொழுது எதிரே வரும் வாகனமோ அல்லது ஏதும் மரமோ மோதி கை முறிந்த சந்தர்ப்பங்களும் மூண்டு. இதன்பிறகு கொஞ்சக்காலம் ஒட்டுநருக்கு (driver) வலதுமுன்பக்க திருப்பும் அதேபோல இடது பக்கத்திலுள்ள பிறேமிலும் (புகையிரத signal போல) ஒரு சிவப்பு வெளிச்சம் போட்ட கைகாட்டி பொருத்தியிருக்கும். இதன் நீளம் 10, 12 அங்குலமிருக்கும். ஒட்டுநர் எந்தப் பக்கம் காரைத் திருப்பு கிறாரோ அந்தப் பக்கத்து லீவரை முடுக்கி விடுவார். உடனே அந்தப் பக்கத்துக் கைகாட்டி கிளம்பும். கார் திரும்பினபிறகு அதைக் கீழே விழுத்துவார்.

அந்தக் காலத்தில் நீண்ட பிரயாணங்களை மேற்கொள் பவர்கள் - உதாரணமாக, யாழிப்பாணத்திலிருந்து கதிர்காமம் போவதாயிருந்தால் - ஒரு குழுவாக 6, 8, அல்லது 10 ஆண்கள் ஒன்றுசேருவார்கள். சேர்ந்ததும், ஒவ்வொருவரும் தனது கடைசி உயிலை (Last will) எழுதி வீட்டில் வைத்துவிட்டு, உற்றார் உறவினர், நன்பர்கள் எல்லாரையும் கூட்டி, தாம் விட்டுப் பிரிந்து போவதால் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக, அவர்களிடமிருந்து கடைசிப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு, கால்நடையாகப் பயணம் போவார்கள். பொரிவிழாங்காயும், பொது சோறும் கட்டிக் கொண்டு போவார்கள். போகும் வழியில் முருகன்டி, வற்றாப்பளை, மாமாங்கம், முதலிய பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டும் அங்கங்கு இரண்டொரு நாட்கள் தங்கியிருந்தும்

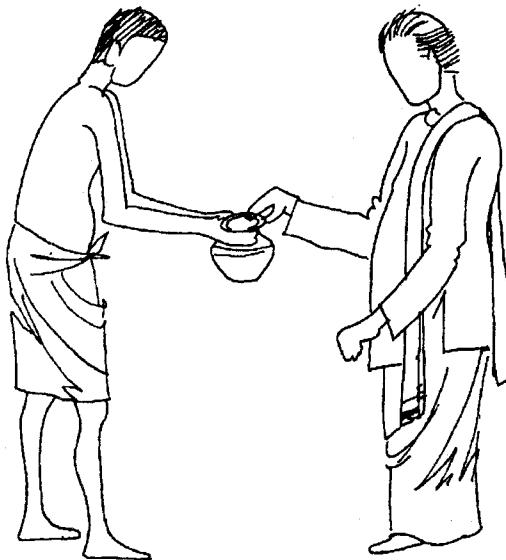
செல்வார்கள். அவர்கள் போகும் வழி அடர்ந்த காட்டுப்பாதையாக இருந்தபடியால் அங்கங்கு வசிக்கும் பக்தர்கள் இவர்களை உபசரித்து, உணவும் உறைவிட வசதிகளும் அளித்து உற்சாகப் படுத்தி அனுப்புவார்கள். வைகாசி விசாகத்தன்று வற்றாப்பளை அம்மன் கோவிலில் எல்லோரும் அம்மனுக்குப் பொங்கலிட்டு, வணங்கி, அரோ கரா என்று கோஷம் போட்டுக்கொண்டு பொதிகளோடு புறப்படுவார்கள். பலாப்பழக் காலமென்றால் வயிறாரச் சாப்பிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்வார்கள். மிருகங்களிடமிருந்து தப்பியும், பாலைப்பழம், கிழங்குவகை முதலியன சாப்பிட்டும், ஏதோவிதமாகப் பசி, தாகத்தைத் தணித்தும், கதிர்காமத்துக்குப் போய்ச் சேருவார்கள். அங்கு முருகனைத் தரிசித்துவிட்டு, அதே பாதையால் அதிர்ஷ்டசாலிகள் (மட்டும்) உயிருடன் திரும்புவார்கள்! யாத்திரீகர் வீடு வந்து சேரப் பல மாதங்கள் பிடிக்கும். வந்தால் எல்லோருக்குமே மகிழ்ச்சி, அல்லாவிட்டால்--? அப்படி வந்து சேரபவர்களை வரவேற்ப வர்கள் (அநேகமாகப் பெண்கள்) அவர்களை அழுகையுடன் வரவேற்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கக்கூடும். அதாவது, யாத்திரீகர் ஊரைவிட்டுப் போனபிறகு யாராவது உறவினர்கள் இறந்திருக்கக்கூடும். அந்தத் துக்கசெய்தியைச் சொல்லி ஓட்டப்பாரி வைத்து அழுதுதான் பெண்கள் யாத்திரீகர்களை வரவேற்பார்கள். சில காலம் செல்ல, இந்தப் பிரயாணங்களை, சிலர் மாட்டு வண்டிகள் மூலம் செய்து முடித்தார்கள்.

வருடாவருடம் கதிர்காமத்துக்குப் போய்த் திரும்புகிற வர்கள், அங்கு, கதிர்காமம் முருகன் கோயிலை அண்டி ஒடும் மாணிக்கக் கங்கை ஆற்றிலிருந்து எடுத்து சவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்த தீர்த்தத்திலிருந்து கொஞ்சம் வாங்கிப் போத்தலில் அடைத்துக் கொண்டுவந்து உற்றார் உறவினருக்குக் கொடுப் பார்கள். அவர்களும் அத்தீர்த்தத்தைப் பயபக்தியுடன் வாங்கி வாயில் விட்டு முருகனின் அருள் வேண்டி நிற்பார்கள்.

நான் சொல்லும் அந்தக்காலம் புகையிரதம் (Train) இலங்கைக்குப் புதிதாக வந்திருந்த காலம். சில ஆண்டுகள் செல்ல இலங்கையில் புகையிரத வண்டிகள் இறக்குமதி செய்து பாவளைக்கு விட்டார்கள். தூரங்களுக்குப் போவதற்கு மக்கள் புகையிரதம் மூலம்தான் பயணம் செய்தார்கள். அப்போது புகையிரதத்தில் கொழுவிழிருந்த பெட்டிகள் மூன்று வகைப் படும் - முதலாம் வகுப்புப் பெட்டி: (இதில் வெள்ளைக்காரர்களும், பெரிய உத்தியோகத்தர்களும், பெரிய பணக்காரர்களும், நாட்டிலுள்ள பிரபலஸ்தர்களும்தான் பயணம் செய்வார்கள்). இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியில் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த

வர்களும், அரசு உத்தியோகத்தர்களும் தான் பயணிப்பார்கள். மூன்றாம் வகுப்பு வண்டியில் சாதாரண மக்களும், வறியவர்களும், வாழ்க்கையில் கீழ்ப்படியில் இருப்பவர்களும் தான் போவார்கள். ஏனெனில், முதலாம், இரண்டாம் வகுப்புப் பிரயாணச் சீட்டுகள் வாங்க அவர்களுக்குக் கட்டுபடியாகாது.

யாழிப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு செல்லும் தமிழ் மக்கள் காங்கேசன் துறையிலிருந்து புறப்படும் புகைவண்டி வரும்வரை காத்திருந்து அது நின்றதும் நிற்காததுமாகப் பாய்ந்து கதவைத் திறந்து உள்ளே போய் மூலை இருக்கையில் இடம்பிடித்துக் கொள்வார்கள். தங்களுக்கு மட்டுமல்ல, தங்கள் குடும்பத்தினர், அல்லது நண்பர்களுக்கும் சேர்த்து இடம் பிடித்துக் கொள் வார்கள். அவர்கள் குஷியாகப் படுத்து நித்திரை கொள்ளும் பொழுது இடையில் சாமத்தில் அனுராதபுரம் தூரிப்புமிலையத்தில் ரயில் வந்து நின்றதும், சிங்கள மக்கள் ஏறுவார்கள். அநேகமாக அவர்களுக்கு இருக்க இடமிராது. உடனே அவர்கள் முழு இருக்கையையும் பிடித்துக் கொண்டு நித்திரை கொள்ளும் தமிழரை எழும்படா என்று சிங்களத்தில் கத்தி எழுப்பிவிடு வார்கள். தமிழர் தூங்கி வழிந்த படி, பேந்தப்பேந்த விழித்தபடி, நின்ற நிலையில் பிரயாணத்தைத் தொடர வேண்டிய நிர்ப்பந்தும்.

6

விருந்துகள்

அந்த நாட்களில், புத்தாண்டு நாள் வந்ததும், அன்றை விருந்து இனத்தவர்கள் ஓவ்வொருவரும், முறைவைத்து, தங்கள் வீட்டுக்கு மற்றச் சுற்றுத்தவர்களை விருந்துக்கு அழைப்பார்கள். அப்படி ஓவ்வோர் இனத்தவர் வீட்டிலும் அவரின் முறைவர மற்றவர்கள் வந்து விருந்து கொண்டாடி ஒக்கவில்துப் போவார்கள். சாதித்தடிப்பு உள்ளவர்களை இனங்காணுவதற்கும் மற்றவர்களை ஒன்றிணைத்து வைப்பதற்கும் இப்படியான விருந்து வைபவங்கள் உரைகல்லாக உதவின.

எனது (அம்மாவின் தம்பி) அம்மானுடைய வீட்டுக்கு இடைக்கிடை விருந்துக்கு வரும்படி அழைப்பு வரும். நானும் அம்மாவும் போய் ஆசையோடு சாப்பிடுவோம். மாமி அன்பாகப் பரிமாறுவார். (மாமி வாழ்க்)

விசேட வைபவங்களில், வருகைதந்திருக்கும் அனைவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் உணவளிப்பதற்கு, ஒரு மண்டபத்தைத் தேர்ந்

தெடுப்பார்கள். சுத்தம் செய்யப்பட்ட மண்டபத்தில் பந்திப் பாய்களை நீட்டிக்கு வரிசை வரிசையாக (2 அல்லது 4 வரிசைகள்) போட்டுவிட்டு, ஆட்கள் எத்தனைபேர் என்று என்னி அத்தனை வாழை இலைகளைப் பாயின்முன் இரண்டடி இடைவெளி விட்டு அடுக்கி வைப்பார்கள். (பந்திப் பாய் சிடைக்காவிடில் பாய்களைப் பாதியாக மடித்து நீட்டிக்கு விரித்து விடுவார்கள்). விருந்தினரை அழைத்து சாப்பாட்டு இலைகளுக்கு முன்னால் சப்பாணிக்டி உட்கார வைத்துவிட்டு, சமைத்து வைத்திருக்கும் சோறு, கறிகள் முதலியவற்றை 4, 6 பேர் அண்டாக்களிலிருந்து சிறிய பாத்திரங்களில் அள்ளிவந்து ஒவ்வொரு இலையிலும் பரிமாறுவார்கள். சோறு, கறிகள், அப்பளம், பொரியல், பரிமாறப் படும். பருப்பு கடைசியாகச் சோற்றின் மேல் பரிமாறப்படும். எப்போ சாப்பிடலாம் என்று எல்லோரும் பசியோடும் ஆவலு டனும் காத்திருப்பார்கள். பருப்பின்மேல் நெய் விட்டதும், சரி! எல்லாரும் சாப்பிடுங்கோ! என்று விருந்தளிப்பவர் சுத்தம் போட்டவுடன் எல்லோரும் ஒரேதரத்தில் சாப்பிடத் தொடங்குவார்கள். அந்தக் கட்டளை வரும்வரை ஒருவராவது சாப்பாட்டில் கைவைக்காமல் பொறுத்திருப்பார்கள். தயிர், மோர், சொதி, இரசம் முதலியன் முறையே பின்னர் பரிமாறப்படும். வடை, பாயாசம், பழங்கள் கடைசியாக வரும்.

இந்தச் சபை நடத்தும் கைங்கரியம் கிராமத்துக்குக் கிராமம் வித்தியாசப்படும். அநேகமாக திருமணம், சாமர்த்தியச் சடங்கு, கோயில் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றும் விசேட தினங்கள், அல்லது சமயசம்பந்தமான விசேட வைபவங்கள், இவை தொடர்பான சாப்பாட்டுப் பந்திகளில் மச்ச மாமிசம் பாவிக்கமாட்டார்கள். மற்றது, கிராமத்துக்குக் கிராமம் சாப்பாடுகள் பரிமாறும் விதத் திலும் வித்தியாசங்களைக் காணலாம். உதாரணமாக, சில கிராமத்து வாசிகள் தயிர் சாப்பிடுவதில்லை. அவர்களுக்குப் பந்தியில் வைத்துத் தற்செயலாக இலையில் தயிர் பரிமாறி விட்டால், அவர் கோபித்துக் கொண்டு எழுந்து போய்விடுவார். சிலர் வடை, பாயாசத்தை இலையில் பரிமாறவிடாமல் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தபின்னர் சிறுபாத்திரத்தில் வாங்கி உட்கொள்ள வார்கள். சாப்பாட்டுப் பந்தி - ஆண்களுக்குப் பின்னர்தான் பெண்கள் பந்தி நடக்கும். ஆனால் பின்னளைப் பசியுடன் காக்க வைக்காமல் வேறாக இருத்திச் சாப்பாடு கொடுப்பார்கள். குழந்தைகளுக்குத் தீத்துவார்கள்.

பந்தி நடத்துவதிலும் அநேக சர்ச்சைகள் எழுவதுண்டு. அழைப்பின்பேரில் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளிகளைச் சாப்பிடக் கூப்பிடும்பொழுது வீட்டு முதல்வர் தண்ணீர்ச் செம்பைக்

கொண்டுபோய் வந்தவர்களில் பெரியவருக்குத்தான் முதலில் கொடுத்து மரியாதை பண்ணுவது வழக்கம். மாறிக் கொடுத்து விட்டாலோ, பிரச்சனை கிளம்பிவிடும். விருந்தாளிகளிற் சிலர் கோபித்துக்கொண்டு திரும்பிப் போய்விடுவதுமண்டு. பெண்கள் நிலத்திலிருந்து சாப்பிடும் பந்திகளில் ஆண்களும் சோறு, கறிகள் பரிமாறுவதும் வழக்கிலிருந்தது. ஆண்கள் பொதுவாக வேட்டியை மடித்துச் சண்டிக்கட்டுக் கூட்டிக் கொண்டுதான் பரிமாறுவார்கள். இதற்குச் சிலர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்த சமயங்களும் உண்டு. பொது வாக, விருந்தாளிகள் சாப்பிட்டுமுடியும் தறுவாயில் தான் சொதி பரிமாறுவார்கள். ஆனால், தப்பித்தவறி சொதியை முன்னதாகவே பரிமாறத் தொடங்கிவிட்டால் அநேகா “சொதி ஆன் எழுப்பி அல்லவா” என்று குழம்பிக்கொண்டு இலையைவிட்டு எழுந்து விடுவார்கள். சாப்பாட்டுக்குப் பந்தியில் வாழையிலைகளை அடுக்கும்பொழுது தலைவாழையிலையைச் சாப்பிடுபவரின் வலதுகைப்பக்கம் இருக்கக்கூடியதாக வைக்கவேண்டும். இதை மாறி வைத்தாலும் குழப்பம் ஏற்படும். பாதி இலையாக இருந்தால் சரியானமுறைக்கு அதன் நரம்பு சாப்பிடுபவரின் பக்கமாக இருக்கவேண்டும். அது ஏனெனில், சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவர் இலையைத் தூக்கும்பொழுது, கிட்ட இருக்கும் நரம்புப்பக்கத்தைப் பெருவிரல் கொண்டு தூக்கி, இலையை மடித்து, மற்ற நான்கு விரல்களாலும் எதிரே இருக்கும் (நரம்பில்லாத) இலைப்பக்கத்தைக் கோலிப்பிடித்துத் தூக்குவது சலபமாக இருக்குமல்லவா! அதனால்தான்.

முருங்கைக்காய், அல்லது முருங்கையிலை சமைத்த கறி பந்தியில் பரிமாறப்படுவதில்லை. விரதநாட்களிலும் முருங்கைக் காயை வீட்டுச் சமையலுக்குச் சேர்க்கமாட்டார்கள். (முருங்கைக் காயை எவரும் சமையலுக்குப் பாவிப்பதில்லை, சாப்பிடுவது மில்லை!)

7

வாய்க்கு ஓய்வில்லை

கிழமீத்தேசங்களில், முக்கியமாக இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் முதலிய நாடுகளில், தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளும் வழக்கமும், சுருட்டு, சிகரெட், பீடி முதலியன் புகைக்கும் வழக்கமும் பல காலமாக இருந்துவருகின்றன. இந்தப் பழக்கங்கள் குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் நிறைய உண்டு. ஆண்களும் பெண்களும் தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்வார்கள் - அதாவது சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளும் வழக்கம் பெரும்பாலானவர்களிடம் இருந்தது. பல்வில்லாத கிழவிகள்கூட, பாக்குரலில் வெற்றிலைப் பாக்கை, இடித்துத் தாங்கள் போட்டுக் கொள்வார்கள். காலப்போக்கில் இந்த வெற்றிலைப் பழக்கம் அருகிவருவதையும் அவதானிக் கங்கூடியதாக இருக்கிறது. வெற்றிலையின் காம்பைக் கிளி, அதன் நடுநரம்பை வார்ந்து ஏறிந்து விட்டு, அதன் புறப்பக்கத்தில் சிறிது சண்ணாம்பைத் தடவி மடித்து வைத்துக்கொண்டு, சிலிய பாக்கை மென்றுகொண்டு மடித்து வெற்றிலையையும் அத்துடன் ஒரு துண்டு புகையிலையையும்

வாய்க்குள் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அப்படிச் சப்பும்பொழுது ஊறும் சிவப்புநிறச்சாரத்தை அவர்கள் விழுங்குவதில்லை, வெளியே துப்பிவிடுவார்கள். எங்கே துப்பவார்கள்? அங்குதான் பிரச்சினை எழுகிறது! சில பணக்காரர் வீடுகளில் வெற்றிலைச் சாரம் துப்பு வதற்கென ஒரு துப்பல்படிக்கம் வைத்திருப்பார்கள். இது (Flower Vase வடிவத்தில்) பித்தளையாலானது. சாதாரண வீடுகளில் படிக்கம் இருக்காது. வெற்றிலை போடுபவர்கள் எழுந்துபோய் முற்றத்துக்கு அப்பால் நின்று கையை வாயில் வைத்து விரல் களுக்கு இடையால் தூரத்தில் துப்பிவிட்டு வருவார்கள். சிலர் அவ்விடத்திலேயே கையையும் வாயையும் அலம்பிவிட்டுத் திரும்புவார்கள். சிலர் அதுவுமில்லை!

வெற்றிலை போடுபவர்களின் நாக்கும் உதடுகளும் சிவந் திருக்கும். முக்கியமாக, பெண்களின் முகஅழுகுக்கு இது மேலும் மெருகூட்டும். மேல்நாடுகளில் (இப்போது உலகெங்குமே) உடட்டுக்குச் சாயம் பூசிக்கொள்ளும் வழக்கம் இந்த வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்திருக்கும் பெண்களின் உடட்டைப் பார்த்துத்தான் உண்டாகி இருக்கக்கூடுமோ என்று என்னத் தோன்றுகிற தல்லவா! வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு கண்ட இடமெல்லாம் துப்பும் பழக்கம் சில இடங்களில் அருவருப்பையும் துப்புவர்கள் மேல் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துகின்றது. துப்புவது போதாதென்று வெற்றிலையில் பூசிவிட்டு விரல்களில் மிஞ்சிய சண்ணாம்பைக் கண்ட இடத்திலெல்லாம் பூசியும் வைப்பார்கள். (எச்சில் துப்பும் பழக்கம், காறுவது, ஏப்பம்விடுவது, செருமுவது போன்ற பழக்கங்கள் தமிழரிடையே நிறைய இருந்தன. அவை விரும்பத்தக்க தல்ல. மேல்நாடுகளில் அப்படியான பழக்கங்கள் இல்லை. நல்லவேளை, புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள் அப்பழக்கங்களைத் தொடரவில்லை!)

இது இப்படியிருக்க, சில விசேட நிகழ்ச்சிகளிலும் தாம்பூலம் ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. கலியாணம் பேசும்பொழுது இரு பகுதியினரும் ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால், பேசுக்கால் சுமுகமாக ஒப்பேறியதற்கு அடையாளமாகவும் அதை உறுதிப் படுத்தும் முகமாகவும் இருபகுதியாரும் தாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்ளுவார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், பெரிய மனிதர்களைத் தரிசிக்கப் போகும்பொழுது வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் முதலியவற்றுடனேயே செல்வார்கள். சுவாமிக்கு அர்ச்ச ணைத்தட்டு சமரப்பிக்கும்பொழுதும், புத்தாண்டு பிறந்து கை விசேஷம் பரிமாறும்பொழுதும், மணப்பந்தலில் பிராமணருக்கும், சிஷ்யன் குருவுக்கும் தட்சணைக் கொடுக்கும்பொழுதும் வெற்றிலைப் பாக்குடன் சேர்த்துத்தான் பணமோ அல்லது

வேறு அன்பளிப்போ கொடுப்பார்கள்.

இருவர் இன்னொருவரின் வீட்டுக்குப் போனால், வீட்டுக் காரர் அவரை வரவேற்று அமரச்செய்தபின் முதல் வேலையாக வெற்றிலைத் தட்டத்தைத்தான் கொண்டுவந்து முன்னால் வைப்பார். அதன்பிறகுதான் தேநீர், பலகாரம், எல்லாம். தட்டத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு, சண்னாம்புக் குவளை, புகையிலை, பாக்குவெட்டி எல்லாமிருக்கும். விருந்தாளி தாம்பூலம் போடத் தொடங்கியதும், தான் வந்த செய்தியை அவிழ்த்து விடுவார். அதுபற்றியே பேச்சு, விவாதம் எல்லாம் நடக்கும். சிலவேளை தர்க்கம், வாய்ச்சண்டை கூட எழுந்துவிடும். தர்க்கத்தின்போது வந்திருப்பவரிடம் கேட்ட கேள்விக்கு உடனே பதில் சொல்லத் தெரியாமல் எக்கச்சக்கமாக மாட்டிக் கொண்டாரானால், உடனே வெற்றிலையைப் பாக்குதன் மடித்து வாய்க்குள் திணித்துக் கொள்வார். அதைச் சப்பும்பொழுது பேசமுடியாதுதானே! அந்த இடைநேரத்தைப் பயன்படுத்தி, தனது பதிலை ஆராய்ந்து ஆய்த்தப்படுத்திப் போடுவார். கேள்வி கேட்டவர் பொறுமை யுடன் பதிலுக்குக் காத்திருக்கவேண்டிய நிரப்பந்தம்! திருமண வீடுகளில் பந்தலில் திக்குத்திக்காக 4, 5 தாம்பாளங்களில் வெற்றிலை, சீவியபாக்கு முதலியவற்றைப் பூ மாதிரி வட்ட வடிவமாக அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். ஆங்காங்கே உட்காருப் பார்கள் கிட்ட இருக்கும் தாம்பாளத்தை இழுத்து அதிலிருந்து தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளுவார்கள்.

வெற்றிலையில் ஒரு லாகிரித்தன்மை இருக்கிறதென்று சொல்லுவார்கள் - அதாவது, அதைச் சப்பினவுடன் மனதில் ஒரு கிணுகிணுப்பு, ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்படுமாம். வெற்றிலைத் தட்டத்தை நிலத்திலிருந்து உயரமாக வைத்திருக்க அதற்குக் கால பொருத்தியிருக்கும். காலதட்டம் என்று பெயா. தட்டத்தில் பரிமாறும் தாம்பூலத்தைவிட, தாம்பூலப் பெட்டியொன்றும் அநேகர் வீடுகளிற் காணலாம். தாம்பூலத்துக்குத் தேவையான சகல பொருட்களும் அதனுள் அடங்கும். சிலர் பித்தளையினால் செய்த தாம்பூலப் பெட்டியைத் (வெற்றிலைப் பெட்டியை) தம்முடன் கொண்டே திரிவார்கள். எங்கு போனாலும் அதை விட்டுப் பிரியமாட்டார்கள். நான் முதன்முதலில் உத்தியோகம் பார்த்த மன்னார்க் கச்சேரியில் அரசாங்க அதிபர் தினமும் பித்தளை வெற்றிலைப் பெட்டி சகிதம்தான் அலுவலகத்துக்கு வருவார், வாய்நிறைய வெற்றிலை குதப்பிக்கொண்டு.

திருமணத்துக்கு அழைப்பு விடும்பொழுது நெருங்கிய உறவினர்களுக்குத்தான் முதலில் சொல்லுவார்கள். திருமணத் தம்பதிகளின் பெற்றோர்கள் நேரே போய், தாம்பூலம் வைத்து

அழைப்பை விடுப்பார்கள். அதில் சிலவேளைகளில் சிக்கல்கள் உண்டாகவும் இடமுண்டு. அதாவது, நெருங்கிய உறவினருக்குள்ளும் யாரை முதலில் “வெற்றிலை வைத்து” அழைப்பது? என்று. இந்த விடயத்தில் மிகவும் சாதுரியமாக நடந்து கொள்ளா விட்டால், நான் பெரிசு, நீ பெரிசு என்று வாக்குவாதம், சண்டை, கலகம்கூடப் பிறந்துவிடும். சில உறவினர்களுக்கிடையில் இதனால் மனத்தாங்கல் உண்டாகி, திருமணமே தடைப்பட்ட கட்டங்களும் இல்லாமலில்லை.

சிறுவர்கள் தாம்பூலம் பாவிக்க அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. ஆணோ பெண்ணோ அநேகமாகத் திருமண வயது வந்த பிற்பாடு தான் தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுவார்கள். ஆயினும் எந்த வயதினரும் பீடா சாப்பிட்டுக் கொள்ளுவார்கள். பீடா என்பது, பீடா (சிறிய) வெற்றிலையில் வாசனைப் பாக்குத்தாள், நிறம் பூசிய தேங்காய்த் துருவல், கர்கண்டு முதலியன் போட்டு அழகாக மடித்து மூன்று மடங்கு விலைக்கு விற்பார்கள். அதை வாங்கிச் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு எவரும் போட்டுக்கொள்வார்கள். சாரத்தை விழுங்கலாம். வெளியே துப்பவேண்டிய அவசியமுமில்லை.

வெற்றிலையை எத்தனையோ விடயங்களுக்கு உபயோகப் படுத்தினார்கள். தாம்பூலமாகவும், சாறுபிழிந்து மருந்து தயாரிக்கவும், மருந்து உட்காள்ள அனுபானமாகவும், மங்களாகரமான காரியங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வெற்றிலை பயன்பட்டது. பெண் பிள்ளைகள் பூப்படைந்ததும், பூப்பு நீராட்டு வைபவத்திலன்று, பெண்ணின் இரண்டு கைகளிலும் வெற்றிலைச் சுருளைக் கொடுத்து ஓரிடத்தில் உட்காரவைத்த பின்னர் அவருக்குப் பால் அறுகு தலையில் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவார்கள்.

சுருட்டு

வயதுவந்தவர்கள், அநேகமாக ஆண்கள், சுருட்டுப் புகை பிடிப்பார்கள். சுருட்டு என்பது புகையிலைச் செடியின் இலைகளை வெட்டியெடுத்து, உலர்த்தி, புகையூட்டி, அடுக்கி, பாடம் போட்டபின் எடுத்து, முழு இலையைத் துண்டுகளாக வார்ந்து, அப்படி வார்ந்த ஒவ்வொரு காப்பிலைத் துண்டினுள்ளும் புகையிலையின் (தூள்) சிறுதுண்டுகளை வைத்துச் சுருட்டி யெடுப்பார்கள். சுருட்டுகளை ஒரே அளவில் வெட்டி, கட்டி, அதன்பின் அதற்குக் கோடா என்னும் வாசனைத் தைலம் ஊட்டிக் காயவைத்து, பின்பு அந்தக் கட்டுகளை மரப்பெட்டி களில் அடுக்கி, விற்பனைக்கு வெளியூர்களுக்கு அனுப்புவார்கள். நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் (1930களில்) ஒரு சுருட்டின்

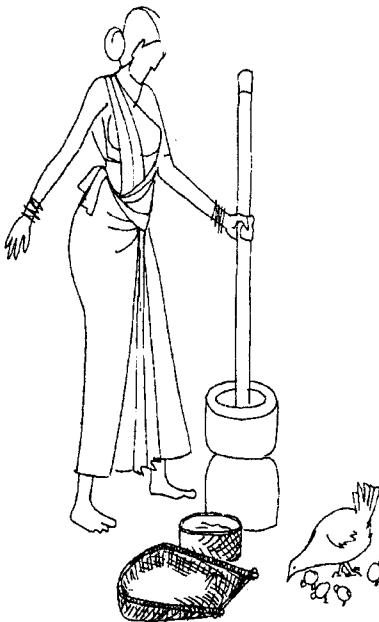
விலை பெரும்பாலும் 2 சதம். ஆனால் பிரித்தானியாவிலிருந்து இறக்குமதியாகும் சிறந்த ரக சிகரெட்டின் விலை 8, 9 சதம். ஏழைகளுக்கு இந்த விலைகள் கட்டுப்படியாகாது. அவர்கள் பீடி புகைப்பார்கள். பீடி என்பது வேறு ஒரு (பீடி) இலைச் சருகிலிருந்து சுருட்டியெடுப்பது, அளவில் சிறியது. விலை, ஒரு சதத்துக்கு இரண்டு பீடி. அந்திய ஆட்சியின் கீழ் எமது தேசம் வீழ்ந்ததும், ஆங்கிலேயர் தங்களுடன் கொண்டு வந்த சிகரெட் புகைக்கும் பழக்கத்தை நம்மவரும் கவ்விக் கொண்டார்கள். முதலில் மேல் நாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கினவர்கள் மட்டுமே சிகரெட் புகைப் பார்கள். காலப்போக்கில் மற்றவர்களுக்கும் அந்தப் பழக்கம் தொற்றிவிட்டது. சுருட்டு அல்லது பீடி புகைத்தலைக் குறை வாகவும் சிகரெட் பிடிப்ப தைக் கொரவமாகவும் மக்கள் எண்ணினார்கள். கிராக்கி ஏற ஏற நாளடைவில் சிகரெட்டின் விலை 12, 15, 20 சதம் என்று ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. ஆனாலும் மக்கள் சிகரெட் புகைப்பதைக் குறைக்கவில்லை. தற்போது இலங்கையில் சிகரெட்டின் விலை என்னவென்று தெரியவில்லை!

வடஇலங்கையில் சில குறிச்சிகளிலுள்ள செம்மன்னானது புகையிலைச் செடிக்கு மிகவும் உகந்தாக அமைந்திருந்தமையால் சுருட்டு உற்பத்தியும் முன்னேற, அநேகமாக எல்லாக் கிராமங்களிலும் சுருட்டுத் தொழிற்சாலைகள் (சுருட்டுக் கொட்டில்கள்) அமைத்திருந்தார்கள். அண்மைக் காலம்வரை வடக்கே செய்த சுருட்டுகளில் பெருமளவு தென்னிலங்கைக்கு ஏற்றுமதியாகி, அதனால் தமிழர்களுக்கு நல்ல வருமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. இனவேற்றுமை யின்றி, இலங்கை அடங்கலிலும் வசித்தவர்கள் - தமிழர், சிங்களவர், மலைநாட்டுத் தமிழர் - இவர்களிற் பெரும்பாலோர் சுருட்டுப் புகைப்பார்கள்.

அதுமட்டுமன்று; மலைநாட்டுத் தோட்டங்களிற் காணும் அட்டைகள் (leeches) கால்வழியே ஏறி காலில் இரத்த நாடி உள்ள இடங்களில் நோகாமற் கடித்து இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்து, வயிறு நிறைந்ததும் கீழே விழுந்து விடுவன. கடித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவற்றை அகற்றுவது மிகவும் கடினம். கடித்துக் கொண்டிருக்கும் அட்டையைப் பிடுங்கினால் கடித்த இடத்திலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டு வரும். அட்டை கடித்த புண் லேசில் ஆராது. ஓரேயொரு பொருள்தான் அட்டையை அகற்ற உதவும். அதுதான் புகையிலைச் சாரம். புகையிலையைச் சப்பி அதன் சாரத்தை அட்டைக்குமேல் உமிழுந்து விட்டால் அட்டை தன்பாட்டில் கழன்று கீழே விழுந்துவிடும்.

புகையிலையில் சுருட்டுப் புகையிலை, தீன் புகையிலை

என்று இரண்டு விதமிருக்கிறது. தீன் புகையிலை மிகத்திறமான ரகம். அதைக் கிள்ளி வாயிற்போட்டு (Chewing gum போல) மென்று கொண்டிருப்பார்கள். புகையிலைப் பழக்கத்தைப் பழக்க கொண்டால் அதை விட்டுத் தன்றுவது மிகவும் கடினம். தீன் புகையிலை பதப்படுத்துவது வேறுவிடம். அதைப் பாணிப் புகையிலை என்றும் சொல்வார்கள். ஒரு பெரிய அண்டாவில் சர்க்கரை அல்லது சினி அல்லது பனங்கட்டியுடன் தண்ணீர் கலந்து பாணியாகக் காய்ச்சி, அத்துடன் வாசனைத் திரவியங்கள் கலந்து வைத்துக்கொண்டு, புகையிலைகளை ஒவ்வொன்றாக அதில் நன்றாகத் தோய்த்தெடுத்துக் கொண்டு, ஒரு இருட்டைந்த வட்டமான புகையிலைக் குடிலினுள் கடித்த தொங்கவிடுவார்கள். குடிலினுள் நிலத்தில் பொச்ச மட்டைகளை அடுக்கி எரியுட்டி யதும், அந்தச் சூட்டில் புகையிலையில் பாணி பரந்து ஊறி உலர்ந்துவிடும். பின்னர் அந்தப் புகையிலைகளைப் பாடமாக (வட்ட வடிவத்தில்) அடுக்கி வைத்து, சில நாட்கள் கழிய அவற்றைப் பாய்க்குள் சுற்றிச் சிப்பமாகக் கடித் தீட்டுத்து, சிப்பங்களை வாசனங்களில் ஏற்றிப்போய்க் கலைகளுக்கு விரியோகிப் பார்கள். சுருட்டுப் புகையிலையிலும் பார்க்க தீன்புகையிலையின் விலை பன்மடங்கு அதிகம். இதற்கும் சுருட்டுக்கும் ஏற்ற நல்ல புகையிலையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்பொழுது, புகையிலைக் கும்பலி லிருந்து தரம் குறைவான பழுதல், சச்சுப் புகையிலை முதலிய வற்றைக் கழித்துவிட்டு திறமான புகையிலையைத்தான் தெரி வார்கள். மூக்குப்பொடித் தயாரிப்பாளர்கள் சச்சுப் புகையிலை, பழுதல் இவைகளை மூக்குப்பொடி செய்வதற்கு வாங்கிச் செல்வார்கள்.

பொழுது போக்குகள்

அந்தக் காலத்திய மக்கள் பொழுதுபலருமின் நித்திரை விட்டு எழுந்துவிடுவார்கள். காலையில் வீட்டு வேலைகளைச் செய்துவிட்டு, கமத்துக்குப் போகிறவர் கமத்துக்கும், மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் வேலைகளுக்கும் போய் விடுவார்கள். சிறுவர் களும் பையன்களும் பள்ளிக்குப் போய்வருவார்கள். வீடு திரும்பியதும் வீட்டு வேலையும் விளையாட்டுமாக, அந்தந்த நேரத்தைப் பொறுத்து, அவர்களின் பொழுது சூழியும். விளையாடி விட்டுப் பொழுதுபட முன்னர் வீட்டுக்கு வந்து, கால், முகம் கழுவிவிட்டு, படிப்பைத் தொடருவார்கள். அக்காலத்தில் மின்சார வெளிச்சம் இல்லை. எண்ணென்றில் எரியும் குப்பி வினாக்கு, கொண்டு திரிய அரிக்கன் லாம்பு (Hurricane lamp) வசதி யுள்ளவர்கள் சிலர் வசம் மின்சார வெளிச்சம் (torch-light) இருக்கும். அவ்வளவுதான். சிலவேலைகளை இரவுவேண்ட நல்ல நிலா வெளிச்சத்திலும் பொழுது போக்குகள் திட்டமிரும்.

சிறுபிள்ளைகள், வேறு பராக்கு இல்லாத நேரங்களில், ஒரு தடி எடுத்து முற்றத்தில் நிற்கும் மரத்துக்கு அடிப்பார்கள். மரத்தை மாணவனாகவும் தன்னை உபாத்தியாய்ராகவும் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு, ஏன் நீ நேற்றுப் பள்ளிக்கு வரேல்லை? ஏன் வீட்டுப்பாடம் படிச்சுக்கொண்டு வரேல்லை? என்று சொல்லிச்சொல்லி அடிவிழும். இது உளவியல்ரீதியாக எதைக் குறிக்கிறதென்றால், அந்தச் சிறுவயதிலேயே சொல்லியின் முக்கியத் துவத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதையே.

இளைஞர்களின் விளையாட்டுகள் பலவிதம் பட்டணத்துப் பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள மாணவர்கள் கிரிக்கெட், உதை பந்து, உடற்பயிற்சி விளையாட்டுகள் (athletics) ஆடுவார்கள். கிராமப் புறத்திலும் கிராமப்பள்ளிக்கூடங்களிலும் நடைபெறும் விளையாட்டுகளாவன:- ஆண்கள் - கிளித்தட்டு மறித்தல், வார்ஷிகுதல் (Play-at-war), உதை பந்தாட்டம், உயரம் பாய்தல், நீளம் பாய்தல், ஓட்டப் பந்தயம், கிட்டி அடித்தல், வளையம் உருட்டுதல் முதலியனவாகும். பெண்கள் - கொக்கான் வெட்டுதல், சோகி உருட்டுதல், தாயம் விளையாடுதல், கீச்ச மாச்சத் தம்பலம், கண்ணைக் கட்டித் தேடுதல், கும்மியிடத்தல், கைப்பந்து எறிந்து விளையாடல், இலுப்பைக் கொட்டை அடித்தல், மாபிள் (marbles) அடித்தல், நிலத்தில் வட்டமாக இருந்துகொண்டு வைத்துக் கொள் அம்மா, பொத்திக் கொள்ளம்மா விளையாடுதல், ஒளித்து விளையாடுதல், நொடி - விடுக்கை சொல்லுதல் முதலிய மெல்லிய விளையாட்டுகளாகும்.

சுருடப்பிறப்பு மூட்டத்திலும் வேறு சில விசேட நாட்களிலும் “போர்த்தேங்காய்” அடிக்கும் போட்டிவிழா நடக்கும். கடைகளில் இதற்கெனப் புறம்பாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் உரித்த, வைரமான, தேங்காய்களை வாங்கி வைத்திருந்து, வருடப்பிறப்பன்று பின்னேரம், ஒரு கோவில் வாசலில் அல்லது வெளியான இடத்தில் சனங்கள் கூடி, அங்கு “தேங்காய் அடி” நடக்கும். போட்டியாளர் ஒவ்வொருவரும் 4, 5 போர்த் தேங்காய் களை வைத்திருப்பார். ஒருவர் ஒன்றை நிலத்தில் உருட்டி விடுவார். மற்றொருவர் அதனுடைய லேசாக உடையக்கூடிய பகுதி எவ்விடத்தில் இருக்கிறதென்று சுற்றிவந்து அவதானித்துத் தனது கைத்தேங்காயை அதன்மேல் ஓங்கி அடிப்பார். நிலத்துத் தேங்காய் உடைந்து விட்டால் அவருக்கு வெற்றி; கைத்தேங்காய் உடைந்தால் அடித்த வருக்குத் தோல்வி. தோற்றவர் இன்னு மொரு தேங்காயைப் பாவிப்பார். இப்படியாகத் தேங்காய்கள் உடைந்துபோக கடைசியில் எல்லாருடைய அடிகளுக்கும் தட்பி உடையாமல் நின்றுபிடிக்கும் தேங்காயின் சொந்தக்காரர்

தான் வெற்றிவீரன் (Champion). மாலைபோட்டு அவரைக் கௌரவிப்பார்கள்.

அடுப்படி நிலம் மெழுகியிருக்கும். அது பதிவாக நிலமட்டத்தில் இருந்தபடியால் பெண்கள் ஒரு பலகைக் கட்டடையின் மேல்தான் உட்கார்ந்துகொண்டு தங்கள் அலுவல்களைச் செய்வார்கள். பெண்கள் அடிக்கடி குந்தி, எழும்பி, குனிந்து, நிமிர்ந்து, வளைந்து, நடந்து உடம்பை இயற்கை அப்பியாசத்துக்கு உள்ளாக்குவதால் அவர்களை வியாதிகள் இலகுவில் பீடிப்பதில்லை. ஏன், அம்மியில் அரைத்தல், உரவில் இடித்தல், கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி இறைத்தல், நெல்லுக் குத்துதல், ஆட்டக் கல்லில் உழுந்தரைத்தல், திரிகைக் கல்லில் மா, பயறு, உழுந்து திரித்தல், மூசிமுசித் துணிதோய்த்தல், முற்றமும் வளவும் கூட்டுதல், பெருக்குதல், வீட்டடைக் கழுவுதல், பாத்திரங்கள் தேய்த்தல், காய்கறித் தோட்டம் / பூந்தோட்டம் வைத்துப் பராமரித்தல், சந்தைக்குப் போதல், பிள்ளைகளைப் பராமரித்தல், இவைகள் யாவும் உடம்பைச் சீராக (trim) வைத்திருக்க உதவக் கூடிய இயற்கை அப்பியாசங்கள்தானே! இவை பெண்கள் தினந்தேற்றும் தமக்கும் தோற்றாமல் செய்யவேண்டிய, தவிர்க்க முடியாத, தேகாப்பியாசங்களாகும். (அவர்களுக்கு Parkலும் Evening Walkலும் தேவையில்லையல்லவா!)

வயதானவர்களும், சிலவேளைகளில் இளந்தாரி ஆண்களும் கூட நேரத்தைச் செலவழிப்பதற்கு சூது விளையாடுவார்கள். பண்யம் வைத்து ஆடுபவர்கள் குறைவு. ஆயினும் பொழுதைப் போக்குவதற்குச் சீட்டு ஆடுவார்கள், கடல் கிட்ட இருந்தால் கடற்கரைக்குப் போவார்கள், சிலர் கடலில் குளிப்பார்கள், சிலர் தாங்களும் மெல்லிய தேகாப்பியாச விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவார்கள். சிலர் ஒழுங்காக கைப்பந்தாட்டத்தில் (Volleyball) கலந்து கொள்வார்கள்.

பாட்டிகளுக்குக் கிடைத்த பராக்கு

தின்னணியில் குந்தியிருந்து வெற்றிலைப் பாக்கு இடித்துத் தின்றுகொண்டிருக்கும் பாட்டிமாருக்கு நேரம் போவது கடினம். அதனால் போவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துப் பாராட்டியோ, பரிகசித்தோ ஒவ்வொரு நொட்டை சொல்லிக் கொண்டிருப் பார்கள். ஒருவரின் செயலில் பிழைபிடித்து மற்றவருக்குக் கோள் மூட்டிக்கொடுத்து அதனால் குடும்பத்தில் சச்சரவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். இந்தச் சச்சரவுகள் அவர்களுக்கு அமுதம்போல நெஞ்சில் இனிக்கும்.

நிர்வாணமாகத் திரியும் 3, 4 வயதுள்ள (ஆண்) பேரப் பிள்ளைகள் முற்றத்து மனவில் நடந்துகொண்டே முத்திரம் பெய்வதைக் கண்டு ரசித்து, “எடி பிள்ளை! இங்கை வந்து பார்! உன்றை மோன் என்ன வடிவாய் முத்தத்திலை சித்திரம் வரைஞ்சு வைச்சிருக்கிறான் எண்டு வந்து பார்” என்று தனது மகளைக் கூப்பிட்டுக் காட்டுவார். நடந்து நடந்து முத்திரம் பெய்தபடியால் அது பாம்பு நெளிந்து நெளிந்து போனது மாதிரி காட்சி தரும். அதைத் தாயும் பாட்டியும் பார்த்து ரசிப்பார்கள்.

பிள்ளைகள் முற்றத்தில் விளையாடுவதைக் கண்வெட்டாமல் ஆசையோடு பார்த்து ரசித்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். சிறுபிள்ளையான பேரன் ஓடியாடித் திரியும்போது கிழவிக்கு ஒரு கிண்டல் புளுகம் வந்துவிடும். உடனே பிள்ளையை வாரி யெடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு விடுவார். அத்தோடு நில்லாமல், நிர்வாணமாக நிற்கும் பேரப்பிள்ளையின் ஆண்குறியைக் கையால் கிள்ளி எடுக்கும் பாவனையில் தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டு “என்றை ராசாவின்றை இந்தக் குஞ்சு எத்தனைப் பெறுமதி என்று உனக்குத் தெரியுமா? இது எத்தனை ஆயிரம் சிதனத்தைக் கொண்டுவரும் இனி வருங்காலம்! என்றை முத்து! நீ போய் விளையாடையா” என்று தாய்க்குச் சொல்லி, பிள்ளையை வாழ்த்திவிடுவார். பாட்டி என்ன சொல்லுகிறார் என்பது பிள்ளைக்கு விளங்காது. அதேநேரம், பிள்ளையின் தகப்பன் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், “ஓடிப்போய்ச் சட்டையைப் போட்டா, கண்ணா! போடா” என்று அதட்டி அனுப்பிப் போடுவார். தாயானவள் தன் பிள்ளையின் வருங்காலம் எப்படி அமையப்போகுதோ என்ற கற்பனையில் ஆழந்திருப்பாள்.

கொடியேற்றம்

வெப்பமான மாதங்கள் கழித்து, சோளக்க் காற்றுப் பெயர்ந்ததும், கொடியேற்றும் சீஸன் தொடங்கிவிடும். இளைஞர்களுக்கு ஒரே குஷி பட்டம் விடுவதில் கரிசனை கொண்டவர்கள் விதம் விதமான பட்டங்களைத் தயாரித்து வெட்டவெளியான இடங்களிற் கொண்டுபோய் கொடியேற்றுவார்கள். கொக்குக் கொடி, பராந்துக்கொடி, எட்டுமூலைக் கொடி, பாம்பன் கொடி, பெட்டிக் கொடி, சீனத்தான் இப்படி பலவிதமான உருவங்களில் கொடிகளைக் கட்டிப் பறக்க விடுவார்கள். சிறிய சைசிலிலுள்ள கொடிகள் கடைகளிலும் வாங்கலாம்.

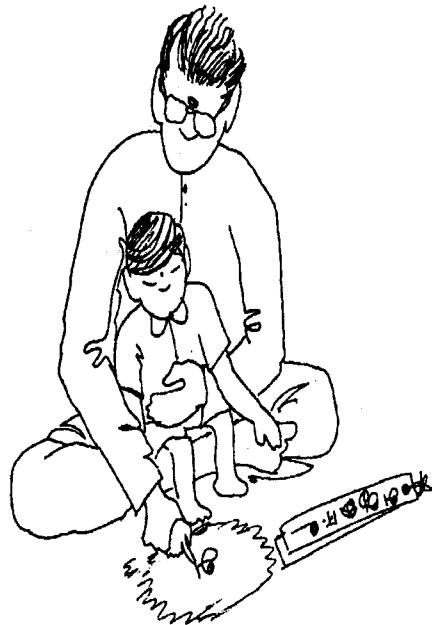
வசதியுள்ளவர்கள் எட்டுமூலைக்கொடி, பராந்துக்கொடி, கொக்குக்கொடிகளைப் பெரிய சைசிலில் — அதாவது 8 அடி

தொடக்கம் 10 அடி உயரம் வரையிலுள்ள — கொடிகளைக் கட்டி, அல்லது கட்டுவித்து, போட்டிக்கு வானத்தில் ஏற்று வார்கள். பெரிய கொடியொன்றை ஏற்றும்பொழுது அதை ஒரு ஆள் கையாள முடியாது. காற்றில் ஏறினதும் அதை எந்தப் பலங்கொண்ட மனிதனாலும் இழுத்துப் பிடித்துச் சமாளிக்க முடியாது. ஆளையும் இழுத்துக்கொண்டு தரையிலேயே ஓட அல்லது உருளவெத்துவிடும். அதனால் பெரிய கொடிகளை ஏற்றும்பொழுது அதனை மூன்று, நாலு பேர்கள் கொண்ட குழுக்களால்தான் கையாண்டு விண்ணுக்கு ஏற்ற முடியும். ஏற்றியதும் அதை ஒரு பெரிய மரத்தில் கட்டிவிடுவார்கள். ஏற்றி ஆசை தீர்ந்ததும், கொடியைக் கீழிறக்குவதற்கு இரண்டு பேர் கொடியேற்றிய கயிற்றை வலித்துவலித்து மெதுவாக இறக்கு வார்கள். கொக்குக்கொடி, பராந்துக்கொடிகளுக்கு வால் தேவையில்லை. ஆனால் எட்டுமூலைக் கொடிக்கு வால் கட்ட வேண்டியது அவசியம். இல்லாவிட்டால் அது மேலெழும்பியதும் குத்துக்கரணம் அடித்துக் கீழே விழுந்து நொறுங்கிவிடும். பெரிய கொடிகளுக்கு வால் மிகவும் நீளம் — 20, 30 அடி நீட்டாக இருக்கும். திரித்த தும்புக்கயிறு 8, 10 பட்டைச் சேர்த்து கொடியின் கீழ்ப்பக்கத்தில் நடுவில் கட்டிவிடுவார்கள். தகுந்த அளவு வாலில்லாவிடில் கொடிகள் மேலுக்குப் போனதும் கயிற்றின் இழுவையையும் காற்றின் உதையையும் சமன் செய்ய முடியாமல் தள்ளும்பிக் கீழே விழுந்துவிடும். வால் தான் அவற்றைச் சமனான நிலையில் வைத்துச் சமாளிக்கத் தக்கது. கொடியேற்றும் கயிற்றைக் கொடியில் இணைப்பது ஒரு சூட்சமமான விடயம். கொடியின் “வயிற்றில்” ஒன்றும் ஒவ்வொரு “தோனில்” ஒன்றாகவும் மூன்று கட்டுக்கள் போட்டு மூன்று சிறுகயிறுகளின் மறுதலைப்புகளைக் கொடியை ஏற்றும் கயிற் நோடு பிணைத்து விடுவார்கள். ஒரு கயிற்றை மட்டும் கொடியில் கட்டினால் அது பறக்காது, சுழலும்.

கொடியின் மேல்பகுதியில் விண் கட்டிவிடுவார்கள். கழுகந்தடியைச் சீவியெடுத்துக் கொடியின் மேற்புறத்தில் கட்டி விட்டு, அதை வில்லாக வளைத்துக்கொண்டு, பனை மட்டையிலிருந்து வார்ந்தெடுத்த நாரை விண்பூட்டாகப் பொருத்தி விட்டால், கொடி மேலே போனதும் காற்று அந்த விண்ணில் உராசிக்கொண்டு போக, “நோய்” என்றொரு சத்தம் தொடர்ச்சி யாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். காதுக்கு இனிமையாகவிருக்கும். அந்தக் கிராமம் முழுவதுக்கும் அந்தச் சத்தம் கேட்கும். இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின்போது கொடிகளுக்கு விண் பூட்டுவது தடைசெய்யப் பட்டிருந்தது. ஏனெனில், கொடியின்

விண்சத்தம் ஆகாயக்கப்பல் பறக்கும்போது கேட்கும் சத்தத்தை ஒத்திருந்தபடியாலும், விமானம் கீழாகப் பறக்க நேரிடில் கொடியின் கயிற்றில் சிக்கிவிடக்கூடும் என்பதானாலும் அரசாங்கம் கொடிகளுக்கு விண் பூட்டக்கூடாது என்று சட்டம் போட்டார்கள்.

நான் சிறுபையனாக இருந்த நாட்களில் கொடியேற்றுவ தென்றால் எனக்கு அலாதிப் பிரியம். என்னிலும் உயரமான (—அடி உயரமுள்ள) எட்டுமூலைக் கொடியேற்றுவேன். நான் தனியே சமாளிக்க முடியாது. கூட்டாளிகளுடன் தான் போவேன். வயல்வெளியில் கொடியை ஏற்றி, அது விண்ணில் ஏறியபடியே, எத்தனையோ மரங்களுக்கிடையாக மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டுவந்து, எனது வீட்டில் ஒரு மரத்தில் கட்டிவிட்டு இரவிரவாக விண்சத்தம் கேட்க அதில் ஆனந்தப்பட்டேன். அது ஒரு பெரிய சாதனை என்று பலர் விமர்சித்தார்கள். இதைவிட, கொக்குக்கொடி, பராந்துக்கொடி, பெட்டிக்கொடி இவைகளில் சிறிய சைவில் உள்ளவற்றைக் கடைகளிலிருந்து வாங்கி, காற்றில் ஏற்றியிருக்கிறேன்.

9 கல்வி

அந்தக் காலத்தில் இப்போது இருப்பதுபோல் குழந்தை களுக்கு முன்பள்ளி (Kindergarten), முதலிய ஆரம்பக் கல்வி வகுப்புகள் இருக்கவில்லை. 5 வயதாலில் ஏடு தொடக்குவார்கள். அதுவும், விழுயதசமி தினத்தன்று. அல்லது குழந்தையின் வயதின் படி. அன்று வசதி இல்லாவிடில், ஒரு நல்ல நாளாகப்பார்த்து, அக்கிராமத்திலுள்ள ஒரு பெரியாரைக் கொண்டு குழந்தைக்கு ஏடுதொடக்குவார்கள். வீட்டுவாசலில் ஒரு சுத்தமான இடத்தில் மெழுகி, அதன்மேல் மணல் பரப்பி, அந்தப் பெரியார் பிள்ளையை, அ, ஆ வாயாற் சொல்லும்படி சொல்லிக் கொடுத்தும், பின்னர் பிள்ளையின் வலது சுட்டுவிரலைக் கொண்டு அந்த மணலில் பின்னர் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துவிடுவார்கள். குழந்தை, சிறுவன் (சிறுமி) ஆகி, வளர்ந்து இளம் பருவத்தை அடையும்வரை (சிறுமி) ஆகி, வளர்ந்து இளம் பருவத்தை அடையும்வரை கெற்றோர்கள் அவரது கல்வி முன்னேற்றத்தில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள்.

அநேகமான மாணவர்கள் 10ஆம், 12ஆம் வகுப்புடன் பள்ளிக்குப் போவதை நிறுத்திக் கொள்வார்கள். குடும்ப வருவாயை அதிகரிப்பதற்காக ஏதாவது சிறு வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப் படுவார்கள். 12ஆம் வகுப்புச் சோதனையில் திறமை சித்தி எய்தினால் பல்கலைக்கழகம் புகுவார்கள். அதுகூட, பணம் படைத்தவர்களுக்குத்தான் அந்த அதிட்டம் கிடைக்கும். பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படிப்பதற்கு ஆயிரமாயிரமாகச் செலவழிக்க வேண்டும்.

அக்காலத்தில் புத்தகங்கள் இப்போது இருப்பதுபோல் பருமனாகவும் எண்ணிக்கை அதிகமாகவும் இருக்கவில்லை. உயர்வகுப்புகளுக்குக்கூட சமாரான, அளவான புத்தகங்களையே பாவிப்பார்கள். அப்பியாசக் கொப்பிகளும், 2, 3 புத்தகங்களும்தான் கீழ்வகுப்பு மாணவர்கள் வகுப்புக்குத் தினமும் கொண்டு செல்வார்கள். பெரும்பாலோர் வேட்டி, சட்டையுடன் தான் பள்ளி செல்பவர்களானதால், வேட்டியை மடித்துப் பின்பக்க மடிப்புக்குள் (சண்டிக்கட்டுக்குள்) புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு கைகளை வீசி நடந்துபோவார்கள். தேவையேற்பட்டால் அத்துடன் ஓடவும் செய்வார்கள்.

புத்தகங்களைப் பயபக்தியுடன்தான் பாவிடார்கள். தற்செயலாகப் புத்தகத்தில் கால் பட்டுவிட்டால், உடனே குனிந்து அதைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்வார்கள். பள்ளிக்குப் போகும்போது புத்தகங்களை ஒன்றாகச் சேர்ந்து (தடித்த துணியால் செய்த) வாரால் கட்டிக்கொண்டு போவார்கள். ஏதாவது அவசர அலுவல் வந்துவிட்டால், அந்தப் புத்தகக்கட்டை அப்படியே தூக்கி ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு, அலுவல் முடிந்தும் திரும்ப வந்து எடுப்பார்கள். (இப்போதைய மாணவர்களிற் சிலர் அப்படியான புத்தகக்கட்டை உடைத்துப் பந்தாடு வதும் உண்டு!)

வெள்ளைக்காரன் அரசாண்ட காலம் அது. படித்தவர் களுக்குத் தான் உத்தியோகம் கிடைக்கும். வயலை உழுது, நெல் விதைத்து, பின் அறுவடை செய்து, அல்லது காய்கறித் தோட்டம் வைத்து, பனை, தென்னஞ்சு சோலைகளைப் பராமரித்து, அல்லது சாமான்கள் வாங்கி விற்றல், கடை நடத்துதல், ஆசிரியத் தொழில், சுருட்டுத் தொழில், இவ்வகை யான தொழில்கள் செய்து வருமானம் ஈட்டுவதைவிட அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பதை எவ்வளவோ மேலாகக் கணிக்கப்பட்ட காலம் அது. (ஏன், ஆ இந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தும்!) அரசு உத்தியோகம் என்ற குறிக்கப்பட்ட நேரத்துக்குள் வேலை முடிந்துவிடும். வீட்டு வந்து நிம்மதியாக இருக்கலாம். மறுநாளையைப் பற்றிய கவலை

இல்லை. மாதம் முடியச் சம்பளம் வரும். செலவைச் சமாளிப் பதுடன் மிச்சமும் பிடிக்கலாம். உணவுக்குத் தேவையான வைகள், உடுப்புகள், ஆபரணம், வீடு, கார், காணி முதலியன் எல்லாம் வாங்கலாம். கோழி மேய்க்கிற உத்தியோகமானாலும் (Government) கொவற்னமேன்ற உத்தியோகமாக இருக்கவேண்டும் என்றே மக்களின் பெரு விருப்பம். ஆனால் படித்துப் பட்டம் பெற்றால்தான் அரசாங்கத்திலாவது அல்லது வேறு எந்த அலு வலக்குத்திலாவது வேலை கிடைக்கும் என்பதுதான் மாணவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்த பெரிய உண்மை!

ஆகவே, ஊரில் எவருடைய பிள்ளையாவது படிக்காமல் குளப்பியடித்தால், அவருக்கு நல்ல தண்டனை கிடைக்கும். இக்காலத்தைய படிப்பின் உடனடி நோக்கம் அறிவு வளர்ச்சி அல்ல! படித்துப் பட்டம் பெற்று அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் வசிப்பதற்காகவே! உத்தியோகத்தனுக்குப் பணம், கொரவம், மரியாதை, இவை தாராளம். பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் நான், நீ என்று இடித்துவிழுந்து முந்திக்கொண்டு நிற்பார்கள் அவரை மாப்பின்லையாக “வாங்குவதற்கு”! கொழுத்த சீதனமும் கிடைக்கும், வீட்டுடன்!

வெள்ளையன் ஆண்ட காலத்தில் அதிகாரம் கூடிய பதவி களை வெள்ளைக்காரனே வைத்திருந்தான். ஊர்ப்பிற்ந்தவன் படித்து நன்றாக முன்னேறினால் அவனுக்கும் உயர்பதவிகள் கொடுக்கவேண்டி வரும், அதனால் தம்முடைய பதவிகள் பறி போய்விடும் என்ற நோக்கத்தில் வெள்ளைக் காரன் (அப்போ திருந்த Senior or Matriculation) பத்தாம் வகுப்பு அல்லது (Inter Arts / Science) பதினொராவது வகுப்பில் சித்தி அடைந்தவர்களுக்கு ஆசைகாட்டி, அவர்களுக்குச் சிறு சிறு அடிமட்ட உத்தியோகங்களைக் கொடுத்து அவர்களை மடக்கி விட்டான். வறுமையின் நிமித்தம், படிப்பை மேலும் தொடர முடியாமல், அந்தச் சிறு உத்தியோகங்களை ஏற்று, இளைஞர்கள் திருப்பு கொண்டார்கள்.

10

சிக்குனமான சீவியம்

அந்த நாட்களில் மக்கள் மிகவும் சிக்கனமான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். படாடோபமாக வாழவேண்டிய தேவைகள் ஏற்படவும் இல்லை. அதை ஊக்கு விப்பதற்கு ஏற்ற பொருள்களும் புழக்கத்தில் இருக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட பொருள்கள் சந்தையில் விற்பனையானது மில்லை! எவரும் சாதாரண தேவைகளுக்கும் அடிப்படை வசதி களுக்கும் இசையவே நாளாந்த வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள்.

ஒரு (மரக்) கொத்து அரிசி 8 சதம் தொடக்கம் 10 சதம் வரை. (மரக்கொத்து என்பது இப்போதிருக்கும் கொத்தைவிட ஒன்றரைப் பங்கு கொள்ளக்கூடியது). முத்துச்சம்பா அரிசி தான் திறமானது, சோற்றுக்கு ருசி தருவது, விலை கூடியது, பணக்காரர் வாங்குவது - கொத்து 12 சதம். ஒரு தேங்காயின் விலை 2 சதம், 3 சதம். முட்டை ஒன்றரைச் சதம், 2 சதம். அடுத்தவீட்டு மாமி சுட்டு விற்கும் அப்பம் 1 சதம். (முட்டை அப்பம் 3 சதம்). சாப்பாட்டுக் கடைகளில் நாலு கறிகள், ரசம்,

மோர், அப்பளத்துடன் ஒரு நேரச்சோறு 8 சதம். இறைச்சி, மீண்டன் சாப்பாடு 10 சதம். இடியப்பம் 1 சதம், தோசை 2 சதம். பெரிய ஆமைவடை 2 சதம். இரண்டாவது உலகமகா யுத்தத்தின்போது விலைவாசிகள் பல மடங்காக அதிகரித்து விட்டன.

காய்கறிகள் வீட்டுத்தோட்டத்திலேயே கிடைக்கும். சந்தையில் வாங்கப்போனாலும் மிகவும் விலை குறைவு. சாதாரண மாகக் கறிகளுக்குப் பாவிக்கும் முருங்கைக்காய், குத்தரிக்காய், வெண்ணெடக்காய், பயிற்றங்காய், புடலங்காய், வாழைப்புக்காய், முளைக்கீரை, பசனிக்கீரை, முருங்கையிலை, வாழைப்புக்காய், மரவள்ளிக் கிழங்கு, பழப்புளி, எலுமிச்சம்பழம், கறிவேப்பிலை, இஞ்சி, வெங்காயம், மிளகாய், பயறு முதலிய காய்கறிகள் வீட்டு வளவில் அல்லது அந்த அயலிலேயே கிடைக்கும். துவரம்பருப்பு, மைசூர்ப்பருப்பு, கடுகு, சீரகம், வெந்தயம், உள்ளி, பம்பாய் வெங்காயம், செத்தல் மிளகாய், மஞ்சள், வேர்க்கொம்பு, (கக்கு), அப்பளம் முதலியன் இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. உருளைக்கிழங்கு, கோவா, போஞ்சி வகை (beans), carrots, radish, beet-root, வத்தாளங்கிழங்கு, கறுவாப் பட்டை, மிளகு, முதலியன (இலங்கையின் தெற்கே) மலை நாட்டி விருந்து வரும். சில வருடங்களின் பின்னர் உருளைக்கிழங்கு, வத்தாளங்கிழங்கு, போஞ்சிவகை, கோவா, பீட்ரூட், பெரிய வெங்காயம், முதலிய னவற்றை யாழ்ப்பாணத்திலேயே பயிர் செய்தார்கள். தேங்காய் எண்ணென்று, நல்லெண்ணென்று, இலுப் பெண்ணென்று, முதலியன உள்ளுரிலேயே எண்ணென்றுச் செக்கு களில் ஆட்டியெடுத்து விற்பனைக்கு இருக்கும். பசுப்பால், ஆட்டுப்பால், தயிர், மோர், வெண்ணென்று, முதலியனவற்றை வீட்டில் அல்லது உள்ளுரிலேயே தயாரிப்பார்கள்.

மக்களிற் பெரும்பாலோர் அரிசி, பருப்புவகை, உப்பு, கடலை, அப்பளம் முதலியவற்றை வாங்குவதற்கு மட்டும்தான் கடைகளுக்குப் போகவேண்டி வரும். உணவுக்குத் தேவையான மற்ற பொருட்கள் வீட்டு வளவில், அல்லது அயலவரிடம் இலவசமாகவோ பண்டமாற்று ரீதியிலோ பெற்றுக்கொள் வார்கள்.

அக்காலத்தில் குறைந்தவீத மக்களே அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இணைந்திருந்தார்கள். பெரும்பாலோர் கமம், தோட்டம், சுருட்டுத்தொழில், ஆசிரியத்தொழில், கடை நடத்துதல், கூவி வேலை செய்தல், இப்படியான தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருமானம் ஈட்டினார்களே தவிர, மேற்படிப்புப் படித்து அரசாங்க உத்தியோகத்தை நாடக்கூடியவர்கள், நாட விரும்பியவர்கள்,

குறைவென்றே கொள்ளலாம். அவர்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகந்தான் பார்க்கவேண்டுமென்ற அவசியமும், அதற்கேற்ற தேவை, பணவசதி, சூழல், இவைகள் ஏற்படவில்லை.

முன்பு சொன்னதுபோல, வெள்ளைக்காரனின் ஆட்சியில் நாட்டிலுள்ளவர்கள் மேற்படிப்பு படித்து, பெரிய உத்தியோகங்களைத் தட்டிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்துக்கு வெள்ளைக்காரத்துரை இடமளிக்கவில்லை. வறுமையில் வளர்ந்து வந்த இளைஞர்கள் படிப்பை வேளைக்கு முடித்துக் கொண்டு எப்போது உழைக்கலாம், எங்கே அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்கும், அதிர்ஷ்டம் கிட்டுமா என்று ஏங்கிக் கிடந்தவர்களை எழுதுவினைஞர் சேவை (Clerical Service) என்ற அடிமட்டசேவையைக் காட்டி மயக்கி, அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தி விட்டார்கள். சம்பளமும் மிகவும் குறைவு. எனவே, உயர்ந்த, அதிகாரத்துக்குரிய உத்தியோகங்களை வெள்ளையர்களே வைத்துக் கொண்டார்கள்.

எழுதுவினைஞருக்கு அப்போதைய சம்பளம் ஒரு மாதத் துக்கு 40 ரூபாய்கள். இந்த உத்தியோகத்துக்கே பெரிய கிராக்கி. சோதனைக்குத் தோற்றி, அதிகப்படியான புள்ளிகள் எடுப்பவர் களுக்கே உத்தியோகம் கிடைக்கும். தனிமனிதன் என்றாலும், குடும்பஸ்தன் என்றாலும் இந்த 40 ரூபா சம்பளத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் மாதத்தில் ஏற்படும் சகல செலவுகளையும் சமாளிக்கவேண்டும். அந்தக்காலத்து உத்தியோகத்தர்கள் பாவம், எப்படி இந்தச் சொற்ப சம்பளத்துடன் சமாளித்தார் களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றதல்லவா! ஆனால், விடயம் அப்படியில்லை! அதிகம் என்னவென்றால், ஒவ்வொரு குடும்பமும் இந்த 40 ரூபா சம்பளத்தில், ஏற்கக்குறைய 25 ரூபா வுக்குள் சகல மாதாந்தச் செலவுகளையும் முடித்துக்கொண்டு, மிகுதியை வங்கியில் போட்டு வைத்தோ, சிட்டுப்பிடித்தோ, வட்டிக்குக் கொடுத்தோ ஏதோ ஒரு வழியில் சேமித்து வைப் பார்கள். இப்படிச் சேமிக்கும் பணம் தான் பின்னடிக்கு ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ளவோ, நகை வாங்கவோ, மகளுக்கு 2,000 - 3,000 ரூபா சிடனம் கொடுக்கவோ மிகவும் பிரயோசனப்பட்டது! இது எதைக் காட்டுகின்றது என்றால், அக்காலத்தில் பொருள் களும் உணவுப்பண்டங்களும் எவ்வளவு விலை குறைவோ, அதற்குத் தக்கதாகவே வேலைக்குக்கிடைக்கும் ஊதியமும் குறைவு என்பதைத்தான். அத்தோடு, மக்கள் கூடியவரை இயற்கையுடன் சேர்ந்தே வளர்ந்தார்கள். நாகரிகம் தலைகாட்டாத காலம் அது. தாரணமாக, குளிப்பதற்கு நல்லெண்ணென்று, சிகைக்காய், அரைப்பு, தேசிக்காய், (சிலவீடுகளில் சவர்க்காரம்), முதலியன வற்றைத்தான் பாவிப்பார்களே தவிர, Shampoo, Conditioner,

After-shave lotion, Body cream, Shower-bath, Spa, Anti-deodorant, Anti-perspirant இவைகளின் நாமமே அப்போது தெரியாது! (குளிப்புப் பெண்டது அநேகமானோர் தலையில்தான் குளிப்பார்கள். Body wash மட்டும் எடுப்பவர்கள் குறைவு!) கிணற்றில் தண்ணீர் மொன்டு, அல்லது குளத்தில், கேணியில் மூழ்கிக் குளிப்பார்கள்.

பிள்ளைகளை நித்திரையாக்குவதற்குத் தாய்மார் தங்கள் மடியைப் பாவிப்பார்கள். 16 முழக்சேலையை இரண்டாக மடித்து அதன் தலைப்புகள் இரண்டையும் சேர்த்து மேலுக்குக் கூரையில் அல்லது வளைமரத்தில் தொங்கவிட்டு, அதன் மடிப்பு நிலத்தி விருந்து ஒரு இரண்டு அடி உயரத்தில் நிற்கக் கூடியதாக, கட்டிவிடுவார்கள். அதற்கு ஏணை என்று பெயர். பிள்ளையை நித்திரையாக்கவேண்டியபோது அந்த ஏணைக்குள் பிள்ளையைப் பக்குவமாகக் கொத்திவிட்டு ஏணையைப் பக்கவாட்டாக ஆட்டிய படியே தாலாட்டுப் பாடி பிள்ளையை நித்திரையாக்குவார்கள். தொட்டில், கட்டில் எல்லாம் பணம் படைத்தவர்களின் வீடுகளில் தான் காணலாம். அங்கு பிள்ளையைத் தொட்டிலில் கிடத்தி விட்டுத் தொட்டிலை ஆட்டி நித்திரையாக்குவார்கள். அவர்கள் தொட்டிலைக் கைகளாலும் ஆட்டுவார்கள் அல்லது தொட்டிலில் கயிற்றைக் கட்டி, வசதியாக நாற்காலியில் இருந்துகொண்டு அல்லது படுத்துக்கொண்டு அந்தக் கயிற்றை இழுத்துத் தொட்டிலை ஆட்டுவார்கள்!

11

ஞாம்பப் பற்று

குடும்பங்களில், பொதுமக்களிலையே, சமூகங்களில், அந்தக் காலத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்த சகிப்புத்தன்மை, கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் விடாப்பிடியாக இருக்கும் சாதிக்கின்ற குணம், உற்றவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்படும் துனபங்களைக் களையும்பொழுது ஏற்படும் கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் தியாகங்கள் முதலியன் இக்காலத்தில் மிகமிகக் குறைந்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அக்காலத்தில் இவை நடைமுறையில் இருந்ததற்கு உதாரணங்கள் பல கூறலாம்.

குடும்பத்திலுள்ள ஒருவர் ஏதாவது பிழை செய்து விட்டாரானால், அது மன்னிக்கமுடியாத குற்றமாக இருந்தாற் கூட, அக்குடும்பத்தினர் அதை நினைவில் வைத்துச் சாதிக்க மாட்டார்கள். பெரியவர்கள் அவரைக் கண்டித்து, ஏச்சம் கொடுத்து விடுவதோடு, அவர் தனது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டதும்,

இனிமேல் செய்யக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அவரது பிழையைச் சுகித்துக்கொள்வார்கள். பிள்ளைகள் களவெடுத்தல், பொய் பேசுதல், கெட்ட நடத்தைகளில் ஈடுபடுதல், பெரியவர் களை மதிக்காமை முதலிய பிழைகளைச் செய்தால் பெரியவர் களாகப் பார்த்து அப்பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு, அவர்களைக் கண்டிப்பதுடன் நிறுத்திக்கொள்வார்கள். சில வேளைகளில் தண்டனைகூடக் கிடைக்கலாம். ஆனால் பின்னர் மறந்து விடுவார்கள்.

கிராமத்தில் ஒருவர் இன்னொருவருக்குப் பாரதாரமான இன்னல் - அதாவது, உடற்சேதம், கொலை, கற்பழிப்பு, மான பங்கம், பேரழிவு முதலிய இன்னல்கள் - விளைவித்து விட்டால், அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர் அல்லது அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் சாகும்வரை அதை மறக்கமாட்டார்கள். எத்தனை காலம் சென்றாலும், எப்படி நிலைமை மாறினாலும் அதை வைத்துச் சாதித்து, பழிக்குப்பழி வாங்காமல் விடமாட்டார்கள். சட்டம், நீதிமன்றம் அவற்றால் வரும் விளைவுகள் எல்லாம் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. இந்த வகையில் ஒரு முழுக்குடும்பமே இன்னொரு குடும்பத்தின் மேல் தீராப் பகை வைத்து, பல காலத்துக்குப் பின்னரும் பழி தீர்த்துக்கொண்ட சம்பவங்கள் பலவற்றை நான் அறிவேன். அன்பாகவும் ஆசையாகவும் பெற்று வளர்த்த பிள்ளை தன் விருப்பத்துக்கு, பெற்றோரின் விருப்பத்துக்கு மாறாக, திருமணங்கு செய்துவிட்டால், தாங்கள் சாகும் வரை அந்தப் பிள்ளையை வீட்டுக்குள் அடுக்காமல் புறத்தே தள்ளி வைத்திருந்த பெற்றோர்கள் பலர். இப்படிப் பிள்ளையை உயிருடன் பறிகொடுத்த பெற்றோர் நிம்மதியாக வாழ்க்கை நடத்தினார்கள் என்று எண்ணக்கூடாது. தீராக் கவலையால் தாய்க்கு இருத்தாமுத்த நேரம் காண்பதும், தகப்பன் பிடிவாதும் என்ற வெறியினால் மூளைவியாதிக்கு உட்பட்டு உத்தரிப்பதும் அநேக இடங்களிற் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பெற்றோருக்கு வியாதி வரக் காரணம் அந்தப் பிள்ளையின் நடத்தைதான் என்று மனதில் என்னிக் கொள்வதால் ஏற்கனவே இருந்த பகை இன்னும் வளர்ந்ததே தவிர நீங்கினபாடில்லை.

சோகோதரிகள் திருமணம் செய்யும்வரை தானும் திருமணம் செய்யாமல் சோகோதரன் பொறுத்திருப்பது அப்போது வழக்கி விருந்து வந்தது. ஏன், இப்போதுகூட அந்த வழக்கத்தை ஈழத்துமிழர் களிற் பலர் கடைப்பிடித்து வருவதை நாம் அறிவோம். சாதி பார்த்தல் (அதனுள் உபசாதி பார்த்தலும் அடங்கும்), திருமணம் பேசப்படும். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சாதகப்பொருத்தம் பார்த்தல், பெண்ணின் ஆழகு, படிப்பறிவு, ஆணின் உத்தியோகம்

(அல்லது உழைப்பு), எந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற விபரங்கள், ஆணோ பெண்ணோ (முக்கியமாகப் பெண்) சுத்தமாக இருந்திருக்கிறார்களா என்ற கேள்வி, இப்படியாக அநேகத் தடங்கல்களைத் தாண்டித்தான் ஒரு திருமணம் ஒப்பேறும். அவற்றில் ஏதாவது ஒன்று பிச்சிவிட்டால் பின்னர் அந்தப் பெண்ணுக்குத் திருமணம் வந்து வாய்ப்பது கஷ்டம். தமிழ்க்கிராமங்கள் யாவற்றிலுமின்னால் நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் விவாக வயதுதான்டி எத்தனையேர் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கூடத் திருமணம் செய்யாமல், ஒன்றியாக வாழ்க்கை நடத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள். அதன் பக்கவிளைவு, அந்தப் பெண்ணின் சகோதரனும் தனது மன வாழ்க்கையைத் தியாகம் பண்ணி தனிக்கட்டையாகச் சிலிக்க வேண்டிய கட்டம் இது கவலைக்குரிய விடயமாக இருந்தாலும், அன்று நடைமுறையிலிருந்த இத்தகைய கொள்கைகளை மாற்றுவதற்கு சகோதரப்பாசம், கடமை என்ற கொள்கைகளைக் கடைப்ப பிடிப்பவர்களால் முடியாது.

இது மட்டுமல்ல! குடும்பத்தில் ஓர் இழவு நடந்து விட்டால், அல்லது யாராவது பாரிய வருத்தத்தில் உழன்று கொண்டிருந்தால், அல்லது ஆணின் (அல்லது பெண்ணின்) வாழ்க்கையில் ஏதாவது பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டால், பேசி முற்றாக்கிய திருமணத்தைக்கூடப் பிறபோட்டுவிடுவார்கள். படுக்கையாகக் கிடக்கும் பெற்றோர் சகப்பட்டு எழும்பும் வரை, அல்லது அவரது இறப்புவரை திருமணம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்ற கொள்கையைக் கடைப்ப பிடிக்கும் குடும்பங்கள் இல்லாமலில்லை. நான் அறியக்கூடியதாகப் பதினெட்டடு ஆண்டுகளாகத் தீராத வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் தகப்பனாரின் ஒரு முடிவு காணும்வரை விவாகம் செய்துகொள்வதில்லை என்று தன் வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்திருந்தார் ஒரு பெண். தங்கைக்குத் திருமணம் வந்து ஒப்பேறாததினால் தானும் பிரம்மச்சாரியாகவே வாழ்க்கை முழுவதும் வாழ்ந்து கழித்த பல ஆண்களையும். தமக்கை திருமணம் செய்யாமல், தான் செய்யமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் பெண்களையும் நான் கண்டதுண்டு.

இனிவரும் காலத்திலாவது இக்கொள்கைகள் மாறக் கூடும் என எதிர்பார்க்க இடமுண்டு.

திருமணம் முடிந்ததும்.....

அந்தக் காலத்தில், திருமணம் கோலாகலமாக நடந்தேறி, ஊர்வலமும் முடிந்தபிற்கு, கால்மாறி, மனத்தம்பதிகளை மாப்

பிள்ளையின் வீட்டுக்குத்தான் அழைத்துப் போவார்கள். அங்கு அவர்களுக்கென ஒரு அறை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். அறையில் இரண்ணக்கட்டில் (double bed) அழகாகச் சோடித்து, புதுமெத்தை, பாஸ், பழம், தண்ணீர், விழுதி, சந்தனம், குங்குமம், பலகார வகைகள் முதலியன வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படி அவங்களித்த பிறகு, அங்கு தம்பதிகள் வந்து சேரும்வரை, அறை மூட்டப் பட்டிருக்கும். அறையைப் பூட்டுமுன்னர், கடைசி வேலையாக, மாப்பிள்ளையின் தாயார் அல்லது (தாயாரில்லாதவிடத்து) சகோதரி ஒரு வெள்ளை விரிப்பைக் கட்டிலில் பரவி விரித்து விட்டு வெளியேறுவார். பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் அதிற்தான் படுத்தெழும்ப் வேண்டும் என்பது கட்டாயம். விடிந்தும் விடியாத துமாக மாப்பிள்ளையின் தாயார், காத்திருந்து, மணமக்கள் கதவைத் திறந்து வெளியே போனதும், தான் கட்டிலில் விரித்து விட்டிருந்த வெள்ளை விரிப்பைக் கவனமாகப் பார்த்து, அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிடுவார். அத்துணியில் (இரத்தக்) கறை இருக்க வேண்டியது நியதி. அதைக் கிணற்ற டிக்குக் கொண்டுபோய் நன்றாகக் கழுவியெடுத்துக் காயவிட்டு விடுவார். இது மனம் முடித்தத் தெரியாத ஏற்கனவே கண்ணிகழியா தவள்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கோடு முன்னோர் கையாண்ட நடவடிக்கையாகும்.

சில அராபியத் தேசங்களில் இன்னும் இவ்வழக்கம் கடுமையாகக் கடைப்பிடிப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்திருக்கிறது. அங்கு, பெண் திருமணம் செய்யும்போது சுத்தமாக இருந்தால் அவளுக்கு விசேஷமான பரிசுகள் பெற்றோரும் உற்றோரும் வழங்குவார்களாம். நாகரிக உலகில் இந்தக் காலத்தில் இப்படி நடக்குமா? சந்தேகம்தான்! நாகரிகம் முற்றிய நாடுகளில் மணப் பெண் வெள்ளைத் துணிமேல் படுக்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்போது அதுபற்றிப் பேசினாலே பைத்தியக்காரன் என்று சொல்லுவார்கள். திருமணத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட முதலிரவை நான் இங்குச் சொல்லவில்லை. அசல் முதலிரவையே குறிப்பிடுகிறேன். இதை ஆங்கிலத்தில் “Crossing the Rubicon” (ரூபிக்கன் ஆற்றைக் கடத்தல்) என்று சிலேடையாகச் சொல்லுவார்கள். நாகரிகம் முன்னேறிய இந்தக் காலத்தில், அநேகம் இளம்பெண்கள் விரும்பியோ விரும்பா மலோ, வில்லங்கத்துக்கு உள்ளாகியோ, பலாத்காரப் பட்டோ அல்லது தவிர்க்க முடியாத ஏதோ காரணத்துக்காக இடங் கொடுத்தோ ஆற்றைக் கடந்து விடுகிறார்கள். ஒரு பெண் கடந்தாள், எப்போது கடந்தாள், என்ன சந்தர்ப்பத்தில் கடந்தாள் என்பது பிறர் எவருக்கும் தெரியாது. ஒரு நண்பர் கூறுவார்,

“கப்பல் கடவிற் போகும்போது அது போன அடையாளம் தெரிவதில்லை” என்று. கப்பல் போய் மறைந்து விடும், கடல் இருந்தபடியே இருக்கும்! திருமண நாளன்று ஐயர் மந்திரனு சொல்லி கண்ணிப்பெண்ணை மாப்பிள்ளையின் கையில் பாரம் கொடுப்பார். மாப்பிள்ளை ஏற்காமல் விடமுடியுமா? தற்செயலாக, பெண் வழுக்கி விழுந்தவளாக இருந்தால், மணமானதும் அவளின் மனதிலை, அவளைக் கைப்பிடித்த கணவனின் மனதிலை என்றும் நீரு பூத நெருப்பாகவே வாழ்நாள் முழுக்க இருக்கும். இது எவருக்கும் தெரியாத, மூன்றாம் பேருக்குமே, தெரியாத இரகசியம்!!

12 குடிமக்கள்

அந்த நாட்களில் சாதிபேதம் தீவிரமாக நடைமுறையிலிருந்தது. சாதிகளில் வண்ணார் (Dhoby) என்ற வர்க்கமும் ஒன்று. அதாவது வீட்டுக்கு வந்து அழுக்குத் துணிகளை மாராப்பாகக் கட்டி எடுத்து முதுகில் சுமந்துகொண்டு போய் நன்றாகச் சலவைக் கல்லில் அடித்து, கழுவி, கஞ்சிபோட்டு, ஸ்திரிக்கை (Iron) பண்ணி, அழகாக மடித்து, திரும்ப வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து தருவார். (அவன், இவன் என்றுதான் சொல்லுவார்கள்). வீட்டிலுள்ள பெண்கள் வீட்டுக்கு விலக்காக இருக்கும் நாட்களில் உடுத்தியிருந்த வஸ்திரங் களைத் திரட்டி வீட்டுக் கோடியில் கூரையில் சொருகி வைத்திருப்பார்கள். அவற்றையெல்லாம் முறைக்கு முறை வண்ணார் வந்து எடுத்துக் கொண்டுபோய் வெளுத்துக் கொண்டு வரவேணும். மாதா மாதம் அவருக்குச் சம்பளம் போலப் பணம் கொடுப்பார்கள். அத்தோடு, சாப்பாடு, பழைய துணிமணிகள், ஏதாவது சன்மானம் கொடுப்பார்கள்.

கலியானவீடு, செத்தவீடுகளுக்கு வண்ணார் வந்து கருமங்கள் ஆற்றவேண்டுமென்பது ஒரு நியதி. அவர் தவறமுடியாது. பிராமண ஜயர் கிரியைகள் செய்வது எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியம் வண்ணாரின் வருகையுமாகும். அதே மாதிரி, சவரம் பண்ணுகிற அம்பட்டரும் (Barber) அறிவித்தல் பிரகாரம் வீட்டுக்கு வந்து, வீட்டு ஜயாவுக்கோ ஆண் பிள்ளைகளுக்கோ (பின் வளவில் வைத்து) சவரம் பண்ணி விட்டுக் கூலியை வாங்கிக் கொண்டு போவார். அவரும் இந்த வைபவங் களுக்குக் கட்டாயம் வந்து தனது கருமங்களை முடிக்கவேணும். தவற முடியாது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தங்கள் தொழிலை நடத்த கடைபோன்ற (Barber Saloon) ஒன்றைத் திறந்து, அதற்குள் பெரிய நிலைக் கண்ணாடிகள் பொருத்தி, அழகாகவும் துப்புரவாகவும் வைத்திருந்தார்கள். முடிவெட்ட அல்லது முகச்சவரம் செய்யத் தேவையானவர்கள் அந்தச் சலுங்கைத் தேடிப்போய் அங்கு அலுவலை முடித்துக்கொண்டு அதற்குரிய கிரயத்தையும் கொடுத்து விட்டுத் திரும்புவார்கள். அங்கு அம்பட்டர் வைத்தது தான் சட்டம்!

“கண்டால் கட்டாடி காணாவிடில் வண்ணான்” என்று ஒரு பழமொழியிருக்கிறது. அதாவது துணிவெளுப்பவரின் முன்னிலையில் அவரை மரியாதையாகக் கட்டாடியார் என்று அழைப்பார்கள். மற்றபடி அவர் வண்ணான்தான். அதே மாதிரித் தான், அம்பட்டரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் “பரியாரி” என்பர். காணாதபோது அவர் அம்பட்டன்தான். (பரிகாரியார் என்று கூறுவது வைத்தியரை!)

விவாகம் ஒன்று பேசி முடிவானால், பெண்வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் பரிசம் கொண்டு செல்வது வழக்கம். தானியவகை, பழவகை முதலியனவற்றைத் தாம்பாளத்தில் வைத்து, கோவியர்தான் தலைச்சுமையாகக் கொண்டு செல்வார்கள். காலப்போக்கில் இந்த வழக்கம் அருகி வந்து, பிற்காலத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் பெரிய கடகங்களில் பலகாரங்களும், பழவகைகளும் காரில் கொண்டு செல்லும் வழக்கம் வந்து விட்டது. கோவியருக்கு விடுதலை!

சில கிராமங்களில் ஒரு வழக்கம் இருந்து வந்தது. அதாவது, திருமணத்தன்று, பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளையை அழைப்பதற்குச் செல்லும்போது அவர்களின் குடிமக்களான (வண்ணார்) சலவைத்தொழிலாளியும், (அம்பட்டர்) சவரத் தொழிலாளியும் கூடவே போய், மாப்பிள்ளை வீட்டுக் குடிமக்களுடன் பந்தியில் குந்திச் சாப்பிடவேண்டும். அதேவிதம், மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டுக்குப் போகும்போதும் அவரின் குடிமக்களும் கூடவே

போய், பெண்வீட்டுக் குடிமக்கள், மற்றும் இனபந்துக்களுடன் பந்தியில் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடவேண்டியது கட்டாயம். இந்த வழக்கம் ஏன் இருந்ததோ புரியவில்லை. ஒருவேளை தங்களிடம் இத்தனை குடிமக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுதற் காகவோ?!

மனவறையில் பெண், மாப்பிள்ளை பால்பழம் அருந்தும் போது, அவர்களைச் சபையோரிடமிருந்து மறைத்து ஒரு வெள்ளைத் துணியை இந்தக் குடிமக்கள் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பர். தற்காலம், இந்த வேலையைச் சாதாரணமாக இன்ததவர்களே செய்கின்றார்கள். சலவைத் தொழிலாளர் சில மங்கலமான நிகழ்வுகளில் வெள்ளைத் துணி (நிலப்பாவாடை) விரிப்பர். மாப்பிள்ளையை அழைத்துப் போகையிலும், பின்பு பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் திரும்பிப்போகும்பொழுதும் வெள்ளை விரிப்பார்கள்.

இறப்பு வீட்டில், பிரேதத்தைக் குளிப்பாட்டு முன்னர், சவரத் தொழிலாளி கையில் எண்ணென்றும் அரைப்பும் வைத்துக் கொண்டு நிற்பார். இறந்தவரின் குடும்பத்தவர், உறவினர், நண்பர்கள் வரிசையாக வந்து எண்ணெய் அரைப்பைத் தொட்டுப் பின்ததின் தலையில் மூன்று முறை வைத்து முடிந்த பின்னர்தான் குளிப்பாட்டுவார்கள்.

குளிப்பாட்டிய பிரேதத்தை அலங்கரித்துப் பலகைக் கட்டிலில் கிடத்திவிட்டதும், சண்ணப்பாட்டுக்கள் பாடிச் சண்ணம் இடிப்பார்கள். அந்த நேரம் சலவைத் தொழிலாளி கிருவந்தடியில் வெள்ளைத்துணியினால் சுற்றிய பந்தங்களை இறந்தவரின் பேரப்பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரின் கையிலும் கொடுக்க, அவர்கள் அவற்றை நெய்யில் நன்றாக்கி, கொளுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு, பிரேதத்தைச் சுற்றிவர நிற்பார்கள்.

மேற்கூறிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் (குடிமக்கள்) தங்கள் வீடுகளில் ஏதாவது விசேடமென்றால் வெள்ளாளர் (கமக் காரர்) வீட்டுக்குச் சென்று, வெளிமுற்றத்தில் நின்றுகொண்டு, தங்களுடன் கொண்டுவந்த வெற்றிலை, பாக்கு வைத்த தட்டத்தை நீட்டி, “எனது மகளுக்குக் கலியாணம் செய்யப் போகி ரோமாக்கும், நயினார்!” அல்லது, “எனது மகள் சாமத்தியப்பட்டு விட்டாள், அதுதான் நமக்குச் சொல்ல வந்ததாக்கும், நயினார்!” என்று குனிக்குறுகி நின்று அனுங்குவார்கள். அப்போது குமக்கார வெள்ளாளன் அதில் ஒரு வெற்றிலையையும் ஒரு பாக்கையும் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஏதாவது பணம் அந்தத் தட்டத்தில் போட்டு விடுவார். ஆனால், அந்த விசேட நிகழ்ச்சிக்கு அவர் போவது வழக்கமில்லை.

வெள்ளாளன் வீட்டில் ஒருவர் இறந்துவிட்டால், பறை மேளத்துக்குச் சொல்லி அனுப்புவார்கள். பறைமேளம் அடிப்ப வர்கள் பறையர் என்ற வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மேளக் கூட்டம் (ஒரு கூட்டம் 3 பேர்) வீட்டு வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தங்கள் வருகையை அறிவிக்க மேளத்தை ஒரு சுற்று அடிப்பார்கள். அப்போது அவவீட்டுப் பெண்கள் வந்து அவர்கள் முன்பாகக் கூடியிருந்து அழுதுவிட்டு அவர்களுக்கு வெற்றிலைப்பாக்கு கொடுப்பார்கள். அது அவர்களை வரவேற்றதற்கு அடையாளம். சிலர் 2 கூட்டம், 3 கூட்டம் பறைமேளம் கூடப் பிடிப்பார்கள்.

அதோடு, தாழ்த்தப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் வெள்ளாளரின் இறப்புவீட்டுக்கு வந்து வெளிமுற்றத்தில் கூடியிருந்து அழுவார்கள். அப்போது அவவீட்டிலுள்ள பெண்கள் வந்து அவர்கள் முன்பாக, ஆனால் புறம்பாக, கூடியிருந்து அழுது விட்டு, அவர்களுக்கு வெற்றிலை கொடுப்பார்கள்.

13 சாநிக் கொடுமை

வடக்கேயிருந்து இந்தியாவுக்குள் வந்து குடியேறிய ஆரியர் கூட்டம் வருணாசிரம தர்மத்தை இந்தியாவுக்குள் புகுத்தி, அதைப் பரவவிட்டு, “அவ்வதர்மத்தை” யாவரும் கடைப்பிடிக்குமாறு வற்புறுத்தினார்கள். அதாவது மனித குலத்தை, அவரவர்கள் செய்யும் தொழிலை மூலமாகக் கொண்டு, நாலு பிரிவுகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு வகுப்பினருக்கும் சட்டதிட்டங்கள் வகுத்து, அந்தந்த வகுப்பினர் அவரவருக்கு அமைத்த சட்டதிட்டங்களை மீறக்கூடாது என்று மனுதீ சாஸ்திரத்தில் எழுதி வைத்தார்கள். இந்தச் சாதிப்பிரிவுமறை, மனிதர் உணராமலே, மனிதகுலத்துக்கு இழுக்குத் தேடித்தரும் ஒரு சாபக்கேடாக அமைந்துவிட்டது என்னாம். இந்த நாலு பிரிவுகளாவன:- பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் ஆகும்.

பிராமணர்: இவர்களுக்கு வேதம் ஒதுவதும், கோவில்களில் பூசை செய்வதும்தான் முக்கியமான வேலை. மற்ற வகுப்பினர்

கொடுக்கும் தட்சணைதான் இவர்களுக்கு வருமானம். தாங்கள் கடவுளின் பிரந்திகள் என்றும் தாங்கள் வழிகாட்ட மற்ற வகுப்பினர் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்றும் சட்டம் வகுத்தார்கள். கோவில்கள் அமைப்பதற்கான விதிகள், சமூகத்தில் ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் தங்களுக்கிடையில் நடந்து கொள்ளவேண்டிய விதிகள், கோவில்களில் பூசைகள், ஆராதணைகள் நடக்கும் பொழுது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முறைகள் இப்படிச் சட்டங்கள் அமைத்து, மற்ற மூன்று வருணாத்தவர்களுக்கும் எச்மானர்களாகத் தங்களைத் தாங்களே நியமித்துக் கொண்டார்கள்.

கூத்திரியர்: இவர்கள் அரசனையும், அரசவையையும், நாட்டுமக்களையும் காப்பதில் முக்கியப் பங்களிக்கும் போர்வீரர் வகுப்பினராகும். இவர்கள் படைக்கலமேந்து நாட்டின் பகை வரையும், உள்நாட்டுக் கலக்காரரையும் எதிர்த்து வெற்றி கொண்டு நாட்டைக் காப்பாற்றும் பணியில் ஈடுபடுத்தப் படுவர்களாவர்.

வைசியர்: உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டாருடையும் வாணிபம், வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை விருத்தி பண்ணியும் நாட்டின் நிதிநிலைமையை ஒழுங்கமைத்துச் சீர்படுத்தியும் வைத்திருக்கும் வேலைகளுக்குப் பொறுப்பாக உள்ளவர்கள்.

குத்திரர்: இவர்கள் விவசாயம், வியாபாரம், கைத் தொழில், கலை, கலாச்சாரம் முதலியவற்றையே தமது வாழ்க்கைமுறையாகக் கடைப்பிடித்து, மற்ற மூன்று வகுப்பினருக்கும் அனுசரணையாக வாழக் கடமைப்பட்டவர்கள். இவர்களதாம் இந்த நான்கு பிரிவினருக்கும் அடிமட்டத்தில் உள்ளவர்கள். விவசாயம், கைத்தொழில் இயங்காவிடில் மற்ற வகுப்பினரும் வாழ்முடியாது. குத்திரர்கள் நாட்டின் முதுகெலும்பாக இருந்தும் அவர்களுக்கு உரிய நீதி மனுநீதி சாஸ்திரத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை.

மேற்கூறிய பிரிவுகளைவிட, இன்னுமொரு மோசமான பிரிவுமறையைக் கீழூத்தேயத்தவர்கள் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். அதுதான் தொழில்சார் சாதிப்பிரிவினை. இதன் பிரகாரம் வெள்ளாளர், வண்ணார், அம்பட்டர், நளவர், பள்ளர், பறையர், முக்குவர், கோவியர், சாண்டார், சேணியர், தச்சர், கொல்லர், கும்மாளர், துட்டார், கரையார், சக்கிலியர், சிவிகையார், துரும்பர், மறவர், கன்னார், குயவர், குறவர், சோனகர், செட்டி, கரையார், திமிலர், கைக்கோளர் என்று இப்படி இன்னும் எத்தனையோ பிரிவுகள் எங்கள் நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. (இப்போது சிறிது சிறிதாக சாதிப்பிரிவினை தமிழ்மூத்தில் அருசிவருவதாக அறிகிறோம்) ஒருவரின் தொழிலைக் கொண்டு அவரை ஒருசாதிப் பிரிவுக்குள் சேர்த்து விடுகிறார்கள். மேற்கூறிய

வெள்ளாளர் (வேளாளர்) என்னும் பிரிவினையைச் சேர்ந்தவர்கள் அநேகமாக விவசாயம் செய்யும் பெரிய கமக்காரராக அல்லது வியாபாரிகளாக இருப்பார்கள். இவர்கள் தங்களை உயர்ந்த சாதியராகக் கணித்துக் கொண்டு மற்றவர்களைத் தாழ்மையாகவும் இழிவாகவும் நடத்திவந்தார்கள். வண்ணார் என்னும் கூட்டம் வெள்ளாளருக்குத் துணிவெஞ்சுத்துக் கொடுத்து அவர்கள் கொடுக்கும் ஊதியத்தைக் கொண்டு உயிர்வாழ்ப்பவர்கள். இவர்கள் திருமணவீடு, சாலீடுகளில் கட்டாயம் பிரசன்னமாகி, அங்கு தேவைப்படும் வெள்ளைத்துணி முதலியவற்றைக் கொடுத்து உதவவேண்டும். அம்பட்டர் என்பவர்கள் வேளாளருக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம் தலைமுடி வெட்டவும், மங்கல நிகழ்ச்சிகளிலும் சாலீட்டிலும் அவர்களுக்கு நியமித்த சில காரியங்களை அங்கியம் நின்று செய்ய வேண்டியவர்களுமாவர். நளவர் கமக்காரரின் பணை, தென்னை மரங்களில் ஏறி ஒலை வெட்டவும், கள்ளுச் சீவுவும், கூலி வேலை செய்யவும் பயன் படுத்தப்படுவர். பறையர் சாலீட்டில் பறைமேஸம் அடிக்கவும், மற்றும் இழிவேலைகள், கூலிவேலைகள் செய்யவும் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள். சக்கிலியனுக்குத் தினமும் மலசலக்கூடம் சுத்தம் செய்யும் வேலை. வெள்ளாளர் இட்ட வேலைகளையெல்லாம் பள்ளர் தட்டாமற் செய்து முடிக்கவேண்டும். ஆனால் இவர்களில் எவருக்காவது வெள்ளாளரின் வீட்டு விறாந்தையில்கூடக் காலடி எடுத்துவைக்க அனுமதி கிடையாது. அவர்கள் முற்றத்திலேயே நின்று ஆணைகளை ஏற்று வேலைகளைச் செய்துவிட்டு கூலி, பழைய உடுப்புகள், எஞ்சிய உணவு - ஏதோ கிடைப்பதைப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விட வேண்டியது.

இவர்களுக்கு உணவு பரிமாறுவது ஒரு விந்தை கோடியில் நிற்கும் வாழையின் ஒலை அல்லது குழக்க்கப்பாளை, பணை (வடலி) ஒலை வெட்டிவந்து தட்டுவம் செய்து, இருகைகளிலும் ஏந்தி, வெள்ளாடிச்சி இடும் (பிச்சை) உணவை வாங்கிக்கொண்டு தூரத்துக்குப் போய் வேலிக்கரையில் ஒதுங்கியிருந்து சாப்பிட வேண்டும். தண்ணீர், பழங் சோற்றுத் தண்ணீர் அல்லது பனங் கட்டியுடன் வெறும் தேநீர் முதலிய பானங்களைத் தேங்காய்ச் சிரட்டையில்தான் கொடுப்பார் வேளாளத் தலைவி. ஒரு வேளாளர் தெருவால் போகும்பொழுது இவர்கள் எதிர்ப்பட்டால், தங்கள் தோளிற் சால்வை இருந்தால் அதைக் குமக்கட்டுக்குள் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு வெள்ளாளருக்கு ஒதுங்கி வழிவிட வேண்டும். ஆனால் நளவன் சேர்த்த கள்ளைமட்டும் கமக்காரன் அவனிடம் கையெந்திப் பிளாவில் வாங்கி அனைத்தாகக் குடிப்பார். அவனுடைய வீட்டுக்குக் கமக்காரன் போவதில்லை. ஆனால் ஒரு அலுவலுக்குமட்டும் போவார். அது அவரின் விரசத்தைத்

தணித்துக் கொள்வதற்கு! தாழ்ந்த சாதியினர் கோவில்களுக்குள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. வெளியே நின்று கும்பிட்டு விட்டுத் திரும்பவேண்டியதுதான். வேளாளரின் சாலீட்டிலிருந்து பினைத் தைக் காவிச் சடலையில் கொண்டு சேர்க்கும் வேலையைக் கோவியர்களே செய்யவேண்டும். சாஞ்சார் என்பவர்கள் செக்கில் என்னென்ய பிழிந்து வேளாளருக்குக் கொடுப்பவர்கள். சேணியர் என்போர் வேளாளப் பெண்களுக்குச் சேலை நெசவு செய்து கொடுப்பவர்கள். வெள்ளாளருக்கு இவர்கள் எல்லோரும் திண்டத்தாத சாதியினர் அல்லது தள்ளி வைக்கப்பட்டவர்கள். குறைந்த சாதியினர் வேளாளரை நிங்கள், உங்கள் என்று விளிப்ப தில்லை. பள்ளர், பறையர் வேளாளருடன் பேச நேர்ந்தால், குனிக்குறுகி நின்றுகொண்டு, அவர்களை “நெந்தே! நயினார்! நாச்சியார்! நாம் என்ன சொல்லுதும்” என்று விளித்துதான் ஏதாவது கெஞ்சவார்கள். “அடே!” என்றுதான் வெள்ளாளரின் பதில் வரும்.

பறை அறிவிப்பு

அரசகருமங்கள், பொதுசனத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய விடயங்கள், அரசாங்கத்தின் திட்டங்கள், இவற்றை நடை முறைப் படுத்தும்போது மக்கள் அதற்கு அனுசரணையாக ஒத்துழைப்பு நல்கி, ஒத்தாசை புரியவேண்டிய தேவை ஏற்படும்போதெல்லாம் அரசாங்கம் தெருத்தெருவாகப் பறை மேளம் அடித்தல்லுமலம் அறிவித்தல்லிட்டு மக்களை எச்சரிக்கும். சனங்களும் உசார் நிலையில் வைக்கப் படுவார்கள். சாதியிலே பறையனாகப் பிறந்தவர் தான் இந்தப் பறை அறிவித்தலைச் செய்வார். அவர் ஒரு மேளத்தைக் (பறையை) கழுத்தில் மாட்டி, நெஞ்சில் தொங்க விட்டுக் கொண்டு, வட்டாரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தெருவுக்கும் போய், அரசாங்க அதிபர் அலுவலகம் அல்லது நகரசபை, அல்லது கிராமசபையில் கொடுத்த அறிவித்தல் விளம்பரத்தை (Public Notice) உரத்து வாசிப்பார். இடையிடையே தனது பறை யையும் அடித்துக் கொள்வார். பறைச்சத்தும் கேட்டதும் வீட்டிலிருப்பவர்கள் படலைக்கு ஓடிவந்து இன்று என்ன பறையறி வித்தல் செய்தி என்று ஆவலோடு கேட்பார்கள். பறையறிவிப்பார் செய்திகளை வாசிக்கும்போது தானே அரச அதிபர் என்ற நினைப்பில், தானே கட்டளையிடுபவர்போல, உரத்தும் கம்பீர மாகுவும் வாசித்துமுடிப்பார். விளம்பரத்தில் விளங்காத பகுதிகளை விளக்கச்சொல்லி யாராவது கேட்டால் அவருக்கு அது பிடிக்காது. அங்கே, பெரியதுரையைப் போய்க் கேளுங்கள் என்று நூற்களை பதில் வரும். பறையறி வத்தவருக்கு அரசாங்கம் உரிய சம்பளம் கொடுக்கும்.

14

கடன் கழிப்பு

மேற்கத்திய நாடுகளில் தொடங்கி, கொழும்புக்கும் பரவி, பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலும் சில இடங்களில் இப்போது பாவணைக்கு வந்துவிட்டது வீட்டுக்குள்ளேயே (கக்கஸ்) சுழியலை வைத்தல். கழியலை பாவிக்கும் வழக்கம் முன்பு கிடையாது. விடிய எழுப்பினதும், (அந்த நாட்களில் அதிகாலை 5, 6 மணிக்கு எழும்பிவிடுவார்கள்) ஆண்கள் வேப்பமரத்தில் தடிபிடுங்கி (brush) ப்ரஷ் மாதிரி குச்ச செய்து பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டு வயல் வெளிக்கு அருகில் அல்லது குளக்கரையில் உள்ள பற்றைகளைத் தேடி (குளத்தையிருக்க அல்லது வெளிக்கிருக்க என்று) போவார்கள். அங்கே மலசலம் சுழித்துவிட்டு, பக்கத்திலுள்ள குளத்தில் சுழலி விட்டு, காலையும் அலம்பிவிட்டு வீடு திரும்புவார்கள். Toilet Tissue அக்காலத்தில் வழக்கிலில்லை. (இருந்திருந்தால், நாய்களுக்குக் குடல் வியாதி வந்திருக்கும்!) கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நாய் வளர்ப்பார்கள். நாய்களும் காலையில் விழித்தவுடன் காலைச் சாப்பாட்டுக்காக நியமம் தவறாது வயலை அல்லது பற்றையை நாடிப் போவன். வயிறார உண்டபின் வீட்டுக்குத்

திரும்பும் பொழுது வாய் கழுவாமலே வந்து சேருவன். வீட்டுக் காரரும் அதைப் பொருட்டபடுத்துவதில்லை. அவர்களுக்குச் சாப்பாடு மிச்சந்தானே! அந்த வாயோடு நிலத்திலிருந்து விளையாடும் குழந்தைகளோடு நாய் போய்க் கொஞ்சி விளையாடும்! என்னே சுத்தம்! பெண்களோ, தங்கள் வளவுக்குள்ளேயே கிடுகால் செய்த அடைப்புக்குள் அலுவலை முடித்துக் கொள்ளுவார்கள். நாய்களும் இரைதேடி அதிக தூரம் நடக்கத் தேவையில்லை. ஆண்கள் சிறுநீர் கழிப்பதாயின் தெருவோரம், வேவிக்கரையில் நின்றபடி, அல்லது குந்தி யிருந்தபடி, விஷயத்தை முடித்துவிட்டு, சாதாரணமாக நடையைத் தொடருவார்கள்.

இந்த இழிநிலைமை அதிககாலம் நிடிக்கவில்லை. ஆங்காங்கு உள்ள நகரசபை, கிராமசபைகள் மலசலக் கூடங்கள் கட்டி, அவற்றைச் சுத்தம்பண்ணும் தொழிலையும் பொறுப்பேற்று நடத்தின. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கோடியிலும் (கக்கஸ்) கழிவறை கட்டி, மலசலம் கழிக்கப் பெரிய வாளியைப் பாவிக்கும்படி உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். தினமும் காலை (5, 11 மணி அளவில்) சுத்திகரிப்பு அலுவலர் (அநேகமாகச் சக்கிலியர்தான்) வீடுவீடாகப் போய் மலகூட வாளியிலுள்ளதைத் தான் கொண்டுவந்த பெரிய (Banya) பாத்திரத்தில் கொட்டி மூடிக்கொண்டு போவார். இப்படி எல்லா வீடுகளிலும் சேகரித்து நிரம்பிய பாத்திரங்களைத் தான் கொண்டுவந்த சிறிய கைவண்டியில் அடுக்கி அதைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் அதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு தனியான இடத்தில் மலத்தைக் குவிக்க, அங்குள்ள அலுவலர்கள் அதற்குத் தியிட்டு முழுவதையும் எரிப்பார்கள். இத்தொழிலில் ஈடுபட்டி ருக்கும் அலுவலர்களுக்கு மாதாந்தச் சம்பளம் கிடைக்கும். இவர்கள் பாவிக்கும் வண்டிக்கு “கக்கஸ் வண்டில்” என்றுபெயர். தெருவாற் போகிறவர்கள் இந்த வண்டியைக் கண்டவுடன் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒதுங்கிப் போவார்கள்!

பிற்காலத்தில் கிராமசபையின் சட்டங்களுக்கு இனங்க, வீட்டின் அடிவளவில் 6 அடி நீளம், 5 அடி அகலம், 7 அடி ஆழம் கொண்ட கிடங்கு வெட்டி மேலுக்கு மூடிவிட்டு, அந்தக் கிடங்கைப் பக்கத்தில் கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கும் மலக்கூடத்துடன் தொடுத்துவிடுவார்கள். அதையே எல்லோரும் பாவிப்பார்கள். மலக்குழியிலிருந்து மலத்தைக் கிடங்குக்குள் செலுத்துவதற்கு, கிணற்றியிலிருந்து வாளியில் தண்ணீர் கொண்டுபோய் குழிக்குள் ஓங்கி ஊற்றவேணும். அண்மைக் காலத்தில், நகரசபையின் அனுமதியோடு கட்டப்பட்ட வீடுகள் சிலவற்றில், வெளிநாடு களில் இருப்பதுபோல, மலசலக் கூடம் வீட்டோடு சேர்ந்தே இருக்கும். அதுவும் அநேகமாகக் குளியலையையோடு சேர்ந்திருக்கும்.

சின்னக் குழந்தைகளுக்கு எந்த நேரமும் ‘பெம்பர்’ (Pamper) கட்டிலிடுவது இப்போது இருக்கும் வழக்கமாகும். அந்தக் காலத்தில் அப்படியொரு வழக்கம் கிடையாது. ஐங்கி கட்டுவது கூடப் பாவனையில் இருந்ததில்லை. 4, 5 வயது வரையும் பிள்ளைகள் உடுப்பு ஒன்றுமே அணியாமல் பிறந்த மேளியோடு தான் திரிவார்கள். வெளியே போக மட்டுந்தான் உடுப்பு அணி வார்கள். சிறுகுழந்தைகள் எந்த இடத்திலும், போன இடத்திலும் கூட, மலசலம் கழிப்பார்கள். அதனைக் கவனித்த தாயோ மற்றவர்களோ உடனே பிள்ளையையும் அந்த இடத்தையும் கழுவித் துடைத்துவிடுவார்கள். நாயை மட்டும் நெருங்க விடார். நாய் அதைச் சாப்பிட்டுப் பசியாறினால் குழந்தைக்கு வயிற்றுக் கோளாறு ஏற்படுமாம். பெம்பர் கட்டாமல் குழந்தைகளை வீட்டைவிட்டு வெளியே கொண்டுபோனால், கொஞ்சம் கஷ்டம் தான். என்றாலும் சமாளித்து விட்டார்கள் அந்தக் காலத்துத் தாய்மார்கள்!

15

காருக்கின்றாரு கடுஞ்சொற் பாவனை

அந்தக் காலத்தில் மனிதர்களின் காதில் வந்து விழும் திட்டுக்கள் பலதரப்பட்டவை அவைகளில் எனது ஞாபகத்தில் இருக்கின்றனவற்றைத் தருகின்றேன்; ஆம். பேச்சு வழக்கிலேதான்.

அழிஞ்சு போவானே!

ஆனை அடிப்பானே!

உன்னை முனி அடிக்காதோ!

உன் கண் கெட்டுப் போகாதோ!

ஊரெல்லாம் நக்கிறவனுக்கு இது கசக்குதோ?

எட முறிவானே!

குறுக்காலை முறிவானே!

கொள்ளையிலை போவானே!

கொள்ளைநோய் பிடிக்குமடா!

கோட்டை முனியப்பர் உன் கழுத்தைத் திருகாரோ!

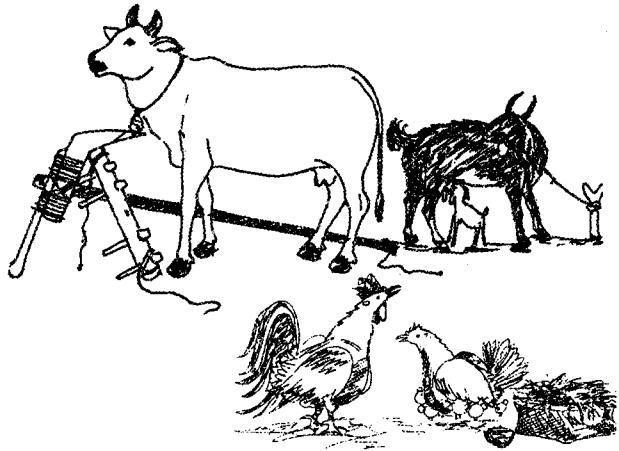
சிதறிப் போவானே!

சுடலைக்குப் போவானே!
 தாயைக்கொல்லி மொட்டையா
 தாலியைக் கட்டுவானே!
 நரகத்து முள்ளு!
 நாயிலும் கேடுகெட்ட நாயே!
 நாசமாய்ப் போவானே!
 பாழ்பட்டுப் போவானே!
 பாடையிலே போவானே!
 பேய் அடிப்பானே!
 போக்கணக்கெட்ட போக்கிரியே!
 முழுவியளத்துக்கு ஆகாத முதேவி!
 முறிஞ்சு போவானே!
 மொக்கு முதேசி!
 பரதேசி!
 தண்டச் சோறு!
 காடேறி!
 புழுக்கையன்!
 கந்தறுந்த காவடி!
 வேசை மோனே!
 தெருப்பொறுக்கி!
 தூங்குமுஞ்சி!
 சுடலைமாடன்!
 பச்சோந்தி!
 அம்மான் அடிப்பானே!
 இடிவிழுந்து போவானே!
 உன்னைப் பேய் அடிக்காதோ!
 கனிசறை நாயே!
 கட்டையிலை போறவனே!
 குறுக்காலை போவானே!
 கொள்ளை கொண்டு போகாதோ!
 கோதாரியிலை போவானே
 சிரழிஞ்சு போனவனே!

தண்டல் சோறு தின்னி!
 தாலி அறுப்பானே!
 தாயைத் தின்னி!
 நரகத்துக்குப் போவானே!
 பாயிலைக் கிடந்து அழுந்தப் போறாய்!
 நாகந்தீண்டிச் சாகானோ!
 பாம்பு கொத்திச் சாகானோ!
 பாழ்பட்ட பாவியே!
 போக்கிரி நாயே!
 போக்கறுந்து போவானே!
 முனி அடிக்காதோ!
 முச்சுத் திணறிச் சாகானோ!
 எரிஞ்ச குறங்கொள்ளி!
 ஒட்டுண்ணி!
 கொள்ளிவாய்ப் பேய்!
 வீடு தூங்கி!
 வம்பிலை பிறந்தவனே!
 கருங்காலிக் கட்டை!
 வேசை மோனே!
 ஒரு தாய் தன் மகனையே திட்டுகிறார்!
 (மேற்கண்டவைகள் ஆண்பாலாறையே குறிப்பனவாக உள்ளன. பெண்பாலாறைக் குறிக்கும்போது, சொல்லின் கடைசி எழுத்தை மாற்றியமைத்து வாசிக்கவும் - உதாரணமாக, ‘ன’ என்ற எழுத்துக்கு ‘எ’ யும், ‘டா’ என்ற எழுத்துக்கு ‘டி’ யும் பாவிக்கவும்.)

(இவை வேறு)

அம்மா சண்டல்; அடியடா படலையிலை; அடி சக்கை;
 பனங்காட்டு நரி; காத்தியேச; ஏர்றா சில்லு; அம்மா சோறு;
 சுப்பற்றை கொல்லேக்கை.

16

கமக்காரன்

குமம் என்பது பயிர்கள் செய்யப்படும் பெரிய காணி நிலம். நெல்லு, குருக்கன், சோளம், கோதுமை முதலிய தானியங்கள் பயிர் செய்தால் அதை வயல் என்பர். காய்கள், கனிகள், கிழங்கு வகை, பயறு, உளுந்து முதலிய பயிர்களை வளர்த்தால் அதற்குத் தோட்டம் என்று பெயர். வீடுகளில் இருக்கும் பூந்தோட்டம் வேறு. கமத்தில் பயிர்நட்டுப் பராமரித்து அறுவடைசெய்து பயன்பெறுவதற்குப் பெயர் குமக்காரன். அவர் தனது சொந்தக் காணியிலும் பயிர் விளைவிக்கலாம், அல்லது குத்தகைக்குக் காணி எடுத்தும் அதில் பயிர் செய்யலாம். (குத்தகை என்றால் வாடை) ஏற்குறைய எல்லாக் குமக்காரர் வீட்டிலும் ஆடு, மாடு, கோழிகள் முதலியன் வளர்ப்பார்கள்.

அக்காலத்தில் வீடுகளில் கால்நடைகள், கோழிகளை வளர்த்தார்கள். தவறாமல் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கோழிகளைக் காணலாம். ஒரு வீட்டில் ஒன்றிரண்டு சேவல்களும், ஆறு, எட்டுப் பெட்டைக் கோழிகளும் வளரும். ஒவ்வொரு கோழியும் தவறாமல்

நாளுக்கு ஒரு முட்டை இடும். 12, 15, 18 முட்டைகள் இட்ட பிறகு அது அடைகிடக்கும். (அது கோழிக்கு ஓய்வு நாட்கள்!) அதாவது, உண்பதற்கு மட்டும் வெளியே வந்துவிட்டு, தான் வழக்குமாக முட்டையிடும் இடத்தில் போய் அடைந்து கொள்ளும். முட்டை இடாமல் 10, 12 நாட்கள் அடைகிடந்தபிறகு, திரும்பவும் தினமும் முட்டையிடத் தொடங்கிவிடும்.

வீட்டில் பாவளைக்கு எடுத்து மிஞ்சம் முட்டைகளைக் குஞ்சபொரிக்க வைப்பதற்காகச் சேர்ப்பார்கள். 20, 25 முட்டைகள் சேர்ந்ததும், உமி அல்லது வைக்கோல் பரப்பிய ஒரு கடகப் பெட்டிக்குள் முட்டைகளை அடுக்கிவிட்டு, அடைபடுக்கும் கோழியைத் தூக்கி வந்து முட்டைகளுக்கு மேல் மெதுவாக வைப் பார்கள். கோழி மிகவும் சந்தோஷமாக அந்தனை முட்ணுகளையும் தன்னுடம்பின் கீழ்ப்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு சிறகால் மூடி, அவை உடையாமல் பாதுகாத்துக்கொண்டும், அவற்றிற்குச் சூடு கொடுத்துக் கொண்டும் 22 நாட்கள் வரை தொடர்ந்து அடைகாக்கும். சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் வெளியே வரும்.

22 நாட்கள் கழிந்ததும் குஞ்சகள் முட்டைக்குளிருந்தபடி கோதுகளைத் தாங்களாகவே உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வரும். உடைக்கக் கஷ்டமான கோதுகளைக் கோழியே தன அலகால் கொத்தி உடைத்துவிடும். குஞ்சகள் பிறந்தவுடன் பஞ்ச உருண்டை போல, பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருக்கும். அவை கீ, கீ என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாக ஓடித்துரியும். தாங்களாகவே இரைதேடி உண்ணும்வரை அவைக்கு (ஏற்கனவே பொடிபண்ணி வைத்தி ருந்து) அரிசிக்குறுணலைப் பரவிப் போட்டுவிடுவார்கள். கோழி தனது அலகால் குறுணலைக் கொத்திக் கொத்திக் காட்டிக் கொடுக்க, அவை தாங்களும் அதேமாதிரி ஒவ்வொரு குறுணலாகக் கொத்தித் தின்னப் பழகிக் கொள்ளும். 2, 3 நாட்களுக்குப் பின்னர் குறுணலுடன், பால் பிழிந்து மிஞ்சிய தேங்காய்ப் பூவைக் கொடுப்பார்கள். சில நாட்கள் சென்றதும் குஞ்சகள் தாங்களே இரைதேடித் தின்னப் பழகிக் கொள்ளும். தாய் செய்வதைப் பார்த்து, நிலத்தைக் கீறிக்கிழித்து அங்கிருக்கும் பூச்சி, புழுக்களை உண்டு பசியாறும். குஞ்சகள் வளர்ந்து பருவம் அடையும்வரை தாய்க்கோழி மிகவும் அவதானமாக அவற்றைக் காகம், பூனை, பருந்து இவற்றினிடமிருந்து பாதுகாத்துப் பராமரிக்கும். தாங்களாகவே குஞ்சகள் நிலத்திலிருந்து தீண்டத் தேடி உண்ணும் பருவம் வந்ததும் தாய்க் கோழி அவற்றை விடை துரத்திவிடும். குஞ்சகள் பெரிதாகித் தாயை விட்டுப் பிரியும் வரை தாய்க்கோழி முட்டை இட மாட்டாது. குஞ்சகளும் வளர்ந்து 5, 6 மாதங்களில் விட்டுப் பிரிந்தபிறகு, பழையபடி முட்டையிடத் தொடங்கும்.

சேவல்கள் குடும்பத்தலைவனைப் போல் கோழிகளையும் குஞ்சுகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும். காகம், பூனை, பருந்து முதலிய எதிரிகள் தென்பட்டால் உடனே எச்சரிக்கைக் குரல் கொடுத்து அவற்றை ஒதுங்கிக் கொள்ளும்படிப் பணிக்கும். அவையும் ஒடி ஒளிந்துகொள்ளும்.

சில பெண்கள் மிஞ்சியிருக்கும் முட்டைகளை அயலாருக்கு விற்பார்கள். அந்த நாட்களில் ஒரு முட்டை ஒரு சதம்! மிஞ்சும் முட்டைகளைக் கடைகளுக்கு விற்கும் வழக்கமும் இருந்தது. கடையில் முட்டை வாங்கினால் ஒரு முட்டையின் விலை ஒன்றை அல்லது இரண்டு சதம். இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் வீட்டில் வளரும் கோழி இட்ட முட்டை என்ன விலையென்று தெரியவில்லை).

பல வீடுகளில் ஆடுகள் வளர்வதைக் காணலாம். பின் வளாவில் காய்கறித் தோட்டம், வாழைத்தோட்டம், முன் வளாவில் பூந்தோட்டம் முதலியவற்றை ஆடுகள் கடிக்காமல் தடுப்பதற்குத் தமது ஆடுகளைக் கட்டிவைத்து, கைத்தின் கொடுத்தே வளர்ப் பார்கள். வளாவில் வளரும் பலவிதமான செடிகளிலிருந்து குழை களை ஓட்டுவதற்கு ஆட்டுக்கு உணவாகக் கொடுப்பார்கள். நிலத்தி விருக்கும் அழுக்கு, சேறு இவை படாதவண்ணம் குழைகளைத் தடியுடன் கூட்டிக்கட்டி ஒரு கப்பில் அல்லது மரத்தில் தொங்க விடுவார்கள். ஆடுகள் கூட்டிலிருந்து இலைகளைப் பறித்துத் தின்னும்.

சுகவின் பாலிலும் பார்க்க ஆட்டுப்பாலில் உணவுச்சத்து அதிகம் என்பதால் பல வீடுகளில் ஆடுகளை நன்றாகப் பராமரித்து வளர்ப்பார்கள். அத்துடன், ஆடுகளுக்கு உணவளிப்பதும் கலபாம். ஏனெனில், ஆடுகள், ஒன்றிரண்டு மரத்தின் இலைகளைத் தவிர, எல்லா இலைகளையும் உண்டு பசியாறும். (தூராணம்: ஆடுதின்னாப் பாலை என்னும் செடி) ஆகவே, வளாவில் வளரும் மா, பலா, ஆல், அரச, பூவரச இந்த மரங்களின் குழை களையும், அடுப்படியிலிருந்து கழித்துவிடும் பிழிந்த தேங்காய்ப்பூ காய்களினின் தோல்கள், சோறு வடித்த கஞ்சியில் நல்ல உணவுச்சத்து இருக்கிற படியால், சில வீடுகளில் கஞ்சியுடன் வெங்காயம், பிஞ்ச மிளகாய், உப்பு, மோர், ஊறுகாய் முதலியன கலந்து காலை உணவாக அருந்துவார்கள். கஞ்சி வடிக்காமல் சோற்றை உவியவிட்டு ஆக்கியுண்ணும் முறை அந்தக் காலத்தில் சோற்களை சிக்கில்லை.) மேற்சொன்ன காரணங்களுக்காக, ஆடு வளர்த்தல் சிக்கனமானதென்று கண்டுகொண்டார்கள்.

ஆட்டுக்கடாவை விசேட தீன் கொடுத்து நன்றாகப் பராமரிப்பார்கள். மனிதருக்கு ஆட்டுக்கடாவினால் இரண்டு

உபயோகங்கள் உண்டு. ஒன்று, வம்சவிருத்திக்காக மறியாட்டோடு சேர விடுவார்கள். இந்தச் சேவைக்குச் சிலர் பணமும் வாங்கு வார்கள். மற்றது, வேள்விகளில் வெட்டப் படுவதற்காக. தெய்வங்களுக்கு வருடாவருடம் வேள்வி செய்வார்கள். நோய் சுகமாவதற்கு அல்லது வேறு ஏதாவது நலம் வேண்டி, ஆடு பலிகொடுப்ப தாகத் தெய்வத்துக்கு நேர்த்தி வைப்பார்கள். (தெய்வத்துடன் பேரம்பேசும் வியாபாரம் இது!) அந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கு ஆசையாக வளர்த்த இந்தக் கடாவை வேள்விக்குக் கொண்டு போய், தெய்வத்தின் முன்னிலையில் வெட்டுவார்கள். பின்னர் அதன் இறைச்சியைப் பங்குபோட்டு, (பண்யோலையால் செய்து) குடலைகளில் அடைத்து, விற்பனை செய்வார்கள். காளைமாடு, ஆட்டுக்கடா, சேவந்கோழி இவை தான் இறைச்சிக்காக வெட்டப் படுவன. பசமாடு, மறியாடு, பெட்டைக்கோழி (அநேகமாக) இவற்றை வெட்டமாட்டார்கள். சிலர், தெய்வத்துக்கு என்று சொல்லிக் கொண்டு, கூடிய விலைக்கு விலைப்படுத்துவதற்காக ஆட்டைக் கொழுக்க வைத்து, வேள்விக்குக் கொண்டு போகும் பொழுது அதற்கு மாலைபோட்டு, ஒரு வண்டியில் ஏற்றி, மேளதாளத்துடன்தான் கொண்டு செல்லுவார்கள். ஆட்டுக்கடாவும் தனக்கு நேரவிருக்கும் கதியை உணராமல் வெகு கம்பீரமாக வண்டியில் செல்லும்.

மாடுகளில் பல இனங்கள் உண்டு. ஊர்மாடுகள் உருவத்திற் சிறியன. இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட வடக்கன் மாடு பெரிய இனம். நீண்டு வளைந்த கொம்புகளும் முதுகில் பெரிய ஏரியும் உள்ளன. இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்த காளை மாடுகளை உழவுத்தொழிலுக்கும், வண்டி இழுக்கவும், மாட்டுச் சவாரிக்கும், வம்சவிருத்திக்கும்தான் பயன்படுத்து வார்கள். இன்னொரு இனம் கேப்பை மாடுகள் (Cape Cows). இவற்றைப் பால் கறப்பதற்கென்றே வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய் வார்கள். இந்த இனப்பகவை அநேகமாகப் பால்பண்ணை வைத்து ருப்பவர்கள்தான் வாங்கி வளர்ப்பார்கள். தினசரி காலையும் மாலையும் 20—30 போத்தல் பால் கொடுக்கும். கறந்த பாலைக் கடைகளுக்குக் கொடுப்பார்கள். பால் மிஞ்சியிருந்தால் அதிலிருந்து தயிர், மோர், வெண்ணென்று, நெய், பாற்பட்டி, (Cheese), குளிர்கழி (Ice Cream) முதலியன் தாங்களே செய்விப்பார்கள் அல்லது அவற்றைத் தயாரிக்கும் கொம்பனிகளுக்குப் பாலை விற்பார்கள்.

பொதுவாக ஊர்மாடுகளைக் கைத்தின் கொடுத்துத்தான் வளர்ப்பார்கள். பால் கறக்குமுன்னர் கன்றுகளை அவிழ்த்து விட்டு அவை தாயிடம் பால் அருந்தியின்னர்தான் பாலைக் கறப்பார்கள். சில கஞ்சர்கள் கன்று போதிய பாலைக் குடிக்கு

முன்னரே அதை இழுத்து ஒருபூறும் கட்டிவிட்டு, தாங்கள் பாலைக் கறந்துகொள்வார்கள். இது விரும்பத்தக்கதல்ல. அத்துடன், கன்றுக்குப் போதிய பாலைக் கொடுக்காமல் பசவிடம் பால் கறக்க முயற்சித்தால் அது பாலைச் சரக்காது, ஒளித்து விடும். மாட்டுப்பண்ணை வைத்திருப்பவர்கள் தங்கள் பசக்களில் பாலைக் கறந்தபின்னர், கன்றுகளைக் கட்டிவைத்து விட்டு, தாய்ப் பசக்களை மட்டும் பட்டியிலிருந்து திரந்து விட்டு, தரவைக்கு (அதாவது பெரிய பசம்பல் வெளிகளுக்கு) அனுப்பிவிடுவார்கள். அவை நாள்முழுவதும் வயிறார மேய்ந்துவிட்டு, பொழுது சாயுங் காலம் தமது கன்றுகளைப் பார்க்க ஆவலோடு வீடு திரும்புவன். பின்னர் மாலையிலும் பால் கறவை நடக்கும்.

மற்றவர்களின் மாடுகளுடன் மாறுபடாமல் இருப்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் தமது மாடுகளுக்கு அடையாளக்குறி இட்டு வைப்பார். தனது பிரத்தியேகமான எழுத்தையோ இலக்கத் தையோ இரும்பால் செய்து அதை ஒரு கம்பியின் நுனியில் பொருத்திவைத்துக் கொண்டு, மாட்டின் கால்களைக் கட்டிப் பாட்டத்தே விழுத்திவிட்டு, அந்தக் கம்பியை நெருப்பில் பழுக்கக் காய்ச்சி, மாட்டின் பக்கவாட்டில் அந்தக் கொதுக்கும் எழுத்தை வைத்து அழுத்துவார்கள். உடலின் மயிர்கள் பொசங்கி, புண் ஏற்படும். பின்னர் ஆறிவிடும். ஆனால் அடையாள வீடு மாறாது. எழுத்துக்கள் சொந்தக்காரரை அடையாளம் காட்டும் பொருட்டு அப்படியே அழியாமல் இருக்கும். காளை மாடுகளுக்கு உள்ளங் கால்களில் லாடன் (horse-shoe) அடிப்பார்கள். கடினமான பாதையில் மாடுகள் நடக்கும்பொழுது அவற்றின் கால்குழம்புகள் தேயாம விருப்பதற்கும், அவை வேகமாக நடப்பதற்குமாகவே இந்த லாடன் அடிப்பார்கள். பிறைச்சந்திரன் போன்ற வடிவத்திற் செய்த இந்த இரும்புத் தகடுகளை (லாடன்களை) ஒரு காலுக்கு இரண்டாக ஆணியடித்து இறுக்கி விடுவார்கள். லாடனித்த மாடுகள் நடக்கும்பொழுது ஒரு சந்தமுள்ள சத்தம் வரும்.

மாடுகளுக்கு உணவாகப் பலவிதமான பொருட்கள் உதவும். பசம்பல், காய்ந்தபல், வைக்கோல், தவிடு, புண்ணாக்கு, பருத்திக் கொட்டடை, பிழிந்த தேங்காய்ப்பூ கணிகள் காய்கறிகளின் கழிவுகள், சோறு வடித்த கஞ்சி, தென்னை, பனைகளின் ஓலைகள் (வார்ந்து), சீவிய நூங்குக் கோம்பை, இளாநீக்கோம்பை, இவைகளை, மாட்டின் இனத்தையும், அப்போதைக்கப்போதைய தேவையையும் பொறுத்துத் தங்கள் தங்கள் மாடுகளுக்கு உணவாகக் கொடுப்பார்கள். சீவிய நூங்குக் கோம்பைக்கு மேலதிகமாகப் பால் சரக்குமாம்.

மனிதர் காளைமாடுகளைப் பாவித்து மிகுந்த பயனைப் பெறுகிறார்கள். முக்கியமாக உழவர்களின் வயலை உழுவதற்கு

மாடு கலப்பையை இழுத்துச் செல்லும். பெரிய தோட்ட தத்திருக்கின்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைப்பதற்குச் சூத்திரத்தைச் சுற்று வதற்குப் பொருத்தப்பட்ட மரத்தை மாடு சுற்றிச்சுற்றி வட்டமாக இழுத்துவந்து தண்ணீர் பாய்ச்ச உதவும். வண்டி இழுக்கவும் உதவுவன். ஒற்றைமாடு பூட்டியிழுக்கும் திருக்கல் வண்டிமுதல் நிறையெப் பாரம் ஏற்றிச் செல்லும் பெரிய வண்டிகளவரை இழுத்துச் செல்ல காளைமாடுகளையே பாவிப்பார்கள். காளை மாட்டின் மூக்குத்துவாரத்தினாடாக (நாணயக்) கயிற்றைக்கோத்து, குபிற்றின் இரு தலைப்புகளையும் பிடித்துக்கொண்டு மாட்டை ஓட்டிச் செல்வார்கள். அந்தக் கயிற்றுக்கு நாணயக் கயிறு (reins) என்று பெயர்.

நெடுந்தூரம் வண்டியில் பிரயாணங்கு செய்வதானால் காளை மாடுகள் தான் உபயோகப்படும். இரண்டு மாடுகள் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போகும். அவை களைத்ததும் மாறி வண்டியில் பூட்டுவதற்கென இன்னொரு மாட்டை மேலதிகமாக வண்டியின் பின்னால் கட்டிக்கூட்டிப் போவார்கள். பயணத்தின்போது மாடு களுக்குத் தேவையான வைக்கோல் முதலிய உணவுகளை வண்டியின் கீழ்ப்பக்கத்தில் சாக்கினால் தொட்டில்போலக் கட்டி அதனுள் வைத்துக் கொண்டு போவார்கள். வழியில் நல்ல தண்ணீர் கண்ட இடத்தில் மனிதரும் மாடுகளும் ஆறி, பசியாறி, நீரும் அருந்தியபின் பயணத்தைத் தொடருவார்கள்.

ஒவ்வொரு வருடமும் ஊரின் நடுவேயுள்ள பெரிய வெளியில் வண்டிச்சவாரி நடைபெறும். அந்தச் சவாரிக்கும் காளை மாடு களைத்தான் பாவிப்பார்கள். மாடு கட்டிய வண்டிகளை ஆயத்துமாக நிறையில் விட்டுவிட்டு, சைகை (Signal) கிடைத்ததும் மாடுகள் ஒடும். ஒட்டுபவர்கள் ஆசனத்திலிருந்து கொண்டு மாடுகளைத் துவரந்தடியால் அடித்தும் கிளம்பி நிற்கும் வாலைப்பிடித்து முறுக கியும், கடித்தும், பெரிய ஊசியினால் சூத்தில் சூத்தியும், வேகமாக ஓட்செய்து சவாரியில் வெற்றி (தோல்வி) அடைவார்கள். மாடு களின் விசையை அதிகரிப்பதற்காக அதற்குச் சாராயமும் பருக்கு வார்களாம். வெற்றிபெற்ற வண்டிச் சாரத்திக்கும், மாடுகளுக்கும், அந்த ஊரில் பிரசித்திபெற்ற பிரமுகர் ஒருவர் பரிசுகளை வழங்கு வார். இந்த வண்டிச்சவாரியின்போது சாரதி தவறி விழுந்தால் ஆபத்துத்தான்.

சைவமக்கள் பசமாட்டைத் தெய்வம்போல் பாவிப்பார்கள். விசேதினங்களில் அவற்றைக் குளிப்பாட்டி, விசேடப் பொங்கல் செய்து, விழுதி, மஞ்சள், குங்குமம், மாலை அணிவித்து, ஆராத ணைகள் செய்வார்கள். (சைவர்களின் குரிய நமஸ்காரமும் அவ்விதமே!). சிவபெருமானின் வாகனம் காளைமாடு என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது!

மனிதரின் அசைவ உணவுவகைகளில் முக்கியமானதும் ருசியானதும் சேவல், ஆடு, மாடு, இவைகளின் மாமிசத்தில் சமைத்த கறிவகைகளும், தின்பண்டங்களும்தாம். வேள்வியில் வெட்டிய ஆட்டின் இறைச்சியைக் கூறுபோட்டு விற்பார்கள். பல குடும்பங்கள் இவற்றை வாங்கி, கறி, பொரியல், எலும்புச் சூப்பு (Soup) முதலியன் சமைப்பார்கள். வேள்விகள் இல்லாத காலங்களில் சிராமங்கள்தோறும் பலர் சேர்ந்து ஆடுகளை வெட்டி, கூறுபோட்டுத் தங்களுக்குள் பிரித்தெடுத்துக் கொள்வார்கள். அப்படியும் வசதியில்லாதவர்கள் கடையில் இறைச்சியை வாங்கி வந்து ஆக்குவார்கள். கள்ளுக்கும் இறைச்சிப் பொரியல் அல்லது பிரட்டலுக்கும் நல்ல பொருத்தம். கள்ளுக் கொட்டில்களில் இவை நல்ல விற்பனையாகும். இறைச்சிக்காகக் கொல்லப்படும் மற்ற மிருகங்களாவன - பன்றி, மான், மரை, சருகுமான், உடும்பு, மராணில், காட்டுக் கோழி, காட்டுப்புறா, தாரா, வெளவால் முதலியனவாகும். இவற்றைவிட மீன்வகை வேறு. மாமிசம் இடைக் கிடை சேர்த்துக்கொள்ளும் சைவசமயிகள்கூட மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிடமாட்டார்கள்.

கோழிகளின் எச்சம், ஆட்டுப்புழுக்கை, மாட்டின் சாணம் (சாணாகம்) முதலியவற்றை வீணாக்காமல் இரண்டாடி உயர்த்தில் கிடுகால் ஒரு அடைப்புக்கட்டி, அதனுள் போட்டுச் சேர்த்து வைப்பார்கள். காலப்போக்கில் அது உக்கி, உளுத்து, உரம் (Compost) ஆகிவிடும். அந்த உரத்தைத் தோட்டத்தில் வளரும் மரக்கள்று களுக்குப் போட்டுத் தண்ணீரும் பாய்ச்சவார்கள். கண்ணுக்கள் உரிய காலத்தில் காய், கறிகள், கனிகள், ஆட்டுக்குக் குழை, முதலிய வற்றை நன்றிக் கடனாகத் தோட்டக்காரனுக்குக் கொடுக்கும். இப்படியாகத் தயாரிக்கும் உரம் கடையில் வாங்கும் உரத்திலும் பார்க்கப் பண்மடங்கு திறமானது. வளர்த்த கால்நடைகளிலிருந்து பெறப்படுவதால் இந்த உரம் சிக்கனமானதும்கூட. அத்தோடு, ஆடு மாடு கட்டி வளர்க்கும் கட்டடையைச் சுற்றியிருக்கும் மன்ன, தினமும் அவற்றின் புழுக்கை, சாணம், மூத்திரம் முதலிய குறிய களில் ஊறிப்போயிருக்கிறடியால், அந்த மண்ணெணக்கூடச் சுரண்டி எடுத்துப் பசனையாகப் பாவிப்பார்கள். மாடு, ஆடு, கோழி இவை களின் எச்சங்களை முறையே மாட்டுச்சாணம், ஆட்டுப்புழுக்கை, கோழிக்காரம் என்று கூறுவது வழக்கம்.

சொந்தமாக ஆடு, மாடுகள் வைத்திருக்காதவர்கள் தங்கள் வயலுக்கு உரம் எப்படி எடுப்பார்கள்? அதற்கு, ஏருக்கட்டுதல் என்றொரு ஏற்பாடு அந்த நாட்களிலிருந்தது. அதாவது சொந்த மாசுப் பலமாடுகள் வைத்திருப்பவர், கமக்காரனின் வயலில் ஒரு பகுதியை அடைத்துவைத்து, தனது மாடுகள் தரவையில் மேய்ந்து

விட்டுத் திரும்பியதும் அவற்றை அந்த அடைப்பிற்குள் இரவுக்கு விட்டுவிடுவார். விடிந்ததும் அவை பழையபடி தரவைக்கு மேயப் போய்விடுவன். அவற்றின் சாணமும் மூத்திரமும் அந்தப் பகுதி வயலில் இரவில் சுவறிவிடும். அடுத்த நாள் இன்னொரு பகுதியை அடைத்துவிட்டு அதனுள் மாடுகளை விடுவார். இப்படியாக முழுவயலிலும் மாட்டுப்பசனை சுவறிவிடும். மாட்டுச் சொந்தக் காரரும் தனது கிரயத்தை முறையாக வயற்காரரிடம் வாங்கிக் கொள்வார். இதே வேலைக்கு மாடுகளுக்குப் பதிலாக செம்மறி ஆடுகளும் பாவிக்கப்படுவன்.

வயலில் விதைத்த நெல்லு தைமாதம் பிறக்குமுன்னர் முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராக இருக்கும். நல்லநாள் பார்த்து குமக்காரன் தன்னுடன் சிலரைக் கூட்டிப்போய் முற்றின் நெல்லை அப்படியே செடியுடன் சேர்த்து அறுவடை செய்து வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து அம்பாரமாகக் குவித்து வைப்பார். பின்னர் நெல்லை வேறாக்குவதற்காக அவற்றைக் கட்டுக் கட்டாகக் கட்டிப் பலபேர் சுற்றிவர நின்றுகொண்டு ஒரு உரலில் அல்லது பெரிய மரக்குத்தியில் பொலி அடிப்பார்கள். நெல்லு வேறாகி நடுவில் குவியும் பொலிக்குத்தப்பி வைக்கவில் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் நெல்லைப் பெறுவதற்கு அவற்றைப் பரப்பி வைத்துவிட்டு அதன்மேல் மாடுகளை வளைய வரப்பண்ணி கூடு மதிப்பார்கள். நெல்லு வேறாகி நிலத்தில் உதிர்ந்துவிடும். நல்ல நெல்லுடன் பதரும் சேர்ந்திருக்கும். ஆகவே இந்த நெற்குவியலிலிருந்து பெரிய சளகுகளில் அள்ளி ஒரு உயர்மான இடத்திலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிலத்தில் கொட்டனால், வீசும் பலமான காற்றுக்குப் பாரமுள்ள நெல் நேரே கீழே விழும், பாரமில்லாத பதரைக் (சப்பியை) காற்று அப்புறமாக அடித்துக்கொண்டு போய் வீசி விடும். இவ்விதம் நெல்லைப் பதரிலிருந்து வேறு படுத்திவிட்டு, சாக்குகளிற் போட்டுப் பத்திரமாகக் கட்டி வைப்பார்கள். வீட்டினுள் உயர்த்தில் கோர்க்காலி கட்டி அதன்மேல் நெல் முட்டைகளை அடுக்கி வைப்பார்கள்.

இப்படி அறுவடை செய்த நெல்லை உரலில் போட்டுக் குற்றி எடுத்த அரிசியைத்தான் தைமாதம் முதலதேதுயன்று குரியனுக்கு நன்றிக்கடனாகப் பானையிலிட்டுப் பொங்குவார்கள். (தைப்பொங்கலின் விபரம் வேறொரிடத்தில் தரப்பட்டிருக்கிறது).

மேற்கூறிய கால்நடைகளைவிட, சிலர் பன்றி, குதிரை முதலிய மிருகங்களையும் வளர்ப்பார்கள். பன்றிகளை இறைச்சிக்காகவும், குதிரைகளை வண்டி இழுக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். கார்கள் நல்ல பழக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் குதிரை வண்டியையே சாதாரணமாகப் பிரயாணங்களுக்குப் பாவித்

தார்கள். பணவசதி படைத்தவர்கள் ஏறிச்செல்லும் வாகன மாகவும், திருமண வைபவங்கள், வரவேற்புக் கூட்டங்கள், பிரமுகர்களை அழைத்துச் செல்லுதல், முதலிய விசேட சந்தர்ப்பங்களுக்கும் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய சொகுசு வண்டிகளையே ஏற்பாடு செய்வார்கள். அதிலும் சொகுசு வண்டியில் இரண்டு வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியென்றால் அதிவிசேடம். இந்தக் குதிரைகள் வேகமாக ஓடமாட்டா. அவற்றின் நடையிலும் ஒரு தனி அழகிருக்கும்.

ஒரு சிலர் தாராக்களை வளர்த்தார்கள். இவை முட்டையிடவும் இறைச்சிக்கும் பயன்படும். தாராமுட்டை கோழி முட்டையிலும் பார்க்கப் பெரியது. தாரா வளர்ப்பதில் இன்னு மொரு அனுகூலமும் உண்டு. வீட்டைச் சுற்றியிருக்கும் அழுக்கு நிறைந்த இடங்களில் சிந்திக்கிடக்கும் கழிவு உணவுப் பண்டங்களை ஒன்றுவிடாமல் உண்டு இடங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும்.

முயல்களைச் சிலர் அடைத்துவைத்து வளர்ப்பார்கள். காட்டு முயல்கள், (சீமை) வெள்ளை முயல்கள் என இருவகை முயல்கள். இவை குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுக் காட்டவும், இறைச்சிக்கும் உதவுவன. முயல்கள் மிகவிரைவில் இனப் பெருக்கம் செய்யக்கூடியன.

17

பாவணைப் பாத்திரங்கள்

1920, 30களில் கண்ணாடித் தம்மர் (glass tumblers) பீங்கான் (porcelain) முதலியன் பரவலாகப் பாவணைக்கு வரவில்லை. சமையல் செய்வதற்கு யாவரும் மண்ணால் செய்த பானை, சட்டி, முட்டி, குடுவை, அரிச்சட்டி, முதலியவற்றையே புழங்கினார்கள். அத்துடன், குடிப்பதற்கும் வேறு உபயோகங்களுக்கும் பித்தளை, வெண்கலம், அலுமினியம் முதலிய உலோகங்களினாற் செய்த பாத்திரங்களையே எல்லோரும் உபயோகித்தார்கள். சாப்பிடு வதற்கு, குடிப்பதற்கு இப்போது பாவிக்கப்படும் போர்ஸ்லேன் (Porcelain) அல்லது பிளாஸ்டிக் (Plastic) பாத்திரங்கள் அப்போது மிகவும் அருமை. எங்காவது பண்க்காரர் வீடுகளில் அல்லது சிங்கப்பூர் உத்தியோகத்திலிருந்து இளைப்பாறித் திரும்பியவர்களின் வீடுகளில் மட்டும்தான் காணலாம். சாதாரணமாக வாழையிலையில் சாப்பிடுவார்கள், அல்லது பண்யோலையில்

அல்லது வாழைமடல் கொண்டு இழைத்த தட்டுவத்தில்தான் சாப்பாடு பரிமாறுவார்கள். நான் சிறுவனாக இருந்த அந்தக் காலத்தில், பானங்கள் - அதாவது நீராகாரம் (பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீர்), மோர், சோறுவடித்த கருசி, முதலியன் - சிரட்டையில் தான் குடிப்பார்கள். சிரட்டை என்பது நல்ல முற்றின தேங்காயைச் சரிபாதி மட்டமாக உடைத்து, தேங்காயைத் துருவிச் சமைய இக்குப் பாவித்து விட்டு, அந்தச் சிரட்டையின் புறத்தியிலுள்ள தும்புகளை முற்றாகப் போகும்வரை நன்றாகச் செதுக்கித் தன்னி விட்டால் அது நல்ல தொரு கப்புக்கு (cup) சமானமாக இருக்கும். கைப்பிடி தேவை யில்லை. ஏனெனில் சிரட்டையில் கொதிநீர் ஊற்றினாலும் சடாது. கையில் வைத்திருந்தே குடிக்கலாம். கீழே விழுந்தாலும் உடையாது, செலவுமில்லை. சிலகாலத்தின் பின்னர், அநேகமான வீடுகளில் பித்தளையால் அல்லது வெண்கலத்தி னால் செய்த மூக்குப்பேணி பாவித்தார்கள். அதில் உதடு முட்டாமலே அண்ணாந்து பருகுவார்கள். கழுவாமலே மற்றவரும் பாவிக்கலாம். முற்காலத்தில் குளிர்பானங்கள், ஜஸ்க்ரீம் முதலியன் சாதாரணமாக வீடுகளில் பாவிப்பது குறைவு.

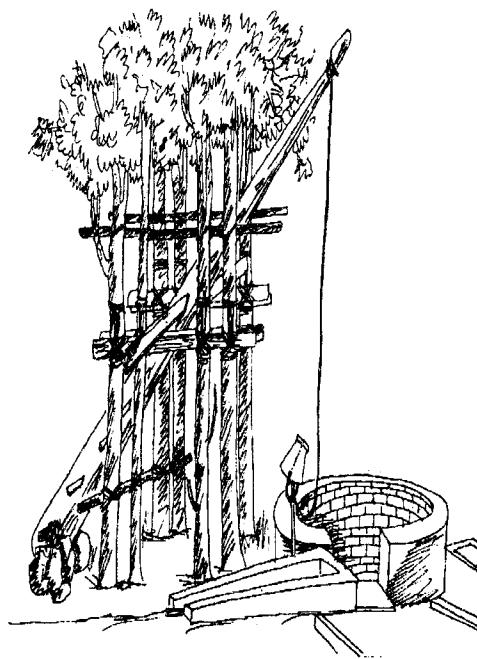
வயதுவந்தவர்கள் பெரிய purse போன்ற கொட்டப் பெட்டி ஒன்று வைத்திருப்பார்கள். அதில் பணமும் பாக்கு வெற்றிலையும் பவுத்திரமாக வைத்துக்கொண்டு திரிவார்கள். இந்தக் கொட்டப் பெட்டியில் பல அறைகளிருக்கும். ஒன்றிரண்டு அறைகளில் பணம், மற்ற அறைகளில் தாம்பூலத்துக்குத் தேவையான சகல பொருட்களும் பிரித்து வைக்கலாம். கொட்டப் பெட்டியைக் கையோடு இடுப்பில் சொருகி வைத்துக்கொண்டு திரிவார்கள். ஆண்கள் கொண்டு திரிவதை மடிசென்று என்று சொல்வார்கள்.

இப்போது பழக்கத்திலுள்ள பிளாஸ்டிக் பைகள், துணிக் கோணிகள் முதலியன் அப்போது இல்லை. சந்தைக்குப் போகும் போது மரக்கறி வகைகள், மீன் முதலியன் வாங்குவதற்கு உமல் என்ற பண்ணூலையில் இழைத்துக் கைப்பிடியுடனிருக்கும் பையைத்தான் பாவிப்பார்கள். மற்றவர்களின் கவனத்தை சர்க்காமல் தமது பணத்தைப் பத்திரமாகக் கொண்டு சேர்ப்ப தற்குக் கூட இந்த உமலைத்தான் சிலர் பாவிப்பார்கள்.

அந்த நாளைய அடுப்படி நிலமட்டத்தில்தானிருக்கும். பெண்கள் நிலத்தில் குந்தியிருந்துதான் சமைப்பார்கள். ஆகவே, பாத்திரங்களைப் பரவி வைத்து நிதானமாகத் தெரிந்தெடுத்துப் பாவிப்பார்கள். மட்பாத்திரங்கள் நிலத்தில் விழுந்தால் அநேக மாக உடையமாட்டா. ஏனெனில், நிலம் அநேகமான வீடுகளில் மண்ணால் இனக்கி, சாணாகம்போட்டு மெழுகின நிலமாகத் தானிருக்கும். விழுந்து உடைந்தாலும் அவை அதிக விலையில்

வாதவைதானே! பித்தளை, வெண்கலப் பாத்திரங்களை பழப்புளி, சாம்பல், மணல், தேங்காய்ப்பொச்சு முதலியன் கொண்டு தேய்த்து மினுக்கிக் கழுவிப் பாவிப்பார்கள். சவர்க்காரம் சேர்ப்பதில்லை. இப்படிக் கழுவிய பித்தளைப் பாத்திரங்கள் பொன்போலப் பள்ளவென்று மினுங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

கள்ளாப்பூணை களவெடுத்துச் சாப்பிடாதபடி உணவுகளை அநேக வீடுகளில் உறியில் வைத்துத் தொங்க விடுவார்கள். உறி என்பது பணையோலை சர்க்கினால் பின்னப்பட்டது. 4, 5 உணவுப் பாத்திரங்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிவைக்கக் கூடிய தாக்க தட்டுகள் கொண்டது. உறியை மேலே வளையில் தொங்க விட அது ஊஞ்சல்போல ஆடும்: வளர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் எட்டும்.

18 கிணறுகள்

தாங்கலை மேலெநாடுகளில் வசிக்கும் 10, 12 வயதுக்குக் குறைந்த பிள்ளைகளுக்குக் கிணறு (Well) என்றால் என்னவென்று தெரியாது, தெரிந்திருக்க நியாயமுமில்லை. கிணறு என்பது மனிதர் உண்டாக்குகின்ற சிறு தண்ணீர்த் தேக்கம். சுமார் 12, 15 அடி (அல்லது தோட்டக்கிணறு என்றால் 25 அடி) குறுக்களவில் நிலத்தை வட்டமாகத் தோண்டி, அடியில் தண்ணீர்ப்பட்டுக்கை தென்பட்டதும் மேலும் 4, 5 அடி கீழே தண்ணீர் நிற்கக்கூடிய தாகத் தோண்டி மண்ணை வெளியில் அகற்றிவிட்டு, வெட்டின குழி தூர்ந்துவிடாமல் பொழி கல்லால் அல்லது அரிகல்லால் அல்லது சீமென்றினால் சுற்றிவரச் சுவர் கட்டி விடுவார்கள்.

‘பொழிகல்’ என்பது பாறாங்கற்களிலிருந்து வெட்டியெடுத்த துண்டுகளை ஒரே அளவான கனவுருவிலான கற்களாகப் பொழிந்து தெடுத்த கற்களாகும். ‘அரிகல்லு’ என்பது செங்களிமண்ணைக் குவித்து, அதில் குழிபறித்துத் தண்ணீர் விட்டு ஊறவிட்டு, பின்னர் உழுக்கியழுக்கிக் குழுமத்துக் களியாக வைத்துக்கொண்டு, கனவுரு வடிவ அச்சிற்போட்டு செங்கற்களாக அரிந்துதெடுத்து, அவற்றைச் செங்கற்குளையில் அடுக்கிச் சுட்டெடுத்துக் காயவைப்பார்கள். சீமென்ற பரவலாகப் புழக்கத்திலில்லாத அந்தக் காலத்தில், இந்தக்

செங்கற்களைப் பாவித்துச் சுவர் கட்டுவது லேசான வேலையல்ல. சீமென்றுக்குப் பதிலாக, சர்க்கரை, சுண்ணாம்பு, பிள்ளைக் கற்றாளைச்சாறு, களிமண், இவற்றை ஒன்றாகக் கலந்துதெடுத்த கலவையையே கட்டிடங்கள் கட்டப் பாவித்தார்கள். இந்தக் கலவை சீமென்றிலும் பார்க்கப் பலம் வாய்ந்ததாம். பின்னர் சீமென்றறையும் மணலையும் தண்ணீருடன் கலந்து கல்லரிந்து காயவைத்து, அந்தக் கற்களைக் கிணற்றுக்கும் சுவர்கள் கட்டவும் பாவித்தார்கள். இந்தக் கல்லுக்கட்டுகளுக்கு ஊடாக வெளித்தண்ணீர் கிணற்றினால் கசியாது. ஆட்கள் நின்று தண்ணீர் மொள்ளுவதற்கு வசதியாக மேலுக்கு (நிலமட்டத்தில்) 3 அடி நீளமுள்ள சட்டைப்பான (மதிக்கல்லு) படிக்கல்லுச் செய்து அதையும் தண்ணீர் அள்ளுகிற பக்கத்தில் பதித்துவிடுவார்கள்.

அநேகமாக ஒவ்வொரு வீட்டுப் பின்வளவிலும் ஒரு கிணறு இருக்கும். கிணறு இல்லாத வளவுகளைக் காண்பது அரிது. கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை மேலே கொண்டு வருவதற்கு (Well-sweep) துலா என்பது, நல்ல வைரமான பணமரத்தைத் (அல்லது தென்னை மரத்தை) தறித்து, அதைத் தச்சரைக் கொண்டு இரண்டாகப் பிளந்து, இரண்டு பாதிகளையும், அழுத்தமாகச் சீவியிலிருகு, நெஞ்புகள் கொண்டு பாதிகளை ஒன்றாகப் பொருத்தி, அதற்குக்குறுக்கே நடுவில் அச்சலக்கை பாச்சிவிட்டுத் தூக்கிக் கொண்டு போய் கிணற்றுக்கு அருகில் நிமிர்த்திப் பொருத்தி விடுவார்கள். பொருத்துவது எப்படி யென்றால், ஏற்கனவே பூவரசுமரத்திலிருந்து நல்ல பலமான நீண்ட கதியால்கள் எட்டுக் கதியால்களை வெட்டியெடுத்து வந்து கிணற்றுக்கு அருகில், இடத்தையும் துலாவின் நீளத்தையும் அளந்து மதிப்பிட்டு, ஒரு பக்கத்துக்கு நாலு தடிகளாக நட்டு வைத்திருப்பார்கள். அவை தழைத்து, வேர்விட்டுப் பலமாக நிற்கும். அவற்றிற்குப் பெயர் ஆடுகால். ஒரு பக்கத்து நாலு ஆடுகால்களுக்குக் குறுக்கேயும் ஒரு 8, 10 அடி உயரத்தில் பேண்மரம் என்ற பணமரத்தில் வெட்டிச் சீவிய மரத்தைக் கட்டுவார்கள். மற்றப்பக்க நாலு ஆடுகால்களிலும் அதே மாதிரிப் பேண்மரம் அதே உயரத்தில் கட்டப்படும். பின்னர் துலாவைக் கொண்டுவந்து அந்த இரு பேண்மரங்களுக்கும் நடுவே ஊஞ்சல் (see-saw) ஆடுவதுபோல ஆடக்கூடியதாகக் கொழுவிலிடுவார்கள். பணவசதி உள்ளவர்கள் ஆடுகாலுக்குப் பதிலாக இரண்டு கற்சுவர்கள் கட்டி அவற்றின் மத்தியில் பலகைகள் அடித்துப் பலகைகளின் குறுக்கே அச்சலக்கையைக் கொழுவுவார்கள். துலாவின் நுனி மெல்லியதாகவும், அடி அகலமாகவும் பார மாகவும் இருக்கும். துலாவின் நுனியில் நல்ல தடித்த வடக் கயிற்றைக் கட்டி, அதைப்பிடித்து இழுக்கும்போது துலாவின்

தலை மிதிகல்லில் நின்று ஆட்கள் தன்னீர் மொள்ளுவதற்குக் கணக்காகப் பதிந்து வரக்கூடியதாகவே ஆடுகால் நடுகையும், பேண்மரம் கட்டுவதும் செப்பளிடப்படும். இரண்டு பேண மரங்களுக்குமிடையில் துலாவைக் கொழுவும்பொழுது கவன மாகப்பார்த்து அளந்ததான் எல்லா வேலைகளையும் செய் வார்கள். கயிற்றின் மற்றத்தலைப் பில் தன்னீர் மொள்ளுவதற்காக ஒரு வாளி கட்டப்பட்டிருக்கும். கயிற்றைப் பிடித்துத் துலாவைத் தாழ்த்தி வாளியால் தன்னீரை மொண்டு வெளியே கொண்டுவந்து தேவைகளுக்குப் பாவிப்பார்கள். துலா நுனியில் கட்டி அதைத் தாழ்த்தி தன்னீர் அள்ளப் பாவிக்கும் கயிறு பலவகைப்படும். அதாவது - தென்னந்தும்பினால் செய்த கயிறு, பனை நாரினால் பின்னிய கயிறு, துலாவையும் வாளியையும் தொடுக்கும் ஒரு நீளமான மெல்லிய தடி, (பிற்காலத்தில் வசதி யுள்ளவர்கள் பாவித்த) சங்கலி - இப்படிப் பலவகைப்படும்.

கிணற்றின் உபயோகங்கள் பல. யாழிப்பாணத்தில் பெரும் பாலான கிணறுகளில் கிடைக்கும் தன்னீர் சுத்தமானதாகவும் உப்புத்தன்மை அற்றதாகவும் இருக்கும். அந்தத் தன்னீரை அள்ளிப் பருகினால் அதில் ஒரு சவையிருக்கும். கடற்கரையை அண்டிய இடங்களிலுள்ள சில கிணறுகளில் மட்டும் தன்னீர் உவர்த்தன்மை கொண்டிருக்கும். இப்போது புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்காதது கவலைதான். கிணற்றுத் தன்னீரைக் குடிக்கவும், குளிக்கவும், சமையலுக்கும், மரங்களுக்கும் பூக்களுக்களுக்கும் நீர் பாய்ச்சவும் பாவிப்பார்கள். இப்படி எத்தனையோ தேவைகளைக் கிணறு பூர்த்தி செய்யும். தோட்டத்திலுள்ள கிணறுகள் பெரியதாக இருக்கும். அதிலிருந்து பெரிய பரந்த காணியில் நாட்டியிருக்கும் பயிர்களுக்கு வாய்க்கால் வழியே தன்னீர் பாய்ச்சவார்கள். துலாவும் பெரிதாகத்தானே இருக்கும்! தோட்டங்களில் வாளிக்குப் பதிலாகப் பட்டைதான் இருக்கும். 3, 4 வாளி தன்னீர் அளவு கொள்ளக்கூடிய பரும ஞுள்ள, பனையோலையும் வார்ந்த பனைமட்டைக் கீற்றும் சேர்த்துப் பின்னிய, பெரிய பட்டைதான் பாவிப்பார்கள். இந்தப் பட்டையில் அள்ளிய தன்னீரைக் கிணற்றின் அடியிலிருந்து மேலே தூக்க ஒரு ஆளால் முடியாதல்லவா? அதனால், தோட்டத்துத் துலாவில் (தேவைக்கேற்றபடி) இரண்டு பேர் துலாவில் ஏறிநின்று துலாமிதிப்பார்கள். தன்னீர் மொள்ளப் பட்டையைக் கீழிற்கும்போது அவர்கள் துலாவின் முன்பகுதிக்கு வந்தும், தன்னீர் மொண்டபிறகு பட்டையை மேலே தூக்குவதை லேசாக்குவதற்காகத் துலாவின் பின்புறத்துக்குப் போயும், துலாவில் மேலும் கீழமாக நடப்பார்கள். துலாமிதிப்பதற்கும் பயிற்சி தேவை எல்லோராலும் இதைச் செய்யமுடியாது. துலாவில் ஏறி இறங்கி

நடக்கும்பொழுது விழுந்துவிடாமல் இருப்பதற்கு ஆடுகாலில் தடித்த கயிறு கட்டி இருப்பார்கள். இதைப் பிடித்துக்கொண்டு துலாவில் மேலும்கீழும் நடப்பார்கள். வீட்டுக்கிணற்றில் இறைப்பதானால் ஒரு ஆள் துலாமிதித்தால் போதும். மாரிக்காலத்தில் கரும் மழை பெய்யும்போது தன்னீர் மட்டம் உயர்ந்து மேலுக்கு வரும். சிலவேளை தொடர்ந்து மழை பெய்தால் மிதிக்கல்லுக்குக் கிட்டக் கூடத் தன்னீர் மட்டம் வரும். கையால்கூடத் தன்னீர் அள்ளலாம். பிறகு 3, 4 நாட்கள் கழிய, பழைய மட்டத்துக்குத் தன்னீர் இறங்கிவிடும்.

வட்டமான கிணற்றின் ஒரு பக்கத்தில் - அதாவது நின்று தன்னீர் அள்ளும் மிதிக்கல்லுப் பக்கத்தில் - 8×10 அடி பக்கங்கள், 8, 10 அங்குலம் உயரம் கொண்ட சதுரமான தொட்டி யொன்று சீமெந்தினால் கட்டிவிடுவார்கள். குளிக்கும்போது இத்தொட்டியில் சேரும் தன்னீர் ஒரு மூலையால் வெளியேறி வாய்க்கால் வழியே போய், பயிர்கள், மரக்கன்றுகள், பாத்தி களுக்குப் போய்ச் சேரும். இத்தொட்டியின் மறுபக்கத்தில், துணி துவைப்பதற்கெனச் சலவைக்கல்லுப் பதித்த 2 அடி உயரமான ஒரு கட்டும், அதை அண்டி ஒரு நீளவட்டமான குண்டும் கட்டி வைப்பார்கள். இந்தக் குண்டு, தன்னீர் நிரப்பித் துணிகளைக் கழுவுவும், சின்னப்பிள்ளைகள் சிறுபாத்திரம் கொண்டு அள்ளிக் குளிக்கவும் உதவும்.

சிறிய வளவுகளில் சிறிய குறுக்களவுள்ள கிணறுகளும் உண்டு. அவற்றிற்குத் துலா பாவிப்பதில்லை. கிணற்றின் இருபுக்கங்களிலும் இரு பனங்குற்றிகளை, அல்லது இரு சீமெந்துத் தூண்களை நட்டு, அவற்றைத் தொடுத்து மேலே ஒரு மரத்தை அல்லது இரும்புக் கேட்ரைப் பொருத்தி விட்டு, அதன் மத்தியில் ஒரு கப்பியை (pulley) கொழுவிவிடுவார்கள். கப்பிச்சில்லில் மாட்டிய கயிற்றின் ஒரு தலைப்பில் வாளி கட்டியிருக்கும். கயிற்றின் மறுபக்கத்தைப் பிடித்த வாளியால் தன்னீரை மொண்டு, பாவனைக்கு எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

இறைப்பு என்பது ஒரு கூட்டுமுயற்சி. 6 அல்லது 8 பேர் கொண்ட குழுவில் ஒருவர் சரியாக உழைக்கத் தவறினாலும் அன்றைய இறைப்பு, சோடைபோய்விடும். இத்தனை பேருக்கும் கமக்காரன் வீட்டில்தான் நல்ல உணவு கிடைக்கும். தன்னீர் மொண்டபின் துலாவைத் தூக்கும்பொழுது பாரம் இலகுவாக இருப்பதற்காகத் துலாவின் அடிநென்பில் கல்லு தேவைக்குத் தகுந்த பருமனில் கட்டித் தொங்கவிடுவார்கள். சில இடங்களில் பின்துலாவில் கயிறுக்கட்டி ஓர் ஆள் நின்று இழுத்தும் உதவுவார். அதே காரணத்துக்காகத் தோட்டக்கிணற்றின் பட்டைக்கும் சிறிய, வட்டமான கல்லொன்றைக் கட்டிவிடுவார்கள். பட்டை

நீரில் அமிழுந்துத் தண்ணீர் கோலவும் இக்கல்வின் பாரம் உதவும். பட்டைகளில் கைப்பட்டை என்று இன்னொரு வகையும் உண்டு. பண்யோலையால் கைப்பட்டையை இழைத்து அதன் வாய்க்குக் குறுக்கே பாய்ச்சிய தடியைக் கைப்பிடியாகப் பாவிப்பார்கள். வசதியற்றவர்கள் தகரவாளி வாங்கமால் இப்படி ஊர்ச்சரக்கையே பாவிப்பார்கள். கைப்பட்டையில் தண்ணீர் ஏந்தி, காவிக்கொண்டு போய், காய்கறிச் செடிகள், பூச்செடிகளுக்கு ஊற்றுவார்கள்.

அந்நாட்களில் சாதித்தடிப்பு உச்சநிலையிலிருந்தது. குறைந்த சாதியினருக்குத் துலாக்கொடியில் தோட்க்கூட அனுமதியில்லை. ஆனால் அவர்கள் துலாவில் ஏறித் துலா மிதிப்பதைமட்டும் உயர் சாதிக்காரர் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

நாகரிகம் முற்றிக்கொண்டு வரவர இறைப்பு வகைகளும் மாறுபட்டன. பணமுள்ளவர்கள் பெரும் பணச்செலவில் கிணற் றடியில் சூத்திரம் அமைத்துத் தங்கள் தோட்டங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சினார்கள். இதனால் பல உழைப்பாளிகளுக்கு இறைப்பு வேலை கிடைக்காமல் வேறு கலீ வேலைகளுக்குப் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்தது. சூத்திரத்திலும் பலவிதம் உண்டு. வளைகுத்திரம்: ஒரு தடித்த நீண்ட மரத்தின் ஒரு பக்கத்தைச் சூத்திரத்திலும் மறுதலைப்பில் நுகத்தையும் பொருத்தி, இரு மாடுகளை அந்த நுகத்தில் கட்டிப்போட்டு விரட்டினால் அது வட்டமாகச் சுற்றிவரும். இதனால் சூத்திரத்திலுள்ள சில்லு சமூலும்பொழுது, சில்லில் மாலையாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் 25, 30 சிறு வாளிகள் (drums) கிணற்றுக்குள் போய்த் தண்ணீர் மொண்டு கொண்டு வந்து வெளியே வாய்க்காலில் ஊற்றும். ஊற்றிவிட்டு, மாலையின் மறுபக்கத்தால் திரும்பக் கிணற்றுக்குள் போவன. இது (அந்தக் காலத்துக்கு) ஒரு நுட்பமான கண்டு பிடிப்பாக இருந்தது. சூத்திரம் வந்ததோடு கூட்டு முயற்சி இறைப்பும் குறைந்துவிட்டது.

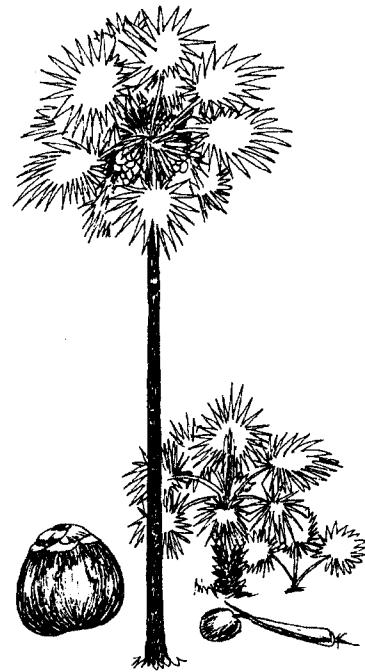
இன்னுமொரு வகைச் சூத்திரமுமண்டு. அதில் நுகத்திற் பூட்டிய மாடுகள் முன்நோக்கிப் போய், பிறகு (திரும்பாமல்) பின்நோக்கி நடந்து வரும். இதிலும் இரண்டு பெரிய வாளிகள் அதே வேலையைச் செய்யும். மாலையாகக் கோத்த வாளி களுக்குப் பதிலாக இரண்டு மிகப் பெரிய drumsஐ மேலும் கீழும் ஓடக்கூடியதாக இரண்டு மொத்தமான உருக்குக் கம்பி களைக் கிணற்றின் அடித்தளத்திலும் மேலுக்குப் படிக்கல்லுக்கு அன்மையிலுமாக நிறுவியிருப்பார்கள். டற்மளில் பொருத்தி யுள்ள சிறிய சில்லுகளின் உதவியுடன் இந்தக் கம்பிகளைப் பற்றிக்கொண்டு drums மேலும் கீழும் ஓடும். டற்மளின் மேற்பக்கம் மூடாமலும், அடியில் சிறிய வட்டக்கதவும் பொருத்தப்பட்டு இருக்கும். மாடுகள் முன்னும் பின்னும் போய் வர, இந்த

டற்மளில் ஒன்று கீழே போய்த் தண்ணீரில் முட்டியதும் அதன் கீழிருக்கும் கதவு உட்பக்கமாகத் திறக்கும். அப்போது தண்ணீர் கொலும். கோலிக்கொண்டு மேலுக்கு எழும்பும்பொழுது கதவு முடப்படும். தண்ணீர் கீழே ஒழுகாது. தண்ணீரைத் தொட்டியில் ஊற்றிவிட்டுத் திரும்பிக் கீழே போகும்பொழுது மற்ற டற்ம தண்ணீரை நிரப்பிக் கொண்டு மேலே வரும். வாய்க்காலில் பாய்ச்சுப்பட்டு வரும் தண்ணீரை மறித்து, பாத்திகளுக்கு மாறி மாறிக் கட்டிவிடுவார்கள்.

நாகரிகம் மேலும் முன்னேறியதும், மண்ணெண்ணை அல்லது (petrol) பெற்றோலில் இயங்கும் தண்ணீர் இறைக்கும் யந்திரம் (Water Pump) பாவனைக்கு வந்தது. அதன்பிறகு, அன்மையில், மின்சாரத்தினால் இயங்கத்தக்க இறைக்கும் யந்திரங்களை மேல்நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து பாவித் தார்கள். இப்போது யுத்தத்தினால் பாதிப்படைந்து நாட்டிலுள்ள தோட்டங்களும் வயல்களும் என்ன கோலத்தில் இருக்கின்றன என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாத நிலைக்கு வந்து விட்டோம்!

பழைய நாட்களில், இளவையது ஆண்கள் பள்ளிக்கூடம் போகுமுன்னர், காலையில் எழுந்து தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர் இறைக்கும் வேலையைத் தாங்கள் தனியாகவோ அல்லது பெற்றோருக்கு உதவியாகவோ செய்து முடித்துவிட்டுத்தான் பள்ளிக்கூடம் செல்வார்கள். அநேகமாக இளைஞர்களுக்குத் துலா மிதிக்கும் வேலைதான் கொடுக்கப்படும். தோட்டத்துப் பயிரைப் பராமரிப்பதில் முழுக்குடும்பமுமே ஈடுபடுவார்கள். கணவன் இறைக்க, மகன் துலாமிதிக்க, மனைவி வாய்க்காலில் வரும் தண்ணீரை மறித்து அந்தந்தப் பாத்திகளுக்கு மாறிமாறிக் கட்டி விடுவார் (தண்ணீர் கட்டுதல்). எனது தந்தையும் காலையில் துலாமிதித்துக் கொண்டே பாடங்களை மனனம்பண்ணிவிட்டு இறைப்பு முடிந்ததும்தான் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போவாராம். எனக்கும் துலாமிதித்தும், இறைத்தும் பழக்கம் உண்டு. எனது பேரப்பிள்ளைகளில் எவ்ராவது கிணற்றிவிருந்து நீர் மொள்ளுவதையாவது கண்டிருப்பார்களோ தெரியாது!

மேலே எழுதியிருப்பதை வாசித்து அறியக்கூடிய வயது டையவர்கள் நிச்சயமாகக் கிணற்றைக் கண்டிருப்பார்கள். ஆதலால், கிணற்றைப்பற்றி அதிகம் விபரித்து விட்டேனோ என்றொரு மனக்கூச்சம்! அத்துடன், இப்போது அநேகமான பிள்ளைகளுக்குத் தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிறது என்ற கரிசனையில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை தண்ணீர் பைப்பிலிருந்து தானே வருகிறது!)

19

பறை

பனைமரத்துக்குக் கற்பகத்தரு என்று இன்னொரு பெயரும் உண்டு. அதாவது வாழுக்கைக்குத் தேவையான பொருட்களையெல்லாம் அது கொடுக்கும் என்பது விளக்கம். பழுத்து விழுந்த பனம் பழுத்திலிருந்து பல உணவுப் பண்டங்கள் கிடைக்கும். (நாட்டில் பனங்காய் என்று சொல்வது வழக்கம்) பனம்பழுத்தின் தோலை நீக்கிவிட்டுத் தண்ணீரும் சேர்த்து அதன் தசையைக் கசக்கிக் கழிகற்றது, அந்தக் கழியைச் சிறிய பனைஒலைப் பாய்களில் ஊற்றிப் பரப்பிவிடுவார்கள். அது காய்ந்ததும் பாயிலிருந்து பிரித்தெடுத்து, துண்டுதுண்டாக வெட்டி ஒரு மட்பாத்திரத்திற் போட்டுப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பார்கள். அதற்குப் பெயர் பனாட்டு. சில நாட்கள் செல்ல அந்தப்பனாட்டு மிகவும் ருசியாக இருக்கும். பசியையும் பிடிக்கும், உடம்புக்கும் நல்லது. பிழிந்த பனங்கழியுடன் மாவும் சேர்த்து பனங்காய்ப் பணிகாரம் செய்து பொரித்துச் சாப்பிட ருசியாகவிருக்கும். பனாட்டில் பாணிப் பனாட்டு என்றொரு வகையும் உண்டு.

சாறுபிழிந்தபிறகு பனம்பழுத்தின் விதைகளை வீசிவிட மாட்டார்கள். அவற்றைச் சேர்த்துவைத்து ஒரு ஐம்பது, நூறு

97

சிக். நாகேந்திரன்

சேர்ந்ததும் மன்னைக் கிண்டிப் பதப்படுத்தி மேடைபோட்டு, இந்த விதைகளைப் பரப்பி அதன்மேல் மன்னைப் போட்டு மூடிவிடுவார்கள். இதற்குப் பனம்பாத்தி என்று பெயர். 4, 5 மாதங்கள் சென்றதும் அந்த விதைகளிலிருந்து கிழங்குகள் பூமிக்குள் கீழ்நோக்கி வளர்ந்திருக்கும். காலமறிந்து மக்கள் அந்தப் பாத்திகளைக் கிண்டிக் கிழங்குகளை எடுத்துத் தோலை உரித்து விட்டு உணவுக்காகப் பாவிப்பார்கள். பனம்பாத்தியைக் கிண்டிக் கிழங்குகளை எடுக்காவிட்டால், அவை சூருத்து முளைத்து இலையாகி, கன்றாகி, வடலியாகிப் பின்னர் நெடிய பனைமரமாக உயர்ந்து வளர்ந்துவிடும். அந்தக்கிழங்கு, பனையின் ஆணிவேராக மாறிவிடும். பனம் விதைகளைத் தட்டுவிட்டுச் சில காலஞ் செல்லக் கிண்டி எடுத்து அவற்றை வெட்டிப்பார்த்தால் உள்ளே பூரான் நிறைந்திருக்கும் பூரான் சாப்பிட நல்லசுருசியானது இந்தப் பூரான் தான் சிலநாட் செல்லக் கிழங்காகவும் அதன்பின்னர் ஆணிவேராகவும் பரினமைக்கிறது. (முறையே நுங்கு, சீக்காய், பூரான், கிழங்கு, ஆணிவேர்) பனைமரங்களின் வயது மனிதரின் சராசரி வயதிலும் பார்க்கக்கூடியது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கிண்டி எடுத்த பனங்கிழங்கை நெருப்பில் சுட்டும் சாப்பிடலாம்; அவித்தும் சாப்பிடலாம். அவித்த கிழங்கை குந்து நீக்கி, உப்பு, மிளகு, தேங்காய், மிளகாய் சேர்த்துத் துவையல் செய்து சாப்பிட உவப்பாகவிருக்கும். அல்லது அவித்த கிழங்கை இரண்டாகப் பிளந்து, ஒரு பாயில் பரப்பி வெயிலில் நன்றாகக் காய விட்டு எடுத்தால் அதற்குப் புளுக்கொடியல் என்றுபெயா. புளுக்கொடியல் மாதக்கணக்கில் பழுதாகாமல் இருக்கும். பனங்கிழங்கை அவிக்காமல், அப்படியே இரண்டாகப் பிளந்து, பாயிற்பரப்பி நன்றாகக் காய்ந்தபிறகு எடுத்துவைத்தால் அதை ஒடியல் என்று சொல்வார்கள். ஒடியலையும் கனகாலத்துக்குக் கெட்டுப் போகாமல் வைத்திருக்கலாம். தேவையேற்படும்போது ஒடியலை உரலில் மாவாக இடித்து அந்த மாவைக்கொண்டு புட்டு அவிப்பார்கள் (ஒடியல்புட்டு!). ஒடியல்மாவுடன் காய்கறி, பலாக்கொட்டை சேர்த்து ஒடியல்கூழ் காய்ச்சவார்கள். மச்சமும் சேர்த்துக் காய்ச்சினால் அது மச்சக்கூழ்!

பனையில் காய்த்த பிஞ்சு, பின்னர் காய்ப்பருவமாக மாறிப் பனையினங்காய் ஆகும். அதன் மேற்பக்கத்தை அரிந்தால் அதில் கண்வடிவத்தில் மூன்று (சிலதில் இரண்டு) இளநூங்கு தெரியும். அவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தோண்டிச் சாப்பிடுவார்கள். பனையினங்காயின் மேல்பக்கத்தில் சுற்றிவரக் கவிழித்து மூடி அடுக்கி ஒட்டிவிட்டபடி பணிவில் இருக்கும். நுங்கைக் குடிப்பதற்குச் சீவுமுன்னர் இந்தப் பனையிலில் ஒன்றைப் பிடிங்கி எடுத்து, நுங்குக்

அ-6

கண்ணில் பெருவிரலை நுழைத்துத் தோண்டிப் பணிவிலுக்குள் ஊற்றிவிட்டு அப்படியே லேசாக்க குடிக்கலாம். காய் கொஞ்சம் முற்றி நுங்கு கடினமாகிவிட்டால் அதன் பெயர் சீக்காய். அதைச் சாப்பிட சிலர் விரும்பமாட்டார்கள். இந்த நுங்குதான் பனங் காயை விதைத்த சிலநாட்களில் பூராணாக மாறி, பின்னர் கிழங்காக நிலத்தினுள் நிரும்.

பனம்பாளை, அதாவது விரியாத பனம்புவிலிருந்து, கள்ளு தயாரிப்பார்கள். பென்பனையில் ஏறி, பாளையின் மடல்கள் முற்றி விரியுமுன்னர் அதைச் சுற்றிக்கட்டிவிட்டு இறங்கிவிடுவார்கள். பின்னொரு நாளில் பாளையைத் தட்டுப் பொல்லால் தட்டித்தட்டிப் பதப்படுத்தியிப்பிறகு, பாளையின் நுனிப்பகுதியில் ஒரு முட்டியைக் கட்டிவிட்டதும் கள்ளு அதனுள் சொட்டுச் சொட்டாக வடியும். முட்டி கட்டும்போது, எவி அல்லது அனில் ஏறிக் கள்ளைக் குடித்துவிடாதபடிக்கு முட்டியை மறைத்து ஒலையால் சுற்றிக் கட்டிவிடுவார்கள். ஆண்பனையின் பாளை ஒலையால் சுற்றிக்கட்டிவிடுவார்கள். ஆண்பனையின் பாளை பூம்பாளைதான். பனைமரத்தில் எல்லோரும் துணிந்து ஏறவும் முடியாது. அதற்கென்று ஒருசாரார் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (அவர்களுக்கு நளவர் என்று தமிழ்ச்சமுதாயம் பெயர் குட்டி யிருக்கிறது. குறைந்த சாதிக்காரர்களுள் அவர்களும் ஒன்று) ஏறும்பொழுது வழுக்கி விழாதபடிக்கு இரண்டு கணைக்கால களையும் சுற்றித் தலைநார் வளையமாகப் போட்டுக்கொண்டு பனையில் பயந்து பயந்து ஏறி, கள்ளுக்கீவி, அடுத்தநாள் முட்டியில் சேர்ந்த கள்ளை இறக்கிவர்ந்து தனிமனிதர் பாவணக்கு அல்லது தவறனைக்குக் கொடுப்பார்கள். கள்ளுகுடித்தால் வெறிக்கும். அந்தப் போதையைப் பலபேர் விரும்புவதால் கள்ளுக்கு நல்ல கிராக்கி. நல்ல விலை போகும். கள்ளு குடிப்பவர்களை நல்ல மனிதர் மதிப்பதில்லை. ஏனெனில் குடித்தவன் வெறியில் (போதையில்) செய்வது என்னவென்று தெரியாமல் தீங்குகள் பினாவைத்தான் பாவிப்பார்கள். கள்ளுமுட்டியின் உட்பக்கமாகச் சுன்னாம்பைப் பூசிப் பாளையில் கட்டிவிட்டால் அதில் ஊறும் கள்ளு கருப்பந்தர் என்றோரு பானமாக மாறும். பதநீர் என்றும் சொல்லலாம். அது இனிக்கும், குடித்தாலும் வெறிக்காது. பனங் கள்ளிலிருந்து சாராயம் (Arrack) என்னும் குடிவகைக்கூடக் காய்ச்சலாம். கள்ளைச் சேர்த்து வடிசாலைக்கும் (Distillery) அனுப்புவார்கள். அங்கு அந்தக் கள்ளிலிருந்துதான் சாராயம் காய்ச்சவார்கள். பொது வில், குடிவகை எதுவாயினும் அது காய்ச்சவார்கள். பொது வில், குடிவகை எதுவாயினும் அது உடம்புக்குக் கெடுதி செய்யும் பானம் என்பது எனது கருத்து. இனி, பனைமரத்தின் பிரயோசனங்களைக் கவனிப்போம்.

பனைமரம் கிளைகளில்லாமல், நெடிதாக, சராசரி 50, 60 அடி உயர்த்துக்கு, வளரும் ஒரு மரம். மற்றைய மரங்களை விட வித்தி யாசமானது. நீண்ட ஒரு கரியகம்பம் போன்ற மரத்தின் நுனியில் வட்டமாக ஒலைகள் முளைத்திருக்கும். இவைதான் பனையின் “இலைகள்” ஒரு மீட்டர்வரை நீளமுள்ள (காம்பு) மட்டையின் நுனியில் ஒவ்வொரு ஒலையும் இருக்கும். ஆங்கிலத்தில் Palm Trees என்று சொல்லும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவை தான் பனையும் தென்னையும். பனை மரத்தின் நிறம் கறுப்பு. மரம், அதன் மட்டை, ஒலை, யாவும் மிகவும் வைரமானவை. கெதியில் உக்கிப் போகாதவை. பனையின் வட்டுக்குள் காணக் கூடியவையாவன - பன்னாடை, பனம்பு (பாளை), கொக்காறை, கங்குமட்டை, நுங்கு, பனங்குருத்து (முளைத்துவரும் பிஞ்சுப் பனைஒலை) - முதலியன். பனைமரம் மிகவும் பலம்வாய்ந்தது, உறுதியானது. காற்றுக்கு, மழைக்கு முறிந்துவிடாதது. பனைமரம் வீடுகள், கட்டிடங்கள் கட்ட மிகவும் பிரயோசனமானதோன்று. பனையைத் தறித்து வீழ்த்திவிட்டு, ஆப்பு வைத்து அதனைக் கிழித்து, அதன் தோல், சிலும்பல், சிராம்பு, சாதா முதலியவற்றை வாச்சிகொண்டு சீவி நீக்கிவிட்டால் மிஞ்சுவது நல்ல வைரமான மரம். பின்னர் தச்சர் (மரவேலை செய்பவர்கள்) தங்கள் தேவை களுக்கேற்ப இந்தச் சுதாம்பண்ணிய மரத்தைத் துண்டுகளாக நூருக்கி எடுத்துக்கொள்வார்கள். இவற்றிலிருந்து வீடு கட்டுவதற்கு வேண்டிய பலவிதுப் பொருட்களை வெட்டி, சீவி எடுப்பார்கள். அதாவது, வீடுகட்ட அவசியமான கப்பு, வளை, தீராந்தி, சிலாகை, முதலியனவற்றை அளவுக்கும் பிரமாணத்துக்கும் தக்கதாக வாளால் வெட்டியும் சீவுவியால் சீவியும் பாவிப்பார்கள். இந்த வேலைகளுக்கு உதவக்கூடியதாக, மிகவும் உரமானதும் உறுதியுமான பனையாகப் பார்த்துதான் தறிப்பார்கள். ஏனெனில், சாதா, சோத்தி உள்ள பனைமரங்களில் வைரமான பகுதி இராது. அவை பாவணக்கு உகந்ததல்ல. இதைவிட, கிணற்றில் தண்ணீர் மொள்ள உதவும் துலாவும், பேண்மரம், நெண்பு, அச்சுலக்கை முதலியன செய்வதற்கும், வேறு வேறு மரம் சம்பந்தப் பட்ட தேவைகளுக்கும் பனைமரம் உதவும். அத்துடன், பனை மரத்தை அப்படியே பாதியாகப் பின்து, அப்பாதிகளைக் கவிழ்த்துப் பரப்பி அடுக்கி, எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்க தொடுத்து விட்டால் அது நீரோடை முதலியவற்றைக் கடக்க உதவும் ஒரு பாலமாகவும் அமையும். பனைமரத்தைத் துண்டாக்கி நட்டு, படலைத் தூணாகவும் பாவிப்பார்கள். பனைமட்டைகளை ஒரே அளவில் நூருக்கி வைத்துக்கொண்டு வேலி அடைக்கவும், அடுப்படியை மறைத்து மட்டைச்சுவர் கட்டவும், மறைவுத் தட்டிகள் தயாரிக்கவும் பாவிப்பார்கள்.

இவை மட்டுமல்ல. வேவி அடைக்க உதவும் குத்துசி, கைக் கோடரிப்பிடி, வாச்சிப்பிடி, உலக்கை, சிறுசிற்பங்கள், அழகுப் பொருட்கள், சில தனபாடங்கள், இப்படிப் பலவிதமான உபயோகப் பொருட்கள் பளைமரத்திலிருந்து செய்வார்கள். பளைமட்டையிலிருந்து உரிக்கும் நாரும் சில தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும். உதாரணமாக, ஆடு, மாட்டுக்கு கழுத்துக்கண்ணிகள் செய்வதற்கு நார்தான் பலமானது, திரிந்து போகாமல் நின்றும்பிடிக்கும்.

பளையின் ஒலையிலிருந்து எத்தனையோ பொருட்களைச் செய்வார்கள். குருத்துப் பருவத்திலிருந்து முற்றி ஒலையாக வரு முன்னர் அதற்குச் சார்வு என்று பெயர். பளையிலேறி, வட்டுக்குள் இருக்கும் சார்வை வெட்டிக் கொண்டுவந்து, மூரியை வெட்டித் தள்ளிவிட்டு, அதைக் காயவைத்து (பதப்படுத்தி) எடுப்பார்கள். மெதுமையாக இருந்த சார்வு காய்ந்ததும் பலம் ஏறி விசிறிபோல் விரிக்கக்கூடிய ஒலை ஆகிவிடும். அதை பள்ளுவை என்பார்கள். அந்த ஒலையைப் பக்குவமாக ஈர்க்குத் தள்ளி, காம்புச் சத்தகம் கொண்டு, கீலம் கீலமாக வார்ந்து எடுப்பார்கள். (காம்புச் சத்தகத்துக்குப் பன்னச் சத்தகம் என்றும் ஒரு பெயர்ந்து). அது நீண்ட மெல்லிய பிடியுடன் கைக்கு அடக்கமான, வளைவான ஒரு கத்தி) கீலங்களாக ஒலையை வாரும்போது, அகலமாகவோ மெல்லிய தாகவோ, தங்கள் தேவைகளைப் பொறுத்தே, வாருவார்கள்.

தனியப் பன்னுலையைமட்டும் பாவித்து பெட்டி, பாய், (புட்டவிக்க) நீத்துப்பெட்டி, தட்டி, தடுக்கு, கூடை, பனங்கட்டி போடும் குட்டானவகைகள், குருவி, தேர், கிலுகிலுப்பை முதலிய குழந்தைகள் விளையாடும் பொருட்கள், விசிறி, முதலிய எத்தனையோ பொருட்களை இழைப்பார்கள். பல வர்ணங்கள் பூசிய சாய்ஞலைகளால் மேற்சொன்ன பொருட்களைச் செய்து கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியாக வைப்பார்கள். (இருவிதப் புல்லைப் பாவித்தும் புற்பாய் இழைக்கலாம்) பன்ன ஒலையையும் (பனை மட்டையிலிருந்து உரித்த) நாரையும் சேர்த்துக் கீல பொருட்களைச் செய்வார்கள். தண்ணீர் இறைக்கும் பட்டை, நார்க்கடகம், பெரிய கூடை, தட்டி, உமல் (பை) முதலியன இவற்றும் அடங்கும். ஒலையிலிருந்து வார்ந்து எடுத்த பனை ஈர்க்கிவிருந்து (ஒலை, நார் இவற்றைச் சேர்த்தும் சேர்க்காமலும்) பல சாமான்கள் உற்பத்தியாகும் - அவை, வடக்கயிறு, உறி, திருவணி, கட்டை விளக்குமாறு, முதலியன்.

பனைஞலை விசிறி எப்படிச் செய்வார்கள்? பனங்குருத்து ஒலையாக விரியுமுன்னர் மடிப்புமடிப்பாகச் சுருங்கி மெல்லியதாக இருக்கும். அதை வெட்டி வந்து, பாதியாகக் கீழித்து, ஒருபாதியை எடுத்து நன்றாக விரித்து, விரித்தபடியே மனைலைக் கிண்டி

அடியில் வைத்து மனைலை மூடிவிட்டால் சில நாட்களில் மடிப்புகள் எடுப்பட்டு விரிந்துவிடும். பின்னர் அதை வட்டமாக வெட்டி, ஈர்க்கினால் விளிம்பைச் சுற்றிவரக் கட்டி எடுத்ததும் அது நல்ல விசிறியாகும். அதன் சிறிய மட்டையே விசிறியின் கைப்பிடியாகும். பளைசர்க்கினால் நீளமான கூடு இழைத்து அதை வெங்காயத்தைச் சந்தைப் படுத்துதற்கும், சிறிது காலம் சேமித்து வைப்பதற்கும் பயன்படுத்துவார்கள். வெங்காயக் கூட்டைப் பார்த்தால் அது தூக்கணாங்குருவியின் கூடு போன்று தோற்றுமளிக்கும்.

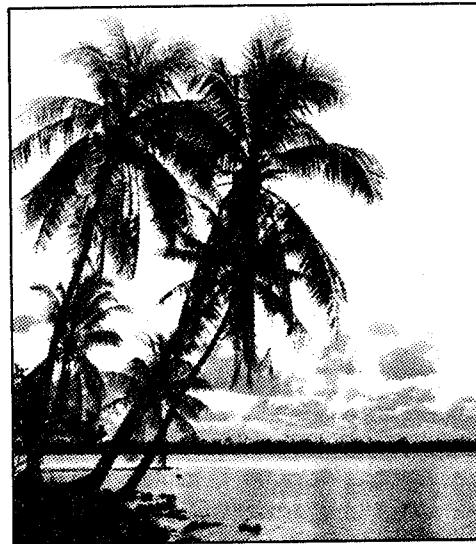
கடுதாசித்தாள் பாவனைக்கு வராத பழைய காலத்தில் பனைஞலைகளின் ஈர்க்கிவிட்டு, ஒலையை 2 அங்குல அகலம் 10 அங்குல நீளத் துண்டுகளாக வெட்டி வைத்துக் கொண்டு அவற்றின்மேல் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதி அதையே புத்தகமாகப் பாவித்தார்கள். இந்த ஏட்டுச் சுவடிகள் எத்தனையோ நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கு அழியாமலிருக்கும் தன்மைவாய்ந்தது. ஆதிகால முனிவர்கள், ரிஷிகள், வைத்தியர்கள் இந்த ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுதிவைத்த பொன்னான விடயங்கள் பின்னர்வந்த சமுதாயங்களுக்கு மிகவும் பயன்படுகின்றன.

வீடுகளில் (கருப்பநீர்) பதநீரைக் காய்ச்சிப் பனங்கட்டி. செய் வார்கள். இது குடிசைக் கைத்தொழில் ரீதிக்குள் அடங்கும். அதை விட, தொழிற்சாலைகளில் சர்க்கரையும் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்யப்படும். உலகச்சண்டைக் காலத்தில், சீனிக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்ட சமயம் பனங்கட்டி நிறைய உதவிற்று. கரும்பிலிருந்து கற்கண்டு செய்வது போல கருப்பநீரிலிருந்து கல்லாக்காரர் செய்வார்கள். இது இருமலுக்கு இன்றியமையாத மருந்து.

பனம்பண்டங்கள் மனிதருக்கு மட்டுமல்ல, கால்நடை களுக்குள் உதவுவதனால்தான் அவற்றிற்கு இவ்வளவு முக்கியத் துவம் வந்தது. மாடுகளுக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒரு உணவு பனைஞலை. அதை ஈர்க்குத் தள்ளி, கீலங்கீலமாக வார்ந்தெடுத்து, மாட்டுக்குத் தீனியாகக் கொடுப்பார்கள். பனம்பழுத்தை மாடு நன்றாக நக்கிக் கழியை உட்கொள்ளும். நுங்கைக் குடித்தபிற்கு நுங்குக் கோம்பையைச் சிறு துண்டு களாக அரிந்து மாட்டுக்கு உணவாகக் கொடுப்பார்கள். சில ஆட்டுக்கடாக்களும் இதை உண்ணும்.

தங்கள் வளவில் பனைமரம் உள்ளவர்கள் அடுப்பு எரிக்கத் தேவையான விறகுக்கு வேறு எங்கும் போகத் தேவையில்லை. ஒலை முதல்கொண்டு பனைமரத்துண்டுகள் ஈராக எல்லாப் பனம் பொருட்களும் அடுப்பெரிக்க உகந்தனவாகும்.

பனங்கள்ளைக் குடித்து, அதனால் வெறியேறி, சொர்க் கத்தில் இருப்பதுபோல் உணர்ச்சி கொண்டு திரிந்தவர்கள் பல பேர். கள்ளுக்குடிப் பழக்கமுள்ளவர்கள் அநேகமாக ஆண்களே. ஆனால் பெண்களும் மரத்திலிருந்து கள் இறக்குபவரிடம் கேட்டு வாங்கி வீட்டுக்குக் கொண்டு போவார்கள். அதைக் குடிக்கவல்ல! அடுத்த நாள் அப்பம் சுடுவதற்கு மாவைப் புளிப்பேற்றுவதற் காகவே பெண்கள் கள்ளைப் பாவிப்பார்கள். கள்ளைக்குடிக்கும் பழக்கம் குடிப்பவருக்கும் சமூகத்துக்கும் கேடு விளைவிக்கக் கூடியது என்று தெரிந்தும் இலங்கையில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் அதன்பிறகு வந்த அரசாங்கங்களும் கள்ளனத் தயாரிப்பதையோ குடிப்பதையோ தடைசெய்யச் சட்டம் ஏற்படுத்தவில்லை. அதனால் எத்தனையோ குடும்பங்கள் கஷ்டத்துக்கும் வறுமைக்கும் உள்ளாகி அலைந்துலைந்து போனது கண்கூடு.

20

இரண்ணயை

பனைமரத்தைக் குறித்துச் சொன்ன விபரங்கள் கிட்டத் தட்ட எல்லாமே தென்னை மரத்துக்கும் பொருந்தும். ஆனால், தென்னையின் ஒலை வித்தியாசமானது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். தென்னோலை சராசரி 18, 20 அடி நீளமாக இருக்கும். முற்றிக் கீழே விழுந்த தென்னோலையை எடுத்து, நீட்டுக்குப் பாதியாகப் பிளந்து ஒவ்வொரு பாதியிலும் இருக்கும் ஒலைகளைப் பின்னிக் கிடுகு இனக்குவார்கள். அநேகமாகப் பெண்களின் வேலைதான் இது. இந்தக் கிடுகுகளைச் சேர்த்து வைத்து வேலி அடைக்கவும், வீடு வேயவும், வேறு மறைப்புகள் செய்யவும் பாவிப்பார்கள். ஒலையிலிருந்து ஈர்க்குகளை வார்ந்து எடுத்து விளக்குமாறு செய்வார்கள். இதற்குக் கூட்டுமாறு என்றும் பெயர். இது வீடு வாசலைப் பெருக்க, தண்ணீர் விட்டுக் கழுவிச் சுத்தம்செய்ய, உதவும். மிகவும் உறுதியானது. தென்னாந்துமிபு பொச்சு) பல வேலைகளுக்கு உதவும். கயிராகத் திரிக்கவும், தும்புத்தடி செய்யவும், மெத்தைக்கு அடைக்கவும், காருக்கும் கதிரைக்கும் Cushion செய்வதற்கும், நெருப்பு மூட்டவும், இன்னும் பல தேவைகளைத் தும்பானது பூர்த்திசெய்யும். துலாவும், வீடு கட்டத் தேவையான மரங்களும் சீவியெடுத்துப் பாவிப்பதற்கு வைரமான தென்னை மரங்களையே தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.

திருவிழாமூட்டம் கோவில்களையும், மற்றும் சிறப்பான வைபவங்களின்போது மண்டபங்களையும் தோரணங்கள், மாவிலை கட்டி அலங்கரிப்பார்கள். அந்தத் தோரணங்கள் குருத்துத் தென்னோலையிலிருந்துதான் செய்யப்படுவன். பணையைப் போலவே, தென்னம் பாளையிலிருந்தும் கள்ளு சேர்த்து, இறக்கிக் குடிப்பார்கள். தென்னங்கள்ஞம் குடித்தவுடன் வெறிக்கும். பணை, தென்னை, தறித்தால் அதன் மெதுமையான குருத்து சாப்பிடுவதற்கு ருசியாக இருக்கும். தறிக்கிறார்கள் என்றறிந்தவுடன் பிள்ளைகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒடிப்போய்க் குருத்தை வெட்டிச் சாப்பிடுவார்கள்.

பணையில் நூங்கு காய்ப்பதுபோன்று தென்னையில் இளநீர் காய்க்கும். அதைப் பிடிங்கி மேல்பக்கத்தை அரிந்து ஏறிந்துவிட்டு இளநீரைப் பறுகித் தாக்காந்தி செய்து கொள்ளுவார்கள். அதனுள் இருக்கும் வழுக்கலைத் தோண்டிச் சாப்பிட நல்ல ருசி. இளநீர் முற்றியதும் தேங்காயாகிப் பழுத்துக் கீழே விழும். தேங்காயை மூடிப் புறப்பக்கத்தில் தடிப்பான பொச்சமட்டை இருக்கும். அதைக் கொடுவாள் கத்தி அல்லது அலவாங்கின் உதவியால் உரித்து எடுத்தால் உள்ளே பலமான தடித்த ஒடு பந்து வடிவமாக இருக்கும். அதனுள்ளே ஒட்டுடன் ஒட்டியபடி வெள்ளைத் தேங்காய். உருண்டைத் தேங்காய்க்குள்ளே இருப்பது இனிக்கும் இளநீர். தேங்காயைத் துருவி, துருவிய பூவைக் கசக்கிப் பிழிந் தெடுத்த தேங்காய்ப்பாலைக் கறி முதலியவற்றுக்குச் சேர்ப் பார்கள். பூவைப்பிழியாமல், தேங்காய்ப் பூவாகவே, சாப்பாட்டுடன் துணைஉணவாகவும் பாவிப்பார்கள். பனம் விதைக்குள் பூரான் இருப்பது போன்று, தேங்காயை (பொச்சடன்) நட்டு வைத்துச் சில நாட்கள் கழித்துத் தோண்டி எடுத்து வெட்டிப் பார்த்தால் உள்ளே பூரான் நிறைந்திருக்கும். இதுவும் சாப்பிட நல்ல ருசி.

பணங்கள்ஞ குடித்தால் வெறிப்பதுபோன்று தென்னையில் உற்பத்தியாகும் தென்னங்கள்ஞம் வெறிக்கத்தான் செய்யும்.

கழுகு - பணை, தென்னை போன்றதே கழுகமரமும். நீண்டு வளர்ந்திருக்கும். வட்டுக்குள் பாக்கு காய்க்கும். பிஞ்சுப் பாக்கு, நாறல்பாக்கு, கொட்டைப்பாக்கு எனப் பலவகைப்படும். பிஞ்சுப்பாக்கு மெதுமையாகவிருக்கும். இதை ஊறவைத்தெடுத்தால் நாறல்பாக்கு, தாம்பூலத்துடன் பாவிப்பார்கள். முற்றியதும் கொட்டைப்பாக்கு. இதைச் சீவித்தான் வெற்றிலையுடன் பாவிப்பார்கள். முழுக்கொட்டைப் பாக்கு சுவாமிக்கு அர்ச்ச ணைக்கும், மங்கல காரியங்களுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலும் உபயோகப்படும்.

21

நோய்களும் ஸவுத்தியமும்

இக்காலத்தவருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், அக்காலத்து மக்கள் நல்ல சுகதேகிகளாக வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லக் கிடக்கின்றது. பொதுவாக அவர்களின் உணவு வகைகள் தேக ஆரோக்கியத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகவிருக்கும். நெல்லு, குரக்கன், தினை முதலிய தானியங்களிலிருந்து பெறப்படும் சோறு, கஞ்சி முதலியவற்றை அடிப்படை ஆகார உணவாகவும், அத்துடன் காய்கறிகள், மீன்வகை, இடைக்கிடை மட்டும் மாமிசம் முதலியவற்றை ஆக்கி உண்டும், கனிவகைகளைத் தாராள மாகப் புசித்தும் வாழ்ந்துவந்தார்கள். இப்போது பேசப்படும் **Balanced Diet** எல்லாம் அக்காலத்து உணவுகளில் இயற்கையாகவே செறிந்திருக்கும். சோம்பலைத் தவிர்த்து எந்நேரமும் ஏதாவது வேலை செய்துகொண்டும் இருப்பார்கள். தோட்டத்தில் அல்லது வயலில் வேலை செய்வது, அல்லது வியாபார விடயமாக அலைந்து திரிவதுமாக உடம்பை வருத்தி உழைப்பார்கள். மாணவர்கள் நீண்ட தூரம் நடந்துதான் பள்ளி சேர்ந்த காலம் அது. ஆசிரியர்கள் சைக்கிளில் பள்ளிக்கூடத்தைச் சென்றடை

வார்கள். குழந்தைகள் இருந்த இடத்திலிருந்தோ அல்லது வீட்டுக்குள் அடைந்திருந்தோ விளையாட வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. ஏனென்றால், இப்போதிருப்பது போல் விளையாட்டுப் பொருட்கள் அக்காலத்தில் இருந்தில்லை. ஆகையால், சிறுவர்கள் முற்றந்தில் அல்லது பரந்த வெளியில் ஓடியாடித்தான் விளையாடுவார்கள். ஆகவே, எல்லோரும் ஆரோக்கியமாக இருந்தார்கள்.

மழையில் நன்னந்தநால், அல்லது கடும்வெயிலில் காய்ந்த தினால் தடுமல், இருமல், தலையிடி, காய்ச்சல் முதலிய சிறு வியாதிகள் வந்தால் அவற்றிற்கு வீட்டிலேயே கைவைத்தியம் செய்து குணமாக்கிப் போடுவார்கள். தடுமல் இருமலுக்கு கொத்த மல்லிக் குடிநீர், புளிக்கஞ்சி குடிப்பார்கள். காய்ச்சலுக்குப் பட்டினி போடுவார்கள். தலையிடிக்குக் குடிநீரும், நெற்றிக்குப் பூச்சும், வயிற்றுக்குழப்பத்துக்கு வங்கணம் அல்லது பேதி இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் கைவைத்தியம் நடைமுறையிலிருந்தது. எவரும் ஆறுமாதத்துக்கு ஒரு தடவை பேதிமருந்து உட்கொள்ள வார்கள். அது வயிற்றில் சேர்ந்திருந்த அழுக்குகளைக் கழுவித் தள்ளிவிடும். உடம்பில் சிறுபுண் அல்லது காயம் ஏற்பட்டால் அதற்குப் புங்கம் இவையை அரைத்து வைத்துக்கூட்டி, புண்ணை ஆற்றி விடுவார்கள். (லங்கணம் = starving)

இருதயநோய், சமீழி, காசநோய், சன்னி, வாதம், குஷ்டம் முதலிய பெரிய நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களை நாட்டு வைத்தியரை அழைத்து அல்லது அவரிடம் கூட்டிப் போய்க் காட்டி வைத்தியஞ் செய்விப்பார்கள். அவர் தக்க மருந்து கொடுத்து அநேகமான வியாதிகளைக் குணமாக்கிப் போடுவார். சில கர்ம வியாதிகளை வைத்தியர்களால் குணமாக்க முடியாது தானே! ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆயுள்வேத வைத்தியர் இருப்பார். எல்லா வைத்தியர்களும் திறமைசாலிகள் என்று சொல்வதற் கில்லை. படிப்பு, அனுபவம், திறமை, புத்திக்கூர்மை இவற்றை மூலமாகக் கொண்டு வைத்தியம் செய்யபவர்கள் அநேகம் பேர் இராது. ஆனால் 3, 4 கிராமங்களுக்கு ஒரு வைத்தியராவது படிப்பையும் அனுபவத்தையும் கொண்டு வியாதிகளைக் குணப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவார்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல புகழும், அதனால் கிராக்கியும். எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தும் நோயாளியை வண்டியில் ஏற்றியாவது அவரிடம் கொண்டு வந்து காட்டுவார்கள். அவர் கட்டாயம் எப்படியும் குணப்படுத்துவார் என்ற ஊரவர்களின் பிரசித்தத்தால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை அவ்வளவு!

அக்காலத்தில் உங்னமானி (Thermometer), எல்லா ஆயுள்வேத வைத்தியர்களிடமும் இருந்தில்லை. இரத்த அழுக்கம் (Blood Pressure), வைற்றமின் (Vitamins) என்ற சொற்களே அதிகம் புழக்கத்தில்லை. கொலோஸ்ரோல் (Cholostrol) என்றால் யாருக்கும் என்னவென்று தெரியாது. ஆனால் நல்ல அனுபவமுள்ள வைத்தியர்கள் நோயாளியின் மணிக்கட்டில் தமது மூன்று விரல்களை வைத்து அழுத்திப் பிடித்துக் கைநாடி இரத்த ஒட்டத்தை அவதானித்தும், கண்ணின் கீழ்மடலைக் கீழிழுத்துப் பார்த்தும், நாக்கை நீட்டச் சொல்லி நாக்கின் சுத்தத்தை அவதானித்தும், அவருக்கு என்ன நோய், எப்படி வந்திருக்கக்கூடும், நோய் எவ்வளவு வலுவுள்ளது என்ற விபரங்களை அறிந்து கொள்வார். ஆயுள்வேத வைத்தியம் அவ்வளவு ஆற்றலும் திறமையும் வாய்ந்தது. ஆயுள்வேத வைத்தியமுறை நீண்ட காலம் எடுத்துத்தான் வியாதியைக் குணப்படுத்தும். ஆனால் வியாதியை வேரோடு களைந்துவிடும்.

ஆயுள்வேத மருந்துகள் பல வகைப்பட்டவை. அவற்றில் குளிகை, மாத்திரை, லேகியம், பஸ்பம், செந்தூரம், தைலம், நசியம், மருத்தெண்ணை என்று பல வகைகள் உண்டு. ஆயுள் வேதமுறைப்படி மருந்துகளைத் தயாரிப்பதற்குத் தேவையானவை எவை? - மருந்துச் சரக்குகள் (மருந்துக் கடையில் வாங்குவது), வெவ்வேறு இலை வகைகளிலிருந்து பிழித்தெடுக்கும் சாறு, மரவேர்கள், மரப்பட்டை, பூவகை, புனுகு, கஸ்தூரி, கோரேசனை, குங்குமப்பு, காண்டாமிருக்க கொம்பு, பால், நெய், தேன், முலைப் பால், நேர்வாளம், கெந்தகம் (Sulphur), பாதரசம் (Mercury) முதலிய ரசாயனப் பொருள்கள், இப்படிப் பலவாகும். எங்கெல்லாமோ அலைந்தும் இவற்றைச் சேகரிப்பார்கள். ஒவ்வொரு மருந்துக்கும் தேவையானவற்றைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு அந்தந்த மருந்தைத் தயாரிக்கத் தொடங்குவார்கள். மருந்து அரைப்பதற் கெனக் கல்வம் (விசேடக் கல்லு அம்மி) இருக்கிறது. அதன் குளிவியை நிமிர்த்தியபடி தான் அரைக்கவேண்டும். இந்த அம்மியின் அருகுகள் மருந்துகள் வழிந்துவிடாதபடி உயரமாக இருக்கும். வைத்தியக் கைமுறைகள் அடங்கிய வாகடத்தைப் பின்பற்றி, கடையில் வாங்கிவந்த வைரச் சரக்குகளை அம்மியில் போட்டு அரைத்து அல்லது, கல்லுரலில் போட்டு இடித்துப் பட்டுத்தூளாக வந்ததும், இலைச்சாறுகள், பால், முலைப்பால், இஞ்சிச்சாறு, தேன், நெய் இவற்றில் தேவைப்படி ஒன்றிரண்டை விட்டு மேலும் மைபோல் அரைத்துத் திரண்டு வந்த கழியைக் குளிகைகளாக உருட்டவேண்டும். மருந்தின் சக்திக்குத் தக்கதாக

வேறு வேறு பருமன்களில் (Sizes) - பயறு, உழுந்து, கடலை, சண்டங்காய், கொட்டைப்பாக்கு என்று பல பருமன்களில் குளிகைகளை உருட்டலாம். உருட்டிய குளிகைகளை நிழலில் பலநாட்கள் காயவைத்து பின்னர் போத்தலில் அடைத்து வைப்பார்கள். வேறு இலைச் சாறுகளைக் காய்ச்சி, அத்துடன் சரக்குகளையும் கலந்து அவியவைத்து, பால், நெய், தேன், விட்டுப் பதமாக வேகியம் கிண்டி, இறக்கிச் சாடிகளில் அடைத்து வைப்பார்கள்.

செந்தூரம் செய்வது வேறு முறை. மேற்சொன்னதுபோல வைரச்சரக்குகளைச் சாறுகள் முதலியன விட்டு அரைத்து வந்த கட்டிக்கழியை வடைபோல மெல்லிய வில்லைகளாகத் தட்டி நிழலில் காயவைத்து எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, (ஏற்கனவே குயவனிடம் சொல்லிச் செய்வித்த) Saucer போன்ற தட்டைச் சட்டிகளில் ஓன்றினுள் அந்த வில்லைகளை ஓன்றிரண்டு படைகள் அடுக்கிவிட்டு இன்னுமொரு தட்டைச் சட்டியினால் மூடிவிட்டு, 6 அல்லது 8 அங்குல அகலமுள்ள நீளமான துணியை நீட்டாக விரித்துக்கொண்டு அதன்மேல் குழைத்த களிமண்ணைப் பூசி அந்தத் துணி சரமாக இருக்கும்போதே மூடிய சட்டிகளினுள் காற்றுப் புகாவன்னைம் அத்துணியினால் அருகைச் சுற்றிச்சுற்றி அடைத்து விடுவார்கள். அதற்குப் பெயர் “சீவெமண்”. சிலைமண் நாடா காய்ந்தபிறகு, மூடிய சட்டிகளை ஒரு கிடங்கினுள் வைத்து அதற்குக் கீழ் நெருப்பு மூட்டிவிடுவார்கள். நெருப்பு மெல்லியதாக விளக்கு மாதிரி ஒரே கணக்காக 48 மணி நேரம், அல்லது 4 நாள்கள் அல்லது 7 நாட்கள் (மருந்தைப் பொறுத்தது) எரிந்து கொண்டிருக்கும். சில குறிப்பிட்ட விறகுகள்தான் பாவிப்பார்கள். சில வேளைகளில் இது நாட்கணக்கில் செல்லும். வெளியே எடுப்பதற்குரிய நேரம் வந்ததும் அதை எடுத்து ஆறுவிட்டு, சிலைமண் நாடாவை வெட்டித் திறந்து பார்த்தால் கீழ்ச்சட்டியில் அடுக்கிய வில்லைகளைக் காணக் கிடைக்காது! அவ்வளவும் ஆவியாக மாறி மேல் சட்டியில் போய் உறைந்திருக்கும். அந்த அதிருண்ணிய தூளைப் பக்குவமாகச் சுரண்டி எடுத்து, ஒரு வெளிச்சம் புகாத போத்தலில் அடைத்து வைப்பார்கள். இதற்குப் பெயர் செந்தூரம். இது மிகவும் சக்திவாய்ந்த மருந்து. ஒரு தரத்துக்கு ஒரு அரிசி எடைதூன் தேன் அல்லது நெய்யில் கலந்து சாப்பிடவேண்டும். கடும் வருத்தங்களைச் சுகப்படுத்த இது இன்றியமையாதது. அதற் கூடுத்தாற்போல பஸ்பம். மேற்சொன்னது போலவே, ஆனால் சிறுமாற்றங்களுடன், தயாரிக்கப்படுவது. பஸ்பமும் மிகவும் நுண்ணியமான தூளாகவே இருக்கும்.

சமுத்துக்கு மேற்பட்ட சில வியாதிகளுக்கு மருந்துதல்னை கொடுப்பார் வைத்தியர். இதுவும் மிகவும் சிரமப் பட்டுத் தயாரிக்கப் படுவது. ஊரில் கிடைக்காத மூலிகைகளைக் காட்டுக்குப் போய்ப் பிடுங்கி வந்து, அவற்றைச் (சாறுபிழியும் மரயந்திரத்திற் போட்டு) சாறாகப் பிழிந்துதெடுக்க வேண்டும். அப்படிப் பல மூலிகைகளின் சாறுகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு பெரிய கிடாரத்தில் விட்டுக் காய்ச்சி, அத்துடன் வேறு மருந்துச் சரக்குகளும் அரைத்துக் கலந்து மேலும் காய்ச்சி, மெழுகுபதம் வந்ததும் எண்ணையாக வடித்து எடுக்கலாம். மெழுகுபதம் என்றால் எண்ணைய் முற்றாகக் காய்ச்சுப்பட்டு, பதம் வந்துவிட்டதா என்று அறியும் பதம். அடியிலிருக்கும் வெந்த சரக்கில் கொஞ்சம் கரண்டியால் அள்ளி இரண்டு விரல்களுக்கிடையில் வைத்து உருட்டினால் அது விரல்களில் ஒட்டாது. அதுதான் சரியான பதம். பாவிப்பு - உள்ளங் கையில் (அக்காலத்துக் காசு) 50 சதமானவு எண்ணையை ஊற்றித் தலையில் தேய்த்து அது ஊறியபின் வெந்திரில் குளிக்கவேணும். இப்படிப் பல நாட்கள் செய்ய, வியாதி குணமடையும், தைவும் என்பது இந்த மருந்துதல்னை போன்றது தான். ஆனால் தடிப்பாக இருக்கும். நோய், வலி, பிடிப்பு இவற்றுக்குப் பூசி வர, சுகம் தரும். நசியம் என்பது எண்ணை போலிருக்கும் ஒரு திரவம். விசேடமாகத் தடிமல், பீனிசம், ஒற்றைத் தலைவலி முதலிய வியாதிகளுக்குக் கொடுப்பது. ஒரு சிறிய துணியைச் சுருட்டி, அதன் நுணியை இந்த நசிய எண்ணையில் தோய்த்தெடுத்து முக்கு வாசலில் வைத்து உள்ளுக்கு உறிஞ்ச வேண்டும். எண்ணை மூக்கு வழியாகப் போய் உள்ளுக்குச் சுவறி வியாதியைக் குணப்படுத்தும்.

மரப்பட்டை, வேர் அல்லது வேரின் பட்டையை மாவாக இடித்தெடுப்பது கண்டம். அவற்றை நன்றாக வெயிலில் உலர்த்தி விட்டு, முறுகிக் காய்ந்தபின் கல்லுரலில் போட்டு இரும்பு உலக்கையால் இடிப்பார்கள். இரும்புலக்கை மிகவும் பாரமானது. (120, 150 ராத்தல் பாரம் இருக்கும்). ஒரு பலசாலி ஆண்தான் அந்த இரும்புலக்கையைத் தூக்கி இடிக்கமுடியும். ஒரு பெரிய பேசினுடைய வாயைத் தடிப்பான் துணியால் மூடிக்கட்டி அந்தத் துணிக்குமேல் இந்த இடித்தெடுத்த தூளைப்போட்டு அரிப் பார்கள். துணி சிறிய கண்ணுள்ளதாக இருக்கவேணும். அப்போது தான் தூள் பட்டுப்போல நுண்ணியதாக வரும். பேசினை அடிட்டியாட்டி, துணியில் கையால் தட்டித்தட்டி அரிக்கவேண்டும். சக்கையைத் திரும்பவும் இடிக்கவேண்டும். அப்படிப் பலதடவைகள் இடித்து, அரித்து ஒன்றும் மிஞ்சாத வரையும் அரித்து

விட்டு, துணியை அவிழ்த்துவிட்டு, பட்டுப்போன்ற தூளைப் பேசினிலிருந்து எடுத்துப் பாத்திரத்தில் அடைத்துப் பத்திரப் படுத்தி வைப்பார்கள். இந்தத் தூளை மற்ற மருந்துச் சரக்குத் தூள்களுடன் கலந்து பஸ்பமாகவோ, குரணமாகவோ வியாதி யஸ்தர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

ஆயுள்வேத மருந்துகள் உட்கொள்ளுவதற்கு அனுபானங்கள் தேடுவதுதான் சிறிது சிரமம். இன்ன மருந்தை இன்ன அனுபானத்துடன்தான் சேர்த்து உட்கொள்ள வேண்டும் என்று வைத்தியர் பணித்தால் அதை அப்படியே செய்தாக வேண்டும். அல்லது மருந்து தற்செய்யாது! உதாரணமாகச் செந்துரத்தை ஒரு அரிசி எடை எடுத்து, தேன் அல்லது முலைப்பாலில் குழுக்குத், நாளுக்கு மூன்று வேளை சாப்பாட்டுக்கு முன்பு உட்கொள்ளவும் என்னும்பொழுது, அங்கு தேன் அல்லது முலைப்பால்தான் அனுபானம். இவற்றைவிட, சாப்பாடு பத்தியமாகச் சாப்பிடவேண்டும். மருந்து 20 நாளுக்கு என்றால், அந்த 20 நாளைவிட மேற்கொண்டு இன்னும் ஒரு 4 நாளும் சேர்த்துச் சாப்பாட்டில் பத்தியம் காக்கவேண்டும். சில மருந்துகளுக்கு, முக்கியமாகச் செந்துரம் அல்லது பஸ்பத்துக்கு, பத்தியம் கடுமையாக இருக்கும். புளி ஆகாது, உப்பு சேர்க்கக்கூடாது. (அல்லது வறுத்துச் சேர்க்கவேணும்), வெந்தீர் புளங்கவேண்டும், நல்லெண்ணென்ற ஆகாது, புகை பிடிக்கக்கூடாது, தாம்பத்திய உறவு கூடாது, (புளி, புகை, போகம், நல்லெண்ணை தவிர!) இப்படி மிகவும் கண்டிப்பான பத்தியமாக இருக்கும்.

ஆயுள்வேத மருந்துகள் மேல்நாட்டு மருந்துகளிலும் பார்க்கத் திறமானவை என்று இப்போது அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். அதாவது, மேல்நாட்டு மருந்துவழைகள் வருத்தத்தை உடனே சுகப்படுத்தக்கூடும். ஆனால் அவ்வருத்தம் திரும்பியும் வரவும் கூடும். அத்துடன் வேறு வருத்தங்களை (Side effects) வருவிக்கவும்கூடும். ஆனால் ஆயுள்வேத மருந்துகள் எந்தக் கடுமையான வருத்தத்தையும் வெருடன் அறுக்கும். திரும்பவும் அவ்வருத்தம் தலை காட்டாது. ஆனால், நீண்ட காலத்துக்கு மருந்து உட்கொள்ள நேரிடும். பத்தியமும் கடுமை!

(எனது தகப்பனார், தமையன், மகள், மருமகன் -இவர்கள் ஆயுள்வேத வைத்தியர்கள் என்றபடியினால் நான் பார்த்த, பங்கு கொண்ட, அனுபவங்களைக் கொண்டுதான் இந்தச் சொற்ப விடயம் எழுதக்கூடியதாக இருந்தது)

காலை விழாங்களி, கடும்பகல் சக்கு,
மாலை கடுக்காய் - மண்டலம் உண்பட்ரேல்
கோலை ஊன்றிக் குனிந்து நடந்தவர்
கோலை எறிந்து குலாவி நடப்பட்ரே!

(மண்டலம் = 40 நாட்கள்)

ஆயுள்வேத வைத்தியமுறைகள் ஆதிகாலந்தொட்டு ரிஷிகள், முனிவர்களால் கையாளப்பட்ட முறைகளாகும். வைத்தியமுறைகள் ஏடுகளில் எழுதிவைக்கப்படாமல் குருவானவர் சிட்டுக்குக் கற்பித்து, பின்னர் அவர் தனது சிடர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து, அந்த முறையில் கர்ணபரம்பரையாக வழிவந்தவையாகும். பின்னர் அகத்தியர், தேரையர் முதலான முனிவர்கள், பரராச்சேரம், செகராச்சேரம் முதலிய பெரிய வைத்தியர்கள் பணையோலை ஏடுகளில் எழுதிவைத்த வைத்தியக் கைமுறைகள், பின்னர் அச்சுருவத்தில் பதிக்கப்பட்டு அவற்றை இப்போதும் ஆயுள்வேத வைத்தியர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள். வைத்தியக் கைமுறைகள், செய்முறைகள் பதிந்த ஆவணத்தை “வாகடம்” என்று சொல்லுவார்கள். எத்தனையோ திறமான வாகடங்கள் அழிந்து போயினவாம். வேறு பல ஜோராப்பியர்கள் (முக்கியமாக ஜேர்மானியர்கள்) இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பும் பொழுது வாகடங்களைத் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்று விட்டனராம்.

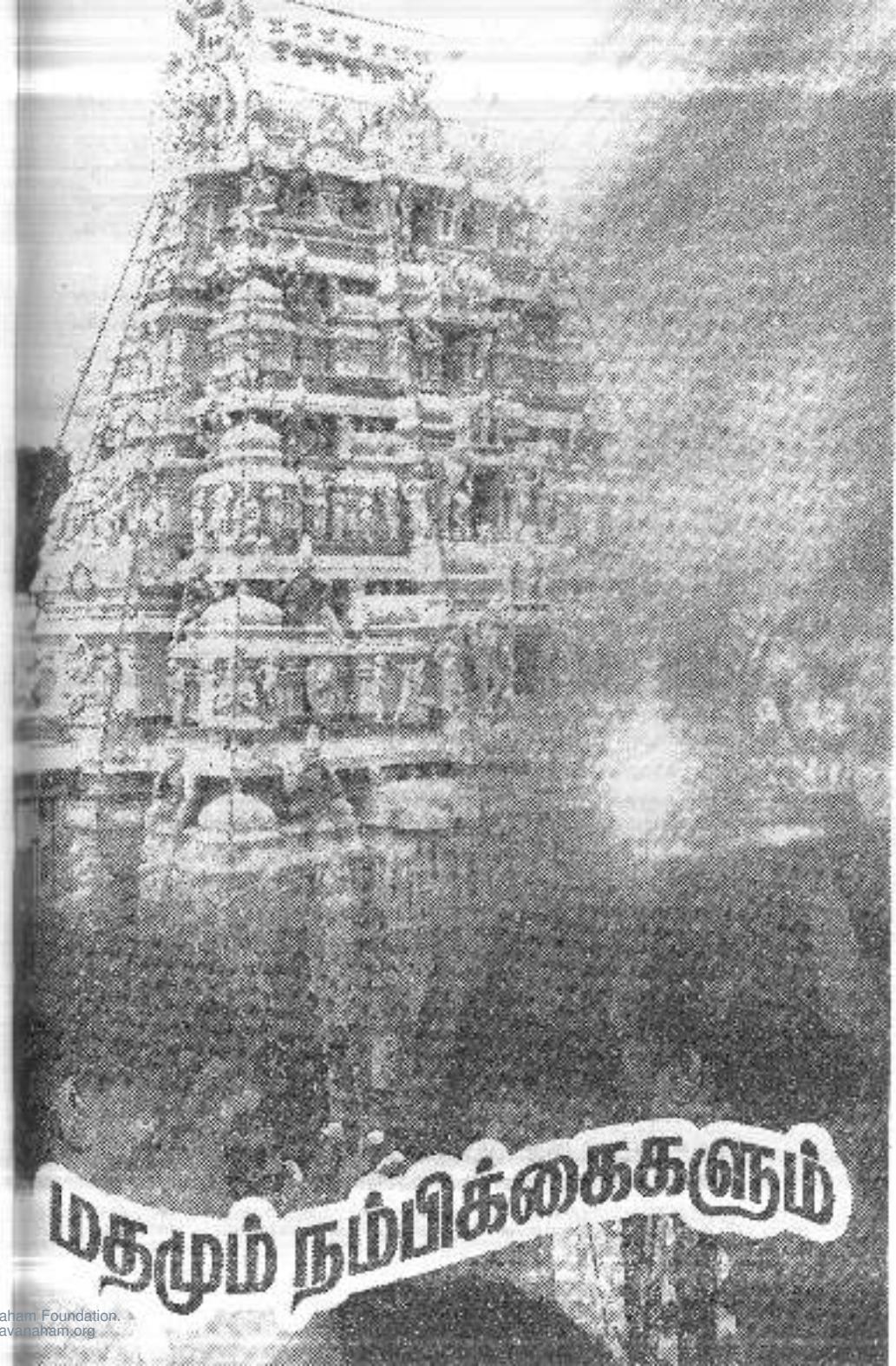
அக்காலத்து முனிவர்கள், ரிஷிகள் வைத்தியச் செய்முறைகளை, சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாதபடித் திரித்தும், மறைமுகமாகவும் சொற்பிரயோகம் செய்து எழுதி வைத்தார்கள். இதன் நோக்கம், சாதாரண மக்கள் அவற்றைக் கையாளக்கூடாது என்று இருக்கலாம். ஒரு சிறு உதாரணம் - மருந்து தயாரிப்பதற்கு ஒரு இலையின் சாறு தேவை. அந்த இலையின் பெயரை நேரே சொல்லாமல், “இரு குரங்கின் கைச்சார்றில் 2 ஆழாக்கு சேர்த்து” என்று அந்த வாகடச் செய்யுளில் வருகின்றது. விளக்கம் - குரங்குக்கு “முசு” என்று இன்னொரு பெயருண்டு. இருக்குரங்கு = முசமுசு ... கை = கை - ஆகவே, அங்கு தேடிக்கொண்டு வர வேண்டிய இலை முசமுசக்கை இலையாகும். அவ்விலையின் சாறு 2 படி சேர்த்து என்பது பொருளாகும். (ஆளாக்கு = படி அல்லது கொத்து).

ஆயுள்வேத வைத்தியத்தினால் குணப்படுத்த முடியாத நோயாளிகளை அரசாங்க மருந்துவமனைக்குக் கொண்டு போய் அங்கு வார்டில் (Ward) வைத்து “ஆங்கில முறைப்படி” வைத்தியம்

நெர்மார்கள். அரசாங்க வைத்தியக் கல்லூரியில் குந்து நேர்க்கி வருந்த வைத்தியர்கள்தான் அங்குப் பணியாற்றுவார்கள். ஓரோவர் எபிள் ஜினத்தவர்கள், நன்பர்கள் அடிக்கடி அங்கு போய்ப் பார்த்து அவருக்கு ஆயுதம் குறியிட்டுத் திரும்புவார்கள். ஏதாவது உதவி 'தேஷவைபை' / 'ஏழும் செய்யாக்கல்'. அங்கூலங்குடிச் சுருந்துவ மலைக்கு அநூலாய்வருடு தேவையளிகள் பூர் உய்ருடன் வீட்டு விழுங்குவது குறைவு ஏவ்வளிகள், மற்ற சிகிச்சை முறைகளினால் குள்ளபடித்த முடியாதன். நீராய் முறை, கடிசமயங்கப்பிய நீரை எய்வில், கலைக்குறைநில்லையான், ஆழநாளாகி சுருந்துவாடானால் நாடுவார்கள். குள்ளமலைந்து உய்ருடன் திரும்பி வந்தால் அவர்கள் அதிட்டசாலிக்கத்தான். மதுந்துவமயையாகிய சங்கிலி சிகிச்சைக்கு வேண்டும். போதிகள், நளபாடங்கள், உபகரணங்கள் அகிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கும். சத்திர் சிகிச்சைக்கூடுமே யிருக்க வைத்தியர்கள், ரூபிகள் அங்கு பெண்பிரிவினாலும்.

கீட்டாயு : சுவாமி பிள்ளைப்பிற்றுநூல் வீர்களினிலை யானாய் கூரு கிராமத்திற்கு ஒருவர் அங்குது 2, 3 கிராமங்களுக்குத் தாஞ்சுவர் என்று மருத்துவிச்சி இருப்பார். இவர் அரசாங்க குடும்பங்கள் மேற்கொண்டு குறைந்து விரைந்து இருக்கும் அநிச்சிந்து எவ்வார்கள். இவர் தனது குறிப்பிட்டால் அவற்றைக் குறிக்கு வைத்திருந்து அடிக்கடி வந்து கொப்பிரியின் நிலை எம்மைச் சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளார். கீட்டாயு வைத்திருப்பது கொட்டுவது அந்த நிலைம் கீட்டாயு வந்து பிள்ளைப்பிற்றுக் கடுமையானச் சரிவரச் செய்து வைக்கப்படும் வைப்பார். பிலாத் பிள்ளைவையும், பேஸ்க் குறையாறு எப்படிப் பராமரிக்க வேண்டும் என்று வேண்டியவர்களுக்குப் புதியிடத் தூதி எனப்பார். பிள்ளைர் அடிக்கடி வந்து நிலைவையைப் பரிசீலித்தும் வருகிறார். பிள்ளைப்பிற்று சிகிச்சைவாநாள் ஆசி, மதுந்துவமாதினால் சமாளிக்க முடியாவிட்டால், உடனே மதுந்துவமயைக்கு ஏற்பி அனுப்புவார்கள். அங்கு வேண்டுமொன்று வயிற்றில் சத்திர் சிகிச்சை செய்துகூடப் பிள்ளையைப் பிறுப்பிக்க ஆவன் கொவ்வார்கள்.

நீ கருக்கி, நேய உருக்கி, மோர் பெருக்கி, உண !

மதும் நம்பிக்கைக்குஞ்சும்

22

கோவில்களும் திருவிழாக்களும்

துமிழர்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் வருடந்தோறும் கோவில்களிலும் தேவாலயங்களிலும் உற்சவங்கள் நடக்கும். மாதந்தோறும் புண்ணியத் தினங்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களைவிட, ஒவ்வொரு வருடமும் இந்து ஆலயங்களில் 10 நாட்கள், 18 நாட்கள், 25 நாட்கள் என்று கோவில்களில் திருவிழாக்கள் செய்வார்கள். கிறிஸ்தவத் தேவாலயங்களில் பூசைகள், புனிதமான திருவிழாக்கள் முதலியனவற்றை மிகவும் ஒழுங்கான முறையில் நடைமுறைப்படுத்துவார்கள். தேவாலயங்களுக்குப் போகும்போது சுத்தமான, பகட்டான உடைகளைத்தான் அனிந்து கொண்டு போவார்கள். பக்தர்கள் அமைதியாகவும் விசுவாசமாகவும் தெய்வத்துக்கும் குருவானவருக்கும் உரிய மரியாதை, வணக்கம் செலுத்தி ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளுவார்கள். தினமும் நடக்கும் பூசையின் போதாவது, வருடாந்தரத் திருவிழாக்கள் நடக்கும் போதாவது பக்தர்கள் அமைதி குலையாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். பூசையின்போது குருவானவரின் பிரசங்க

வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு சுத்தமே இராது. எங்கும் நிசப்த மாகவேயிருக்கும். அநேகமாக எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தவறாமல் தேவாலயம் சென்று வழிபடுவார்கள். அன்று தேவாலயம் செல்லவேண்டியது கட்டாயமும்கூட.

இனி சைவ ஆலயங்களைக் கவனிப்போம். சைவ ஆலயங்களில் மேற்கூறிய ஒழுங்கு முறைகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட விதத்திலேயே பக்தர்கள் நடந்துகொள்ளுவார்கள். ஏறக்குறைய நாலு தசாபதத்துக்கு முன்னர் கோவிலுக்குப் போகிற பக்தர்கள் வெள்ளை வேட்டியும் அரையிற் கட்டிய சால்வையுமே தவிர, உடம்பில் சட்டையோன்றும் அணிவிதல்லை. அந்த வழக்கத்தை ஒரு எழுதாத சட்டம்போல நடைமுறையில் அனுப்பித்தார்கள். கோவிலுக்குப் போகிறவர்கள் குளித்து, விடுதி அணிந்து, மச்ச, மாமிசுணவைத் தவிர்த்து, சுசவரத் தியானத்துடன் கோவிலுக்குப் போவார்கள். அநேகமானோர் காலை உணவுந்தாமல் விரத மிருந்து கோவிலிலிருந்து திரும்பியதும்தான் ஒரு வேளை சோறு (வாழை இலையில் பரிமாறி) சாப்பிடுவார்கள். இரவுச் சாப்பாடு பாலும் பழமும், அல்லது ஏதாவது மெல்லிய சாப்பாடு, பலகாரம்.

ஒவ்வொரு சைவஆலயத்திலும் வருடாவருடம் அந்தந்தக் கோவிலுக்கென நியமிக்கப்பட்ட திகதிகளில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும். சில கோவில்களில் 10 நாட்கள், சிலதில் 18 நாட்கள், வேறு சிலவற்றில் 25 நாட்கள் தொடர்ந்து திருவிழாக்கள் நடைபெறும். ஒரு ஊரிலுள்ள கோவிலில் திருவிழாக்கால மென்றால் அவ்வுரிலுள்ள அநேகமானோர் விரதம் அனுப்பிப் பார்கள். மச்ச மாமிச உணவுவகை, தாம்பத்திய உறவு முதலிய வற்றைத் தவிர்த்த, கேளிக்கைகள், கும்மாளங்களையும் குறைத்துக் கொள்வார்கள். ஆதலால் அந்த ஊரில் திருவிழாக்கள் நடக்கும் நாட்களில் காய்கறி, பழங்களின் விலைகள் ஏறியும், மீன், இறைச்சியின் விலைகள் சரிந்தும் காணப்படும்.

பக்தர்கள் பல ரகம். பலர் கோவிலுக்குப் போய் மூன்று முறை கோவிலை வலம்வந்து சுவாமியைக் கும்பிட்டுத் திரும்புவார்கள். வேறு சிலர் கோவிலைச் சுற்றி அங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து கும்பிட்டு வருவார்கள். இன்னும் சிலர் தாம் வைத்த நேர்த்தியை முடிப்பதற்காக சுவாமிபேரில் காவடி எடுப்பார்கள். காவடிகளைத் திருவிழாக்காலங்களில் நிறையக் காணலாம். ஊரிலுள்ள சிறு கோவிலைான்றிலிருந்து காவடி தொடங்கி மேளதாளத்துடன் ஊர்வலமாகச் சென்று திருவிழா நடக்கும் கோவிலை வந்தடைந்து, கோவிலை வலம்வந்து கும்பிட்டு,

காவடியை இறக்குவார்கள். சிலர் பஜனைப் பாடல்களுடன் காவடியைக் கொண்டு செல்வார்கள்.

பால்காவடி, பன்னீர்க்காவடி, ஆட்டக் காவடி, பிரதிட்டைக் காவடி, செடிற்காவடி, தேர்க்காவடி, பறவைக்காவடி, அன்னக்காவடி, தூக்குக்காவடி, மச்சக்காவடி, துலாக்காவடி, இப்படி அனேக விதமான காவடிகள் எடுப்பார்கள். இவற்றுள் செடில்குத்திக் காவடி, பறவைக்காவடி, தேர்க்காவடி போன்ற காவடிகள் உடம்பை மிகவும் வருத்தும். அந்த வலியையும் பொருட்படுத்தாமல் கடவுள்மேலுள்ள பக்தி விசுவாசத்தினால் மனதைத் தெரியப்படுத்தித் தங்கள் இஷ்டதெய்வத்திற்குக் காவடி எடுப்பார்கள். செடில்காவடி - இது பக்தரின் முதுகுப் புறத்தே இருபக்கங்களிலுமிருந்து கொடுக்கி உள்ள காமுக்கிகளைக் கொழுவில், அக்கொழுக்கிகளைக் கயிற்றின் ஒரு முனையிற் பொருத்தி, கயிற்றின் மற்றப்பக்கத்தை இரண்டாகப் பிரித்து, அன்னாவியார் (ஆட்டம்பழக்குபவர்) இரண்டு கைகளிலும் பிடித்துக் கொள்ளுவார். பக்தர் காவடியைத் தூக்கி மேளத்தின் தாளத்துக்கு ஆடும்பொழுது, அவரின் ஆட்டத்துக்குத் தகுந்தவாறு செடில்பிடிக்கும் அன்னாவியார் தானும் ஆடிக் கொண்டு பக்தரின் ஆட்டத்தையும் அந்தக் கயிற்றை இழுத்த படியே நிறைப்படுத்திக் கொள்ளுவார். பறவைக்காவடி - இது உருளக்கூடிய ஒரு சகடையில் துலா போன்ற ஒரு கம்பத்தைச் சரித்துக்கட்டி, அதன் நுனியில் கயிறுகள் கட்டித்தொங்கும். முன்பு கூறியதுபோல் பக்தருக்குச் செடில் குத்திய கொழுக்கிகளில் பொருத்திய அந்தக் கயிற்றின் மற்றத் தொங்கலை அந்தத் துலாவின் நுனியிற் கட்டியிருப்பார்கள். அவர் உறியில் தொங்குவதுபோல, குப்புறக்கிடந்து (பறவைகள் பறக்கும் பாவனையில்) கைகளை விரித்தும் கால்களை நீட்டியும் வைத்துக்கொண்டு, ஊஞ்சல் ஆடும் பாவனையில் மேலும் கீழுமாக ஆடியாடி வீது வழியாக மேளதாளத்துடன் கோவிலை வந்தடைவார். தோளில் சிறு காவடி ஒன்று பொருத்தப்பட்டிருக்கும். அவருடைய முழுப் பாரத்தையும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது கொழுக்கி உள்ளிகள் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் அவரின் முதுகுத் தோல்தான் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதே போலத்தான் தேர்க்காவடி - பக்தரின் முதுகில் குத்திய செடில்களில் பொருத்திய கயிற்றின் மற்றத் தலைப்பு ஒரு சிறிய தேரில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். அவர் அந்தத் தெரை முதுகில் பொருத்தியிருக்கும் அக்கயிற்றினால் இழுத்துக்கொண்டு கோவிலைச் சென்றடைவார். தூக்குக் காவடியும் இதேபிரகாரம் - பக்தர் சப்பாணி கட்டிய படி இருக்க

பாதங்கள், தொடை, பீடம், முதுகு, முதலை இடங்களில் உள்ளிகள் கொழுவில், கயிற்றில் தொடுத்து, கயிற்றின் மற்ற நுனியைச் சகடையில் பொருத்தியிருக்கும் சரிந்த துலாவில் தொங்கவிடுவார்கள். அவர் உட்கார்ந்த நிலையில் மேலும் கீழும் ஆடியாடி, கடவுளைத் தோத்தரித்துக்கொண்டு, கோவிலுக்குப் போய்ச் சேருவார். இவர்களெல்லாம் தாங்கள் செய்த பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆண்டவனிடம் நேர்த்திக்கடன் வைத்து, இப்படியாக விரதமிருந்து, தங்களைத் தாங்களே வருத்திச் சுயதண்டனைக்கு ஆளாக்கி, அதன் பயனாக மனத்திருப்பியும் சாந்தியும் பெறுவார்கள்.

சுவாமி கோவிலை வலம்வரும்பொழுது, சுவாமிக்குப் பின்னால் சிவநாமம் பாடிப் பஜனை பண்ணிக்கொண்டு போவார்கள். சில ஆண் பக்தர்கள் சுவாமிக்குப் பின்னால் பிரதிட்டை பண்ணிக்கொண்டு போவார்கள். கோவில் கேணியில் அல்லது கிணற்றில் குளித்துவிட்டு, ஈரவேட்டியுடன், வேட்டி அவிழ்ந்து போகாவண்ணம் வரிந்து கொடுக்காக்க கட்டிக் கொண்டு, கோவில் வாசலில் பிரதிட்டையைத் தொடங்கிக் கோவிலைச் சுற்றிப் பிரதிட்டைபண்ணுவார்கள். தொரம், திருவாசகம் பாடிக்கொண்டு ஒரு குழு பின்னால் வர, பிரதிட்டை செய்வார்கள். பெண்களும் பிரதிட்டை பண்ணுவது வழக்கம். சில பெண்கள் சுவாமி வீதிவைல் போன வழியில் அடியழித்துக் கொண்டு போவார்கள். அடி யழிப்பதென்றால், ஒவ்வொரு 2 அல்லது 3 அடிக்கு ஒருநாம் (முழங்காலை மடித்துத் தலையைத் தாழ்த்தி, தரையைத் தொட்டு, கற்பனையில் சுவாமி விட்டுப் போன அடிச்சுவடுகளைக் கைகளால் வருடிக்கும்பிடும் பாவனையில்) அடியழித்துக் கொண்டு போவார்கள்.

இதைவிட, பெண்கள் விரதமிருந்து கரகம் ஆடுவார்கள். ஒரு செம்பில் பால் அல்லது நீர் நிரப்பி, அதன் வாயில் தேங்காய் வைத்து, தேங்காயைச் சுற்றி வேப்பிலையும் பூவும் சொருகி வைத்து, நிறைசெம்பைத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு (அது விழுந்திடாதபடி) தாளத்துக்குச் சாதுரியமாக ஆடிக்கொண்டு வீதிவைல் வருவார்கள். ஆண்களும் கரகம் ஆடுவார்கள். சில பெண்கள் சட்டியில் கற்புரத்தை நிறையப் போட்டு எரித்துக் கொண்டு அதைத் தலையில் ஒரு திருவண்ணக்கு மேல் வைத்துக் கொண்டு கோவிலைச் சுற்றி வருவார்கள்.

சில கோவில்களின் முன்றிலில் தீக்குளிப்பார்கள். 15, 20 அடி நீளத்துக்கு நிலத்தில் ஓரடி ஆழக்கிடங்கு வெட்டி அதனுள் விறகு நிரப்பித் தீ மூட்டி, அது அணைந்ததும், தணல் கொதித்துக்

கொண்டிருக்கும்போது, அப்போதுதான் குளித்துவிட்டு ஈரத்துடன் வந்த பக்தர் சவாமிபெயரைச் சொல்லிக் கும்பிட்டுக்கொண்டு அந்தத் தணவில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றக் கரைக்குச் சாதா ரணமாக நடந்துபோவார். தன்ஸ் பாதத்தை எரிக்காது, இப்படித் தீக்குளிப்பதைப் பெண்களும் செய்வர். இவை எல்லாம் சவாமிக்கு நேர்த்தி வைத்துச் செய்யும் தொண்டுகள்.

சில பெண்கள் நேர்த்திவைத்து அதைப் பூர்த்திசெய்யும் வண்ணம் முருகன் கோவிலுக்குத் தேன், தினைமா, நெய் முதலிய வற்றை எடுத்துச் சென்று, கோவில் மண்டபத்தில் வைத்து மாவிளக்கு போடுவார்கள். மாவினால் தகழி விளக்குபோல் செய்து, குங்குமம் பூசி, நெய்விட்டுத் திரியும் பொருத்தி, அதை விளக்காக எரிப்பார்கள். நெய் சூடாகி மாவை வேகவைக்கும். வெந்ததும் அது சாப்பிடக்கூடிய மாவிளக்காக மாறும். அதைச் சவாமிக்குப் படைப்பார்கள்.

திருவிழாக்காலங்களில் பக்தர்களின் பசி, தாகம் தீர்க்க வெனக் கோவில் வீதிகளில் இருக்கும் மடங்களில் அன்னதானம் செய்வார்கள். அந்தச் சலுகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அங்கு ஏராளமான ஏழை மக்கள் குவிவார்கள். கோவில் வீதிகளிலும், கோவிலுக்குப் போகும் வழிநெடுகிலும் பக்தர்களின் கணைப்பை ஆற்றவெனத் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் அமைத்திருப்பார்கள். ஊறுகாய்த் தண்ணீர், சர்க்கரைத் தண்ணீர், மோர்த் தண்ணீர், என்று பந்தலுக்குப் பந்தல் வித்தியாசமாக இவற்றிலொன்றை, இரண்டை விநியோகிப்பார்கள்.

திருவிழாக்களில் இன்னுமொரு விதமும் இருக்கின்றது. திருவிழாக்காலங்களில் ஒவ்வொரு நாளைத் திருவிழாவையும் ஒருவர் பொறுப்பெடுத்துத் தனது செலவில் செய்வார். வசதி படைத்தவர்கள் கோவிலுக்கெனக் கொஞ்சப் பணத்தை வருத்தில் ஒதுக்கிவைத்து அதைக்கொண்டு தங்கள் திருவிழாவை ஒழுங்குபண்ணிச் செய்துமுடிப்பர். விசேடத் திருவிழாக்களும் ஒன்று. விசேடத் திருவிழாக்கள் செய்பவர்களுக்கிடையில் போட்டிகள் வருவது வழக்கம். மற்றத் திருவிழாக்களிலும் பார்க்கத் தன்னுடைய திருவிழாதான் சிறப்பாக அமைந்தது என்று ஊரார் பேசிக்கொள்ளுவதற்காகவும் கூடிய ஆட்களைக் கோவி லுக்கு வருவிக்கும் நோக்கத்துடனும் உபயகாரர் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவழித்துத் திறமான நாதஸ்வரக்கூட்டத்தை அமர்த்துவார். (நாதஸ்வரக் கூட்டம் என்பது நாதஸ்வரம், ஊமைக்குழல், தவில், தாளக்காரர் என எல்லாமாக 4 பேரைக்

கொண்டது. இப்போது 6 பேர் ஒரு கூட்டம்) சனங்கள் கச்சேரி கேட்டு மகிழ்ந்து திருவிழாக்காரரை மெச்சவார்கள். இதைக் கவனித்த அடுத்த திருவிழாக்காரர் தன்னுடைய திருவிழா நாளன்று அதற்குமேலும் பிரபல்யமான இரண்டு, மூன்று மேளக் கூட்டங்களைத் தருவிப்பார். சிலர் இந்தியாவிலிருந்து கூட கலைஞர்களை அழைப்பார்கள். வேறு திருவிழாக்காரர் சங்கத் உபநியாசம் செய்பவர்களை அழைப்பார். இன்னும் சிலர் சங்கத்தக்கச்சேரியை ஒழுங்கு செய்வார்கள். தமிழரிடையே போட்டியும் பொறாமையும் அந்தக்காலத்திற்கூட இருந்திருக்கிறது என்பது கண்கூடு.

இன்னும் அதிகமாகச் சனங்களைக் கோவிலுக்கு அழைக்க விரும்பினால் வேறொரு யுக்தி இருக்கிறது. அதுதான் தேவ அடியாளின் சதிர்க்கச்சேரி. இதற்குச் சின்னமேளம் என்றும் கூறுவார்கள். (தவில் என்பது பெரியமேளம் சதிர்க்கச் சேரிக்குப் பாவிக்கப்படும் மிருந்தகம் சின்னமேளம்.) இதற்குச் சனங்கள் ஏராளமாக வந்து சேகருவார்கள். அநேகமாக இந்தியாவிலிருந்து தான் தேவடியாளைத் தருவிப்பார்கள். இப்பெண்களிற் சிலர் அங்கிருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறித் தங்கள் தொழிலைச் செய்தவர்களும் உண்டு. திருவிழாவுக்கு இரண்டு நாளைக்கு முன்பாகவே தேவடியாள் வந்து சேர்ந்து அந்த உபயகாரர் (திருவிழாக்காரர்) வீட்டில் தான் தங்கியிருப்பார். சாதாரணமாக இறைச்சி, குடிவகை பாவிப்பார்களாம் என்று சொல்லக் கேள்வி. உண்மை, பொய், தெரியாது! குறிப்பிட்ட திருவிழாவன்று கோவில் மண்டபத்தில் நீள்வட்டமான பதிவான சிறு மேடை நிலத்தில் அமைத்திருப்பார்கள், அதில் சதிர்க்கச்சேரி நடைபெறும். ஒருவரும் அந்தக் கட்டமைப்பைக் குழப்பக்கடாது: குழப்பினால் அடி விழும். சனநெருக்கடியோ சமாளிக்க முடியாது. குடித்துவிட்டு வந்து சதிர் ஆடுவளை நெருங்க முற்படுவர்களும் உண்டு. திடகாத்திரமான தேகமுடைய சிலரை அன்று சனம் விலத்துவதற்கென உபயகாரர் அமர்த்தியிருப்பார். அவர்கள் சால்வையை முறுக்கி வைத்துக்கொண்டு புரளி பண்ணுவார் களுக்கு நல்ல அடிபோடுவார்கள். சிலவேளைகளில் சதிர்க்கச்சேரி குழம்பி, கைகலப்பிலும் கலக்குதிலும் முடிந்த நாட்களும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.

சதிர்க்கச்சேரியைப் பார்த்துவிட்டுச் சனமெல்லாம் வீடு போய்ச் சேர்ந்துவிடுவார்கள். சதிர் முடிந்ததும், சவாமி விதிவைம் வருவார். சில வேளைகளில் சவாமி காவுவதற்கே ஆட்களைத் தேடவேண்டிய கட்டம்கூட வந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில்

சதிர்க்கச்சேரிகள் குறைந்துகொண்டு வந்து இப்போது ஒரு மூன்று, நாலு தசாப்தமாக அது அற்றே போய் விட்டது எனவாம். ஆனால் மேள்க்கச்சேரியும், பல நாதஸ்வர வித்துவான்களின் போட்டிக் கச்சேரிகளும் கோவில்களில் இப்போதுகூட இடம் பெறத் தவறுவதில்லை.

கோவில்களில் சதிர் ஆட இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பெண் களிற் சிலர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லாமல் இங்கேயே தங்கி தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார்கள். சிலர் திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தினார்கள். சிலர் நாடகக் குழுக்களிற் சேர்ந்து நடிகைகள் ஆகினர். அவர்களிற் சிலர் கூலிக்கு நாடகங்களில் நடிப்பதை ஒரு தொழிலாக மேற்கொண்டார்கள். அவர்களுள் கண்ணிகா பரமேஸ்வரி என்ற பெண் பிரபல்ய மானவள். நன்றாக நடிப்பாள்.

(மூன்று தசாப்தத்துக்கு முந்தின காலகட்டத்தில் அச்சு வேலி இராஜரத்தினம் நடித்த சக்கடத்தார் குட்டிநாடகம் கோவில்களிலும் நடிக்க ஒழுங்குகள் செய்தார்கள். இராஜரத்தினமும் நானுமாக, இருவர் நடித்த நாடகம்தான் சக்கடத்தார். அந்த நாடகத்துக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.)

செவககோவில்களில் நல்லூர் கந்தசவாமி கோவில்தான் மிகவும் பிரபல்யமான கோவிலாகும். அதற்கு அடுத்தாற்போல, தொண்டமானாறு செல்வச்சந்திதி முருகன் ஆலயம், மாவிட்ட புரம் கந்தசவாமி கோவில், தென்னிலங்கையிலுள்ள குதிர்காமம் முருகன் கோவில் இவைகளாகும். இனக்கலவரத்துக்குப் பிறகு தமிழர்களுக்கு அங்கு செல்வாக்கு இல்லாதபடியால் குதிர்காமம், இப்போது (குத்திறகம்), சிங்கள மக்களின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டி ருக்கிறது. அடுத்தபடியாகச் சொல்லப் போனால், நயினாதீவு நாகழுஷ்ணி அம்மன் கோவில், மன்னார் திருக்கேதிஸ்வரர், சிலாபம் முன்னேஸ்வரம், திருக்கோணமலை சிவன்கோவில், இன்னும் பல கோவில்களைச் சொல்லலாம். நாகழுஷ்ணி அம்மன் கோவிலுக்கு, கடல் கடந்து படகுமூலம்தான் போகலாம். அந்தக் கடற்பிரியாணம் போகிறவர்களுக்கு ஒரு உணர்ச்சிச் சிவிரப்பு. (thrill). அம்மன்மீது பக்தியில் போவார்களோ, அல்லது கடற் பயணம் அனுபவிக்கப் பிக்னிக் போவார்களோ, அது அவர் வரைப் பொறுத்தது. சில சமயங்களில் மேலதிகமாகப் பக்த களை ஏற்றிக்கொண்டு போன தோணிகள் கடலில் சங்கமமாகி, ஆட்கள் பலர் இறந்தபோன நிகழ்வுகளும் நேர்ந்ததுண்டு.

நல்லூர் முருகனின் வருடாந்தரத் திருவிழாக்களில், கொடி யேற்றம், 10ந்திருவிழா, கார்த்திகை, தேர், தீர்த்தம், பூங்காவனம்

இவைதான் சிறப்பான திருவிழாக்களாகும். கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்று - மேற்கூறிய கோவில்களில் சதிர்க்கச்சேரிகள், பாட்டுக் கச்சேரிகள் நடைபெறுவதில்லை. நல்லூர்த் திருவிழா மூட்டம் ஆயிரக்கணக்கில் பக்தர்கள் இலங்கையின் பலபாகங் களிலுமிருந்தும் வந்து சேருவார்கள். தேர், தீர்த்தத் திருவிழா நாட்களில் கோவிலின் நாலு வீதிகளிலும் சனக்கூட்டம் நிறைந்து வழியும். இந்த இரு நாட்களிலும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்திலிருந்து விசேஷ அறிவிப்பாளர்கள் குழுவொன்று வந்து கோவிலில் நடக்கும் வைபவங்களை ஒன்றுவிடாமல் விபரித்து நேர்முக வர்ணனை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். கோவிலுக்கு நேரில் வந்து சுவாமியைத் தரிசிக்க முடியாத அடியார்கள் வீட்டிலிருந்துகொண்டு இந்த நேர்முக வர்ண னையை ரேடியோவில் கேட்டு ரசித்துப் பக்திப் பரவசத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார்கள்.

தேர், தீர்த்தத் திருவிழாக்களில், நெருங்கிய சனக்கூட்டத் துக்கு மத்தியில் ஒரு குரல் கேட்கும். சத்தம் வரும் பக்கம் பார்த்தால் அங்கு ஆட்களின் தலைக்கு மேலாக ஒரு கண்ட கோடாலியின் தலைதான் தெரியும். “பக்த கோடிகளே! குதிர்காமம், குதிரைமலை உச்சி, தண்ணீர்ப்பந்தலுக்காக, தண்டலுக்கு வந்திருக்கிறேன். ஒரு சதம் போடுங்கோ” என்று அந்தக் குரல் சொல்லும். ஆனால் கோடாலிச் சாமியைக் காணக் கிடைக்காது. ஏனென்றால் ஆளின் உயரம் 4 அடி தான் இருக்கும். கோடாலியில் ஒரு செம்பு கொழுவியிருக்கும். கோடாலியை உயரமாக நீட்டி அந்தச் செம்புக்குள் காசகளை வாங்கிக் கொள்வார். குதிர்காமம் போய்க் குதிரைமலை உச்சிக்கு ஏறிப்போகிறவர் களுக்கு அந்தச் செங்குத்தான் மலையில் ஒரு இடத்தில் நின்றபடி பக்தர்களின் தாகத்தைத் தீர்த்து அனுப்புவாராம்.

தீர்த்தத் திருவிழா கடைசிக்கு முதல்நாளில் நடக்கும். இது இருவகைப்பட்டது. ஒன்று, கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் கட்டப் பட்டிருக்கும் கேணியில் சுவாமி தீர்த்தமாடுவது. உதாரணமாக, நல்லூர் கோவிலின் தீர்த்தக்கேணி. இது சதுரமாக இருக்கும். நடுவில் தண்ணீர்க் குண்டு. அதில்தான் சுவாமியைத் தீர்த்த மாட்டுவார்கள். இக்குண்டைச் சுற்றிக் கீழிருந்துமேலாக நாலு பக்கமும் கட்டப்பட்டிருக்கும் 50, 60 வரிப் படிக்கட்டுகளில் பக்தர்கள் முன்தியிடத்து இடம்பிடித்து உட்கார்ந்துகொண்டு சுவாமி தீர்த்தமாடும் கண்கொள்ளாக் காட்சியைத் தரிசிப்பார்கள். மற்றுது, கடற்தீர்த்தம். கடலுக்கு அண்மையிலுள்ள கோவிலெனில் (உதாரணம் செல்வச்சந்திதி முருகன்) சுவாமியைக் கடற்கரைக்குக் கொண்டு சென்று அங்குக் கடலில் தீர்த்தமாட வைப்பார்கள்.

திருவிழாக்காலங்களில் கோவிலுக்கு மறுபக்கத்திலுள்ள தெருவோரங்களில் தற்காலிகக் கடைகள் நிறைய முளைத்து விடும். அவற்றில் சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டுப் பொருட்கள், சமையலுக்கு உதவும் உபகரணங்கள், உடுபுடுவைகள், கடலை, பலகாரம், (சுடச்சுடத்) தின்பண்டங்கள் முதலிய பல்வேறுபட்ட பொருட்கள் விற்பனைக்கு வைத்திருப்பார்கள். இவற்றைவிட, பாதுகாப்புக் கருதி தற்காலிகக் காவல்நிலையம் ஒன்றும் அமைத் திருப்பார்கள். பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் எல்லா இடங்களிலும் பரந்து நின்று மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். பக்தர்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து அல்லது விபத்து நேர்ந்தாலும் அவற்றிற்குரிய முதல் சிகிச்சைகளை மேற்கொள்ளவென வைத்திய முதலுதவிப்படை (St. John Ambulance) ஒன்று எப்பொழுதும் ஆயத்து நிலையில் நிற்கும்.

திருவிழாக்கள் முடிந்து அடுத்தநாள் சைவர்களின் வீடுகளில் விரதமும் விசேட பூசைகளும் நடைபெறும். சிலர் அன்னதானம் வழங்குவார்கள். சிலர் சிவனடியார்களை அழைத்து ஆதரித்து, விருந்தளித்து அனுப்புவார்கள். இங்கு சிவனடியார்களைப் பண்டாரிகள் என்றும் அழைப்பார்கள். இவர்கள் காவிதரித்து, முகத்தில் சடை வளர்த்து, தலையில் முண்டாக்க கட்டி, விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் நிறைய உடம்பில் பூசிக்கொண்டு, கையில் கமண்டலம் ஏந்தியபடி அசல் சிவபக்தர்கள் போல் காட்சியளிப்பார்கள். சிலர் தேவார திருவாசகங்களை மனப்பாடமாக்கி வைத்துக் கொண்டு, தெருத்தெருவாகக் காட்சித்திருவார்கள். திருவிழாக் காலத்தில் யாராவது அவர்களை அழுதுண்ண அழைத்து விட்டால் போதும். அடித்து விழுந்துகொண்டு ஓடிப்போய் இரண்டு தேவாரம் பாடிவிட்டு, வீட்டிலிருப்பவர்களையும் போற்றி அவர்களிடமிருந்து பெறக்கூடியவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மறைந்து விடுவார்கள். சிவபக்தராகவேடம் தரித்த சில வேடதாரிப் பண்டாரிகள் ஒரு வீட்டுக்குப் போய் உண்டுவிட்டு, யாரும் காணாவிட்டால் அங்குள்ள விலையான சிறு பொருள்களைக் காவிவில்திரத்துள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு மெல்ல நழுவிவிடுவார்கள். எல்லாப் பண்டாரிகளையும் “சோத்துப் பண்டாரிகள்” வரிசையில் சேர்த்துவிட முடியாது. உண்மையான சந்தியாசிகளும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். இவர்கள் சாப்பாட்டுக்காக அலைபவர்கள்லல். சிவபக்தர்கள், சிவனடியார்களில் உண்மையான விசவாசம் கொண்டவர்களின் வீடுகளிலேயே அழுதுண்ண இசைவார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் உயர்ந்த சமயங்களை கொண்டவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் எல்லா வயதுடைய ஆண்கள், சிறுமிகள், விவாகமாகிய அல்லது வயதான பெண்கள் இவர்கள் மட்டும் தான் கோவிலுக்குப் போவார்கள். குமரப் பிள்ளைகளைக் கோவிலில் காண்பது அரிதினும் அரிது. ஆயினும், நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவர்களையும் பகட்டான உடுப்புகளுடன் கோவில்களில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அதனாலோ என்னவோ, பல இளைஞர்களுக்குக் கடவுள்மேல் பக்தி திடீரென உதயமாகியிருந்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது! 3, 4 தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் தொடக்கம், விவாகப் பேச்சுக்கால் நடைபெற்று, கடைசியாக நிச்சயிக்க முன்னர் மாப்பிள்ளை பெண்ணையும், பெண் மாப்பிள்ளையையும் (இனித்துப்) பார்ப்ப தற்காக அவர்களைப் பெற்றோர்கள் கோவிலுக்குப் போகும் சாட்டாகக் கூட்டிச்சென்று - காட்டுவார்கள். அவர்களும் காணாதமாதிரி - கண்டு கொள்ளுவார்கள்!

ஆடுவார். கரகம் என்பது ஒரு செம்பில் தண்ணீர் நிரப்பி, அதன் மேலே தேங்காய் வைத்து, தேங்காயைச் சுற்றி வேப்பிலையும் பூக்களும் சொருகி, அச்செம்பைத் தலையில் வைத்து ஆடுவதாகும். ஆடும் பொழுது; கைகள் கரகத்தைத் தொடக்கூடாது. ஆனால் அந்தக் கரகம் (செம்பு) விழுந்து விடாமலும் ஆடுவேணும்; அதுதான் கெட்டித்தனம்!

இந்தக் கரக ஆட்டத்தை எல்லோரும், முக்கியமாகச் சிறுவர்கள், ஆர்வத்துடனும், பயபக்தியுடனும் பார்த்து மகிழ் வார்கள். ஆடிமுடிந்ததும் இவர்களுக்கு வீட்டிலுள்ளவர்கள் காசு, அரிசி, துணிமணி முதலியன் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். இப்படிச் சேரும் அரிசியை, இவர்களுடன் கூடவரும் ஒருவர் தான் கொண்டு வந்த துணிப்பையில் வேறாகப் போட்டுத் தோளிற் சுமந்து கொண்டு போவார்.

23

அம்மாள் வருத்தந்தள்

வருடந்தோறும் கோடைகாலமாகிய பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் அனைக்கமாகச் சிறுபிள்ளைகளுக்கு சின்னமுத்து, கொப்புளிப்பான் முதலிய தொற்றுநோய்கள் பீடித்து, அவர்களைக் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாக்கிவிடும். கவனயினமாக இருந்தால் பெரியவர்களுக்கும் இந்த நோய்கள் வரும். இவற்றை அம்மாள் வியாதி என்று கூறுவார்கள். அதனால், அந்தக் கோடைகாலத்தில், ஊரிலுள்ள அம்மன்கோவில்களில் விசேஷப் பூஜைகள் நடைபெறுவது வழக்கம். அத்துடன், மூன்று ஆண்கள் வேடம் தரித்து, தலையில் கரகம் வைத்துக் கொண்டு, வீடுவீடாகச் சென்று மாரியம்மன் பாடல்களைப் பாடிய வண்ணம் ஆடுவார்கள். அவர்களில் ஒருவர் பாடல்களைப் பாட, மற்றவர் அப்பாடல்களுக்கு உடுக்கு அடிப்பார். மூன்றாமவர் பெண் வேடம் பூண்டு, தலையில் கொண்டை முடிந்து, கையில் சுமுத்தில் (பொய்) நகைகள், காலுக்குச் சலங்கை முதலியன் அணிந்தபடி, கரகத்தைத் தலையில் வைத்து உடுக்கடிக்கும் தாளத்துக்கு

24

யாழ்ப்பாண வழக்கங்கள் சில

புராணப்படிப்பு

அந்தக் காலத்தில் “மதியம்திரும்பிய” மக்கள் அதாவது, நடுத்தர வயதைத் தாண்டியவர்கள் சமய விடயங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகக் காணப்படுவர். வீட்டில் சுவாமியின் படத்தை அல்லது விக்கிரகத்தை வைத்து, காலை மாலை ஒழுங்காகப் பிரார்த்தனை செய்வார்கள். ஆனால், சமய அறிவும், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், தேவாரங்கள், திருவாசகம் இவற்றின் பொருள் விளக்கமும் பலருக்குக் குறைவாகவே இருக்கும். சமயவிடயங்களைப் பற்றிய புத்தகங்கள் அநேகம் இருக்கவில்லை. இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் வராது. பெற்றுக் கொண்டாலும் புத்தகங்கள் மூலம் அறிவைப் பெருக்குதற்கு அவர்களுக்கு அவகாசமும் பொறு மையும் இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

இந்தக் குறையைத் தீர்ப்பதற்குப்போலும், கிராமங்களிலுள்ள பெரியார்கள் சேர்ந்து ஆண்டுதோறும் சிலசில தினங்களில் கோவில்களிலாவது, அல்லது பகிரங்க மேடைகளிலாவது சமயசம்பந்தமான பிரசங்கங்கள், புராணம் படித்தல், கதாப் பிரசங்கம், சங்கீத உபநியாசம், கதாகாலக்ஷேபம் என்று வெவ்வேறு

நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்குபண்ணி, சமயம்பற்றிய விடயங்களை அறிந்து மக்கள் தம்வாழிலில் கடைத்தேற வழிவகுத்திருந்தார்கள்.

சமய அறிவில் மேம்பட்ட பிரசங்கிமார் கோவில்களில் பிள்ளையார்க்கதை, கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், இவற்றிலிருந்து கதைகளும், தேவார, திருவாசகங்களுக்குப் பொருள் விளக்கமும் விரிவாக எடுத்து விளக்குவர். சில கோவில்களில் ஒருவர் புராணத் திலிருந்து பதிகங்களை வாசிக்க, சமய அறிஞர் ஒருவர் பக்கத்தி லிருந்து கொண்டு அந்தப் பதிகங்களுக்கு விளக்கமும், அவற்றிற்கு உதாரணங்கள், உபமானங்கள் சொல்லியும் வந்திருக்கும் அடியார் களுக்கு விஸ்தாரமாக விளக்குவார். அடியார்களும் மிகவும் கரிசனையுடன் அவ்விளக்கங்களை மனதிற் பதித்துவைத்துக் கொண்டு வீடுபோய்ச் சேருவர்.

கோவில்களில் திருவிழா நாட்களில், சுவாமி வலம்வரு கையில் சுவாமிக்குப் பின்னால் பஜனை பண்ணிக்கொண்டு (சிவநாமம் சொல்லிக்கொண்டு) பக்தர்கள் போவார்கள். தேவார திருவாசகங்களில் ஆற்றலுள்ள ஒருவர் அடியெடுத்துப் பாட, கூடப்போகும் பக்தர்கள் தாங்களும் அதைத் திரும்பச் சொல்லிப் பாடுவார்கள். இது கூட்டுப்பிரார்த்தனை போன்று, மக்களிடையே ஒற்றுமையையும் வளர்க்கும்.

நேர்த்திக்கடன்

சாதாரணமாக வைத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பாத வியாதிகள், தீராத நேர்யகள், பிறவியிலேயே உடலுறுப்புக்கள் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தங்கள் விதியை நொந்து, கஷ்டப் படுவர்களுக்குக் கை கொடுக்கும் தெய்வத்தை நினைத்து, உருசி, அழுது, தங்கள் வருத்தத்தைக் குணப்படுத்துமாறு இரங்கி வேண்டிக் கொள் வார்கள். இந்த வேண்டுதலுடன், தமது வியாதியைச் சுகப்படுத் தினால் தெய்வத்துக்கு இன்ன இன்ன உபகாரம் தாம் செய்வோம் என்று பிரதிக்களையும் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

இப்படித் தன்நலம் கருதித் தெய்வத்துக்குச் செய்யும் சேவை, தியாகம், நோன்பு, சுயவதை, இவற்றை முழுமனதுடன் செய்து, தாங்கள் என்னிட தவமிருந்து வேண்டிக்கொண்ட விடயம் கைகூடியதும் தெய்வத்துக்கு நன்றி சொல்வதுடன் அவருக்குச் சொன்னபடி தவறாமல் உபகாரம் செய்து உறுதிப்படுத்தியும் கொள்வார்கள். இதில் தெய்வநம்பிக்கை பெரும்பங்கை வகிக்கின்றது. மனச்சத்தியுடன் இப்படி நோன்பிருந்து தெய்வத்தின் அனுக்கிரகத்தைப் பெறும் வாய்ப்பு சாதாரண மனிதருக்குக் கிடைப்பது சுலபமல்ல. தெய்வத்தில் அசையாத, முழு நம்பிக்கை இருக்கவேணும்!

தற்கால இளைஞர்கள் பேசிக்கொள்வதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்றேன் - அதாவது, “பரப்பிரம்மாகிய கடவுளை, மனிதனின் நிலைக்கு சிழை இழுத்துவந்து, அவருடன் பேரம் பேசி, பண்டமாற்று வியாபாரம் செய்வது போலவ்வா இருக்கிறது, இந்த நேர்த்திக்கடன்!” அவர்கள் சொல்வதில் நியாயமிருக்கிறதா?

வேள்வி

வேள்வி செய்வது என்பது புராண, இதிகாச காலத்துக்கு முன்பிருந்தே வந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு வழக்கம். இந்தியாவில் பரவலாகவும், இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் வாழும் பகுதிகளிலும் வேள்விகள் செய்வார்கள். சிறு தெய்வங்களுக்கு நேர்த்திவைத்து அந்தக் கடனைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவார்கள். அதாவது, கிராமங்களில் அநேக வீடுகளில் தெய்வத்துக்கு நேர்ந்துவிட்ட ஆடு, கோழி முதலியன் வளரும். அவற்றுக்குத் திறமான தீணி கொடுத்து, நன்றாகக் கொழுக்க வைத்து, மிகவும் பக்குவமாகப் பராமரிப்பார்கள். ஆண்டு தோறும் வரும் தீபாவளி, தெய்வங்களின் திருவிழாநாட்கள், இப்படி, வேள்விக்கென்று நியமிக்கப் பட்ட நாட்களில் வேள்வி ஆட்டைக் குளிப்பாட்டி, விழுதி, குங்குமம், சந்தனம், பூ இவைகளால் அலங்கரித்துப் பவளியாகத் தெருவால் அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள். சிலர் மேன தாளத்துடனும் ஆட்டை அழைத்துச் செல்வர். கிராமங்களின் பல கோணங்களிலிருந்தும் பல ஆடுகள் தெய்வசந்தித்துக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும். பூசை நேரம் வந்ததும் தெய்வத்துக்குத் தீபம் காட்டித் தொழுது விட்டு அர்ச்சகர் ஒரு நீண்ட வாஞ்சன் (அல்லது கொடுவாள் கத்தியுடன்) ஆடுகளை நிற்பாட்டியிருக்கும் இடத்துக்கு வந்து ஆடுகளை ஆசீர்வதிப்பார். பின்னர், ஒவ்வொரு ஆடாக, ஒருவர் ஆட்டின் கொம்பிலும் இன்னொருவர் அதன் பின்னாங் கால்களையும் நீட்டி இழுத்துப் பிடித்துக்கொள்ள, இதற்கென நியமிக்கப்பட்ட கொலையாளி ஒருவர் பூசாரி கொடுத்த வாளை ஒங்கி ஒரே வெட்டில் ஆட்டின் கழுத்தைத் துண்டாடி விடுவார். அதன்பிறகு மற்ற ஆடுகள் வெட்டப் படும். இப்படி எல்லா ஆடுகளும் வெட்டப்பட்டு முடிந்ததும், ஆட்டுச்சடலங்களைப் புற்பான இடங்களுக்கு இழுத்துச் சென்று, அங்கு அவற்றிற்கு விலைபேசி விற்பார்கள். நல்ல இறைச்சியுள்ள கொழுத்த ஆட்டிற்குக் கூடிய விலை. ஆட்டின் பருமனைப் பொறுத்தே விலைமதிப்பு. அதாவது, ஆட்டை வளர்க்கும் பொழுதே இதை நன்றாகக் கொழுக்க வைத்தால் கூடிய விலைக்கு விற்கலாம் என்று நினைப்புடன்தான் அதை நன்றாகப் பராமரிப்பார்களேயொழிய, அது தெய்வத்துக்கு நேர்ந்து விட்ட ஆடு என்றபடியால் அல்ல!

அதன்பின்னர், செத்த ஆடுகளை வாங்கியவர்கள் தூரத்தில் ஒரு தனி இடத்துக்குக் கொண்டுபோய் அவற்றின் தோலை உரிப்பார்கள். இறைச்சியை வெட்டிப் பங்குகளாகப் பிரித்து, பனையோலையாற் செய்த குடலையில் ஒவ்வொரு பங்கையும் அடைத்துவைத்து, அதை ஆவலுடன் வாங்கக் காத்திருக்கும் ஆட்களுக்கு விற்பார்கள். ஆடுகளை வெட்டும் போது வடியும் இரத்தத்தை ஒரு பாத்திரத்தில் ஏந்தி, அதை ஒரு சட்டியில் போட்டு அடுப்பில் வறுத்து, அதனையும் விற்பார்கள். அதற்கும் நல்ல கிராக்கி. வேள்வி நாட்களில் சனக்கூட்டம் நிறைந்திருக்கும் - தெய்வத்தைத் துரிசிக்க அல்ல - இந்த இறைச்சிக் குடலையை மற்றவர்களை முந்திக்கொண்டு வாங்குவதற்கு! வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போய், அன்று எண்ணெய் தேய்த்து முழுகிவிட்டு, ருசியான இறைச்சிக் கறியுடன் சாப்பாடு ஒரு பிடிபிடிப்பதற்காகத்தான்! (ஆக தெய்வம் எங்கே, வாயில்லாப் பிராணியான ஆடு எங்கே, நேர்த்தி எங்கே, வாய்ருசிதான் எங்கே? எல்லாம் அதை ருசித்து உண்பவரின் நாக்கின் நாலு அங்குல நீளத்தைக் கடக்கும் வரையும்தானே!)

ஆடு வாங்கிப் பராமரிக்க முடியாத சிலர் ஆட்டுக்குப் பதிலாகக் கோழிச்சேவலை நேர்த்திவைத்து வளர்த்து தெய்வத்தின் முன்பாக அதை வெட்டி, பின்னர் சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். இந்த மூடநும்பிக்கை இப்போது சிறிது சிறிதாக அற்றுப் போகின்றதுபோல் தெரிகின்றது.

சுருணம், சாத்திரம்

உலகமக்களில் அநேகர் சொப்பனத்தில் நம்பிக்கை வைத்தி ருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, கீழைத்தேசங்களான இலங்கை, இந்தியா, பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் வசிக்கும் மக்களிற் பெரும்பாலோர் இவற்றில் பெரும் நம்பிக்கையும் அக்கறையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் இவை மிகவும் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தாலும், இப்போது அவை குறைந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் முற்றாக அருகிவிட்டன என்று சொல்வதற்கில்லை.

சுருணம் பார்ப்பதில் அநேகமானோர் மிகவும் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். விளக்குமாறு, செருப்பு, தும்புத்தடி முதலியலை ஏதாவது வாசவில் இருந்தால் அவர்களுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும். ஏதும் முக்கியமான அலுவலாகப் புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது அவற்றில் ஒன்று கண்ணுக்குத் தென்பட்டால் போதும், போகிற காரியம் சித்திக்காது என்பது அவர்களது நம்பிக்கை. அதேபோல பூணை குறுக்கே போனால், கறுத்த பூணையைக் கண்டால், புறப்பட்டு வாசலால் இறங்கும்போது

யாராவது பின்னால் கூப்பிட்டால், அல்லது பல்லி சத்தமிட்டால், யாராவது துமிமினால், அல்லது ஒற்றைப் பிராமணன் எதிர்ப் பட்டால், அவர்கள் செல்லும் பயணத்தை ரத்துச் செய்து விடுவார்கள். சிலர் வீட்டிலிருப்பவர்களைத்தான் காய்வார்கள். ஏச்சக்குப் பயந்து மனைவியோ, பிள்ளைகளோ அப்பா அலுவலாக வெளியே புறப்படுகிறாரென்றால் உடனே மேற்சொன்ன பொருள்களை அவரின் கண்ணுக்குப் படாதவண்ணம் அப்புற மாக வைத்துவிடுவார்கள்.

இரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி ஆழந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்கிருந்தாவது பல்லி சத்தமிட்டால் போதும். உடனே எட்டுத் திக்குகளிலும் பார்த்து எந்தத் திக்கி விருந்து பல்லி சொன்னது, அதன் பலன் என்ன வாயிருக்கும் என ஆராயத் தொடங்கிவிடுவார்கள். அவர்கள் போட்ட திட்டம் அல்லது செய்யவிருந்த காரியம் கைகூடுமா அல்லது பிழைத்து விடுமா? பல்லிசொல்வதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகள், தீமைகள் பற்றி எம்முன்னோர் தீர் ஆராய்ந்து, அதன் பலன்களைக் கட்டுரைகளாகவும், புத்தகங்களாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டுதோறும் அச்சிடப்படும் பஞ்சாங்கத்திற்கூடப் பல்லி சொற் பலன் என்றொரு அத்தியாயம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பல்லி சொற்பலனை நம்புகிறவர்களுக்கு அது தற்செய்யத்தான் செய்கிறது. பின்னுக்கு நடக்கக்கூடியவற்றை முன்கூட்டியே சொல்லி எச்சரிக்கை பண்ணும் ஒரு சாதனமாகப் பல்லியில் ஒரு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள்.

சில கிராமங்களில் மூக்குச்சாத்திரம் சொல்லுபவர் ஒருவர் இருப்பார். இவரை யாராவது தேடிவந்து, காணாமற் போன பொருளைப்பற்றியோ அல்லது வேறு ஏதாவது சந்தேகங்களைத் தெளிய வைக்கவோ சாத்திரம் கேட்டால், இவர் உடனே அவர்களை இருக்கச் செய்துவிட்டு தனது மூக்கின்மேல் இரண்டு விரல்களை (சுட்டு விரலும் நாலாவது விரலும்) வைத்துச் சிறிது மௌனமாக இருந்துவிட்டு, சாத்திரம் சொல்லுவார். காணாமற் போன பொருள் கிடைக்கும், கிடைக்காது, அல்லது சந்தேகப் பட்ட காரியம் சித்தியாகும், ஆகாது, என்று அடித்துக் கூறுவார். உள்ளது என்னவென்றால், சவாசம் இரண்டு மூக்குத் துவாரங்களின் ஊடாகவும் எந்த நேரமும் சமமாகப் போய்வருவதில்லை. இடது துவாரத்தினாடாக இரண்டரை நாழிகையும், வலது துவாரத்தினாடாக இரண்டரை நாழிகையும் மாறிமாறிப் போய்க் கொண்டிருக்கும். இதை வடக்கை, பிங்கலை என்று சொல் கொண்டிருக்கும். அதை வடக்கை, பிங்கலை வைக்கும் அந்தக் வார்கள். சாத்திரியார் மூக்கில் விரலை வைக்கும் அந்தக் கணத்தில் அவரது சவாசம் வலது துவாரத்தால் போய்வந்து கொண்டிருந்தால் காரியம் வெற்றி என்ற அடையாளமும்,

இடது துவாரத்தால் சவாசம் போய்வந்தால் காரியம் தோல்வி என்றும் தனக்குள் முடிவெடுத்து, வந்தவருக்கு அதன் பலனை மட்டும் சொல்லுவார். ஆனால், தான் அதை எப்படிக் கண்டு பிடித்தார். என்ற சூட்சமத்தைமட்டும் அவருக்குச் சொல்ல மாட்டார்.

இருவர் சில விடயங்களை யோசிக்கும்பொழுது அல்லது அதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது காகம் கரைந்தால் அதை அபசகுனமாகக் கருதுவார். காகம் விடாமல் தொடர்ந்து கரைந்துகொண்டிருந்தால் வீட்டிலுள்ள மூத்தபெண்கள் அடித்தாற் போல் சொல்லுவார்கள், இன்றைக்கு விருந்தாளிகள் யாரோ வரப்போகிறார்கள் என்று. அது அநேகமாக நடந்ததேறும். இடது கையால் குடுக்கல் வாங்கல் செய்வதை அக்காலத்து மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அதுமரியாதைக் குறைவு அல்லது அமங்கலமான விடயமெனக் கொள்ளுவார்கள்.

காப்பினியாயிருக்கும் ஒரு பெண்மேல் தேரை விழுந்தால் அதை அபசகுனமாகவும் வயிற்றுப் பிள்ளைக்கு அல்லது தாய்க்கு ஆபத்து ஏதோ காத்திருக்கிறது என்றும் கலங்குவார்கள்.

திருமணம் நிச்சயிப்பதற்கு முன்னர் தம்பதிகளிலோ காதகப் பொருத்தம் நன்றாக இருக்கிறதா என்பதை அறிவதற்குச் சாத்திரி யாரைத்தான் நாடுவார்கள். சாத்திரிமார் எல்லோரும் ஒழுங்கானவர்கள் அல்ல! சிலர் பெண்ணின் சாதகத்தின்படி தாலிப் பொருத்தம் இல்லாவிடில், அது பரவாயில்லை, தாலியை முதலில் கோவிலில் அம்பாளின் கழுத்தில் கட்டிவிட்டு அதன் பின்னர் மனவறையில் பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டினால் தோஷம் நீங்கும் என்று சொல்லி, கலியாணத்தை ஒப்பேற்றிவிடுவார்கள். சாத்திரியாருடைய கிரயம் கிடைத்துவிடும். இன்னும் வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சாதகங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் பொருந்தாவிடினும், அது சனிபகவானுக்குச் சாந்தி செய்தால் சரிவந்துவிடும், அல்லது இன்னதெய்வத்துக்கு அர்ச்சனை அல்லது அபிஷேகம் செய்தால்தான் தோஷம் நீங்கும் என்று பலவிதமான பித்தலாட்டங்களைச் சொல்லிப் பெற்றோரைத் திருப்திப்படுத்திவிடுவார்.

அதேபோன்று கலியாணத் தரகர்களும் பொய்களைச் சொல்லியும், புரளிகளைச் செய்தும், குறைபாடுகளை மறைத்தும் கலியாணங்களை ஒப்பேற்ச் செய்து அதில் வெற்றி கண்பார்கள். அப்படி ஒப்பேறும் திருமணங்களிற் பல பின்னுக்கு எத்தனை மனக்கிலேசங்களையும் குழப்பங்களையும் உண்டுபண்ணி விடுகின்றன என்பதை அவர் கணக்கிலெடுப்பதில்லை. அவருக்குத் தான் தரகுக் காச சுளையாகக் கிடைத்து விட்டதே!

சகுனங்களைக் கவனிக்காதவர்களுக்கு அந்தக்கவலையே இல்லை. ஆனால் அவற்றைக் கவனிக்காதவர்கள் மிகக் குறைவு.

கொடும்பாவி

கொடும்பாவி கட்டி இழுப்பது பற்றிக் கேள்விப் பட்டி ருக்கிற்களா? உரிய காலத்தில் நாட்டில் மழை வராமல், நிலம் வறண்டு, பயிர்கள் வாடி, தண்ணீரும் தட்டுப்பாடாக வருகின்ற ஒரு நிலைமை ஏற்படும்போது, கொடும்பாவி கட்டி அழுவதற் கென்று ஒரு சாரார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெண் உருவத்தில் ஒரு கொடும்பாவி பொம்மை செய்து, அதை அலங்கரித்து, ஒரு சிறு பாடையில் வைத்து இழுத்துக் கொண்டு இரவுகளில் தெருத்தெருவாக ஒப்பாரி வைத்து அழுதுகொண்டு போவார்கள். கிராமத்தில் யாரோ ஒரு கொடும்பாவி இருப்பதனால்தான் மழை இல்லை என்பது அவர்களின் ஜித்கம். இதை மக்கள் நித்திரை விட்டு எழும்பி வந்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். எண்ணெயும் காசும் கொடுப்பார்கள். யாழுப்பாணத்தில் செத்த வீடுகளில் பெண்கள் சொல்லியழும் ஒப்பாரி மெட்டில் வருண பகவானே நோக்கி மழைபெய்தருளும்படி, பாட்டுகள் இயற்றி, பெரிய சத்தமிட்டுப் பாடிக்கொண்டு பொம்மைப் பிணத்தைச் சுற்றிவந்து, மார்பு) அடித்து, அழுவாரைப்போலப் பாவனை பண்ணுவார்கள்.

உதாரணமாக:

ஐயாக்கோ! அம்மாக்கோ! ஐயாக் கோ! அம்மாக்கோ!

கொடும்பாவி சாகாளோ, கோடை மழை பெய்யாதோ?
என்ற அழைப்புக் குரலுடன் -

ஒப்பாரி - என வானத்து ராசாவே! மேகத்து மந்திரியே!
வருண பகவானே!

இந்த நாட்டிலொரு நல்ல மழை, தானுமில்லே - யா யா
யா நங்கங்கள்

சிறு வயதில் கேட்டது, அதுவும் நித்திரைத் தூக்கத்தில் கேட்டது, இந்த இரண்டு வரியும்தான் எனக்குப் பாடம். ஆனால் மெட்டுமட்டும் அச்சொட்டாக ஞாபகமிருக்கிறது. அந்த மெட்டை, நிலைமைக்கேற்ப ஒப்பாரிப்பாட்டுகள் இயற்றி, நான் லண்டனில் ஒரு நாடகத்தில் ஒப்பாரி சொல்லவும், கேண்ட கிட்டு இறந்தபொழுது, லண்டன் வீதிகளில் ஒவிபெருக்கியில் ஒப்பாரி சொல்லி அழுதுகொண்டு ஊர்வலம் போனபோதும், பயன்படுத்தினேன். ஒப்பாரிக்கு அங்கு நல்ல வரவேற்பு!

25

மந்திரமும் தந்திரமும்

மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களைச் சுகப்படுத் துவதற்கு மாந்திரிகளின் உதவியைப் பலர் நாடுவார்கள். வாழ்க்கையில் தோல்வி கண்டதனால் அல்லது தாங்கழுடி யாத துக்கசம்பவம் நடந்து அதைச் சமாளிக்க முடியாததால், அல்லது மூளையில் ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டதன் நிமித்தம் செய் காரியங்கள், வாய்ப்பேச்சு, பழக்கவழுக்கங்களில் முறைகேடாக நடக்கும் பெண்களுக்குப் பரிகாரம் தேடிப் பெற்றோர்களும் உற்றோர்களும் பரிதவிப்பார்கள். இவற்றை நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய மந்திரவாதி ஒருவர் அதே கிராமத்தில் அல்லது அதே ஊரில் வேறு கிராமத்தில் கட்டாயம் இருப்பார். அவருக்குத் தெய்வத் துக்குக் கொடுக்கும் மரியாதை செலுத்தி, அவரை அழைத்து வந்து, மனநோயாளியைக் காட்டுவார்கள். அவரது கட்டளையின் பேரில் நிறைய விழுதி, வேப்பிலை, சாம்பிராணி, கற்பூரம், தேங்காய், வெற்றிலை, பழம், பாக்கு, நல்ல விடலைப் பருவத் திலுள்ள சேவல் ஒன்று, இவற்றையெல்லாம் வீட்டில் தயார் செய்து வைத்திருப்பார்கள்.

மந்திரவாதியை அழைத்துவந்து உபசரித்து, மன்றபத் தின் நடுவே அமரவைக்க, அவர் தேவையான ஆயத்தங்களைச் செய்வார். நோயாளியைக் குளிப்பாட்டி, விழுதி குங்குமம் அணிவித்து, தலைவரிகோலமாக அவருக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து இருத்துவார்கள். மந்திரவாதி தனக்கே உரிய பாணியில் தன் இஷ்டதெய்வத்தின் பெயரைப் பல தடவைகள் உச்சரித்து, மந்திரங்கள் சொல்லிக்கொண்டு, தட்டத்திலுள்ள விழுதியை அள்ளியளிப்ப பெண்ணைன் தலையிலும் உடம்பிலும் பலதடவைகள் ஏறிவார். நோயாளிக்கு, இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள், ஏன் செய்கிறார்கள் என்று ஒன்றுமே தெரியாத நிலையில், அமைதி குலைந்து, கோபத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு இருப்பார். உண்ணில் பேய் பிடித்திருக்கிறது. அதுதான் உண்ணப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. அந்தப் பேயை நான் இப்போது விரட்டி வெளியேற்றப் போகிறேன். அதற்கு நியும் உடந்தையாக இருந்து நான் சொல்லுகிறபடி நடக்க வேணும் என்று பாதி புத்திமதி போலவும் பாதி வெருட்டாகவும் உரத்துச் சொல்லி நோயாளியின் மனதைப் புண்படுத்தி அவரைத் தினநிதித்து விடுவார். மனோவசியம் பண்ணுவார்கள் சொல்வதுபோலத் திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லி, வேப்பிலையால் அடித்துக்கொண்டு மந்திரத்தையும் உரக்கச்செபித்து உச்சாடனம்பண்ணி, நோயாளி தன் தலையையும் பின்னர் உடம்பையும் ஆட்டும்படிச் செய்துவிடுவார். இப்படிப் பேய் ஆடிக்கொண்டிருக் கையில் மந்திரவாதி சேவலைக் கொண்டு வரச்சொல்லி, அதன் கழுத்தைத் திருக்கிக் கொன்று அதன் இரத்தத்தை நோயாளி மேல் தெளித்துவிட்டு, இனிப் பேய் விலகிவிடும் என்ற உறுதி கூறி, மந்திரங்களின் வேகத்தைக் குறைக்க, நோயாளியும் இந்தக் கொடுமையிலிருந்து தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று மனம் தெளிந்து, சாதாரண நிலைக்குத் திரும்புவார். நோயாளி பூரணமாகக் குணமடையாவிட்டால், மந்திரவாதி திரும்பத்திரும்ப அந்த வீட்டுக்கு வரவேண்டி வரும். அவருக்கும் நல்ல வருமானம் தானே!

மந்திரவாதிகள் எல்லோரும் ஒரே தெய்வத்தை வாலாயம் பண்ணுவதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தனது இஷ்ட தெய்வத்தை வழிபட்டு அவரது நாமத்தையே உச்சரித்து உச்சாடனம் பண்ணுவார். இஷ்ட தெய்வங்களாவன - காளி, சூரி, காட்டேரி, கருமாரி, வைரவர், அனுமார் - இப்படிப் பலவுண்டு.

இவற்றைவிட, கஷ்டமான காரியங்கள் ஏதாவது ஒப்பேற வேண்டுமானால் மந்திரவாதியை அழைத்து பில்லி, குளியம், வசியம் என்று மறைமுகமாகச் செய்யும் கிரியைகளைச் செய் விப்பார்கள். அதாவது, எதிரியை இரகசியமாகக் கொல்ல விரும்பினால், அல்லது ஆசைவைத்த பெண்ணைக் கடத்த

அல்லது வசியம்பண்ண எண்ணினால், அல்லது எதிரிக்குப் பொருட்சேதம், உயிரிழப்பு, முதலிய தீங்கு ஏதாவது நேரும்படி செய்வதானால், மந்திரவாதியின் உதவியை நாடுவார்கள். மந்திரவாதி அவற்றைச் செய்துமுடிப்பார் என்ற திடநம்பிக்கையில் அவரை அழைத்து அவருக்கு விபரங்களைச் சொல்ல, அவரும் அதெல்லாம் சலபமாகச் செய்து முடிக்கலாம் என்று உறுதி மொழிகூற, மந்திரவாதியின் வேலைகள் தொடங்கும். குறித்த எதிரியின் அல்லது பெண்ணின் தலைமுடி, அல்லது அவர் அணிந்திருந்த சிற்றாடை (கச்சை) ஏதாவது கொண்டுவரச் சொல்லி அதை ஒரு பேழைக்குள் போட்டு அதைப் பூசையில் வைத்து மந்திரம் செபித்தபின்னர் அந்தப் பேழையைக் கொண்டு போய் எதிரியின் வீட்டு வாசலில் இரகசியமாக நிலத்தில் தாட்டு விட்டு வந்துவிடுவார். தாழ்க்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பேழையின் மேல் எதிரியின் பாதம் பட்டதும் மந்திரம் வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிடும், எதிரிக்கு எதிர்பார்த்த தீமை நடந்தே தீரும் என்று சொல்லி மந்திரவாதி தனது கூலியையும் வாங்கிக் கொண்டு மறைந்து விடுவார். எதிரிக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டோம் என்ற நம்பிக்கையிலும் திருப்தியிலும் அந்தத் தீங்கைச் செய் வித்தவருக்கு மகாசநதோஷம். நிம்மதியாகத் தூங்குவார்!

26 தீட்டு

யாழ்ப்பாணத்தில் வைதீக முறைகளுக்கும் கட்டுப்பாடு களுக்கும் உட்பட்டு வாழ்க்கை நடத்தினோர் அநேகம் பேர். பல குடும்பங்களில் சிறிய விடயங்களுக்கெல்லாம் துடக்குக் காப்ப வர்கள், காப்பதில் மிகவும் இறுக்கமாகவும் இருந்தார்கள். இவர்கள் தீட்டு, துடக்கு முதலியவற்றை மிக நுணுக்கமாக அவதானித்து, சுத்தம் என்ற பெயரில் எவ்வளவு கஷ்டத்தையும் பொருட் படுத்தாமல் நடந்துகொள்வார்கள்.

இப்போதுள்ள சமுதாயம் சிரித்துக் கேவிபண்ணக்கூடிய அளவுக்குச் சில விடயங்களில், துடக்குப்பிடித்திருக்கிறது, அதனால் விலத்தி நிற்க வேண்டும் என்ற ஐதீகம் மக்களைப் பற்றிக்கொண்ட காலம் அது. இதற்கு உதாரணங்கள் பல காணக் கூடியதாக இருந்தன. தலைமயிர் வெட்டினால், செத்த வீட்டுக்குப் போய்வந்தால், ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்வந்தால், வழித்தெருவில் மனிதப்பிரேதத்தைப் பார்த்து விட்டால், பிள்ளை பிறந்த வீட்டில் விருந்து திரும்பினால், தீட்டாயிருக்கும் பெண்ணில் முட்டி விருந்து திரும்பினால், தீட்டாயிருக்கும் பெண்ணில் முட்டி

சுடலைக்குக் கொண்டுபோகும்போது கண்ணெதிரே சுவத்தைக் கண்டுவிட்டால், பிரேதத்தைச் சுடுவதற்குக் காவிக்கொண்டு போகும் ஆட்களுடன் கூடி மயானத்துக்குப் போய்வந்தால், இவற்றில் எது நடந்தாலும், குளித்துவிட்டு வேறு உடை உடுத்திக் கொண்டுதான் வீட்டுக்குள் நுழைய வேண்டும். ஆணவழித் துடக்கு என்று, ஆண் சந்ததியினர்தான் துடக்குக் காக்கவேண்டிய வர்களாவார்கள். பெண் வழிச்சந்ததியினர் துடக்குக் காக்கத் தேவையில்லை என்பது நியதி.

வீட்டில் ஒரு சாவு நடந்ததென்றால், அல்லது பிள்ளை பிறந்திருந்தால் 31 நாளைக்குத் துடக்குக் காக்கவேண்டும். 31வது நாள் ஜயரைக் கூப்பிட்டுக் கிரியைகள் செய்து துடக்குக் கழிக்க வேண்டும். அதுவரை கோவிலுக்குப் போகக்கூடாது, மங்கள கரமான காரியங்களில் பங்குபற்றக் கூடாது. இறந்தவரின் அல்லது பிறந்த பிள்ளையின் நெருங்கிய சொந்தக்காரர், வேறுநாட்டில் வசித்தாலும்கூட, அவரும் அங்கு துடக்குக் காத்தேயாக வேண்டும். துடக்கு வீட்டிற்கு யாரும் உறவினர் வந்தால் அங்கு சாப்பிட மாட்டார்கள், தேநீர்கூட அருந்த மாட்டார்கள். துடக்கு வீட்டிலிருந்து தங்கள் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போகிறவர்கள், வாசலில் நின்றபடியே வந்த அலுவலை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி விடுவார்கள். வியாதி கடுமையாகிச் சாகும் தறுவாயிலிருக்கும் ஒருவரை வருத்தம் பார்க்கப் போயிருந்தால், பார்த்து விட்டு அவர் இறக்குமுன்னர் அவ்வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டால் பரவாயில்லை. அன்றி, அவர் இறந்துவிட்டாரென்றால் பார்க்கப்போனவருக்குத் துடக்கு. அவர் குளித்து விட்டுத்தான் தனது வீட்டுக்குள் செல்லலாம்.

பெண்கள் மாதத்தீட்டாயிருக்கும் மூன்று நாட்களும் அவர்கள் வெளியே வரமாட்டார்கள். அவர்களுக்குத் துடக்கு.

மூன்று நாள் ஓய்வு

யாழ்ப்பாணத்துப் பழைய பழக்கவழக்கங்களில் முக்கிய மானதும், கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்துமான ஒரு பழக்கம் பெண்கள் மாதவிடாயாக இருக்கும்போது அனுசரிக்க வேண்டிய விதிகளாகும். இந்த 3 நாள் ஓய்வுக்குப் பல இடங்களில் பலமாதிரிப் பெயர் சொல்லுவார்கள் - வீட்டுக்குத் தூரம், தீட்டு, துடக்கு, சூதகம், தொடமாட்டாமை, மாதவிடாய், சிவப்புக் கொடி, மாதத்தவணை (தவணை தப்பிவிட்டதா?) மாதச்சகலீஸும் என்று பலவிதம். நான் சிறு பிள்ளையாக இருந்தபொழுது, அம்மா இடைக்கிடை (அந்த வயதில் எத்தனை நாட்களுக்கு ஒருமுறை

என்று எனக்குத் தெரியாது) வீட்டுத் திண்ணையில் ஒரு மூலையில் ஒரு பெரிய நீளசதுரம் கரியால் கீறி, அதற்குள் முடங்கிப் படுத்திருப்பார். மூன்று நாட்களுக்கு இப்படிக் கிடப்பார். சாப்பாடுகூட வேறு யாராவதுதான் செய்து கொடுப்பார்கள். அந்த மூன்று நாட்களும் காலைக்கடன் குழிப்பதற்கும், முற்றத்தில் ஓரமாக நின்று (கிணற்றியிலல்ல) முகம் கை கால் அலம்புவ தற்குமே தவிர அந்தப் படுக்கையைவிட்டு வெளியே எங்கும் போவது கிடையாது. ஏனென்று நான் கேட்டால் தனக்குத் துடக்கு என்றும், என்னைக் கோட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்றும் கண்டிப்பாகச் சொல்லுவார். எதற்குத் துடக்கு என்று கேட்டால், அது சம்மா சுகமில்லை. உனக்கேன் அதெல்லாம் என்று சொல்லிச்சமாளித்து, எனக்கு வேறு பராக்குக் காட்டிக் கலைத்துப் போடுவார். மூன்றாவது நாள் முடிய, அவர் உடுத்தியிருந்த துணிகளை இரகசியமாக ஒன்று திரட்டி, பந்துபோல் ஒரு கயிற்றால் கட்டி, அந்தப்பொதியைக் கோடியில் ஒரு கூரை வளையில் சொருகிவிடுவார். வண்ணார் வந்து மற்ற உடுப்புகள் எடுக்கையில் மறந்துவிடாமல் இந்தப் பொதியையும் வேறாக எடுத்துக் கொண்டு போவார். அந்த மூன்று நாட்களும் சைவப் பெண்கள் விழுதி பூசுவதுகூடக் கிடையாது. அடைப்புக்கள் இருக்கும்வரை சுவாமி கும்பிடவும் மாட்டார்கள்.

அக்காலத்துப் பெண்கள் உடம்பை வருத்தி வீட்டு வேலைகள் முழுவதும் செய்பவர்கள். ஆதலால் இந்த மூன்று நாள் ஓய்வு அவர்களுக்குக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு விடுமுறை அல்லவா! அதுமட்டுமல்ல! இந்த 3 நாட்களும் அவர்களுக்கு விசேட, நல்ல சத்துள்ள, உணவு கிடைக்கும் - உழுத்தங்கழி, முட்டை, நல்லெண்ணெண்டும், சூராமீன் போன்றவை. இதை அறியாமை என்று சிலர் கொள்வார்கள். அது சரியா?

27

திருமணம்

கறை சேருதல்

அந்தக் காலத்திலே தம்பதிகளாக வரப்போகிற ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் முதல்முதலாகப் பார்க்கிறது திருமண நாளன்று, மணவறையில்தான். அதுவும் பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி கட்டுவதற்காக மனப் பெண்ணின் முகத்தை மூடியிருந்த வெள்ளைத் துணியை (Veil) நீக்கிய பின்பு தான் மாப்பிள்ளை தன்னுடைய வருங்கால மனைவியின் முகத்தைக் கண்ணால்கண்டு ரசிப்பார். (அல்லது விதியை நொந்து கொள்ளுவார்).

ருதுவானபிறகு பெண்பிள்ளைகளை வெளியில் காண முடியாது. ஆனபடியால் காதல், கண்டதும் காதல், காதலின்றேல் சாதல், காதலுக்குப் பின்தான் கலியாணம் என்ற பதங்களுக்கே இடமில்லை. பெற்றோர்களாலும், மற்றோர்களாலும் நிச்சயிக்கப்பட

பட்டுத்தான் திருமணச்சடங்குகள் நடந்தேறும். பொதுவாக, பெற்றோர்களுக்குப் பெண்குழந்தையிலும் பார்க்க ஆண்குழந்தை பிறந்தால் சந்தோஷம் அதிகம் என்னாம். பெண்குழந்தை பிறந்து வளரும்போது அது எவ்வளவு வடிவாக இருந்தபோதும், கட்டியாக இருந்தாலும், பெற்றோருக்கு அப்போதைக்கப்போது புன்கழும் பெருமையும் ஏற்பட்டாலும் அவர்களின் அடிமனில் ஒரு பொறுப்பு, ஒரு மெஸ்லிய துக்கம், இழையோடிக் கொண்டேயிருக்கும். எங்கள் பெண்பிள்ளை வளர்ந்ததும் அவளைக் கரைசேர்க்க வேணுமே! அது சிரமமில்லாமல் ஒப்பேறுமா அல்லது எங்களை அலைக் கழிக்குமா என்ற ஒரு அங்கலாய்ப்பு அவர்களின் உள்ளத்தைச் சதா அரித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

1920, 30களில் பெண்பிள்ளைகள் ஆளானதும் அவர்களைப் பள்ளிக்குப் போவதிலிருந்து பெற்றோர் நிற்பாட்டிப் போடு வார்கள். அதோடு அவர்களின் படிப்புக்கும் முற்றுப்புள்ளிதான். அதன் பயணாக, அவர்கள் திருமணமாகி, கணவனுடன் குடும்பம் நடத்தும்பொழுது அவர்களின் உலகவிடயங்களைப் பற்றிய பொது அறிவு விருத்தியடைந்திருக்காது. சில கணவன்மாருக்கு, தமது மனைவிமார் அதிகம் படிக்கவில்லை, படித்துப் பட்டம் பெற்ற தம்மோடு சரிவரப் பொது அலுவல்களில் கலந்துகொள்ள அவர்களுக்கு ஆற்றல் போதாது என்றதை அறிந்தும் அவர்கள் மனதில் ஒரு கவலையுணர்ச்சி அல்லது கோபம் ஏற்பட இடமுண்டு. இக்காலத்தில் இருப்பது போல் அக்காலத்தில் விவாகரத்துக்கள் நடப்பது மிகமிக அருமை. விவாகரத்துச் செய்வதானாலும் அதற்குச் சட்டம் லேசில் இடங்கொடுக்காது. ஆழமான குற்றங்கள், குறைபாடுகள், நடத்தைப் பிசுகு, தீராத வியாதி, முதலியவற்றைக் காட்டி, அவற்றை நிருபித்தபின்புதான் நீதிபதி அவர்களைப் பிரிந்து போக அனுமதிப்பார். ஆகவே, ஆண-பெண் தம்பதிகள் விரும்பி விவாகரத்துச் செய்வதானாலும் அது மிகவும் கடினம். சட்டங்களை அப்படி அமைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

அப்படியானால், விவாகமான ஒரு பெண், ஒன்றில் விதவையானால் அல்லது விவாகரத்துச் செய்யப்பட்டவளாக இருந்தால், அவளின் பிற்கால வாழ்க்கை எப்படி ஒரும் என்ற முக்கியமான கேள்வி எழுகிறது. அவள் படித்தவளாக இருந்தால் ஏதாவது வேலைவெட்டி செய்து பிழைக்கலாம். பெற்றோர் முதியோர்களாக இருந்தால் அந்தக் குடும்பத்தின் அலுவல்களைப் பொறுப்பெடுத்து அந்தப் பராக்கில் தனது தீராத கவலையை, பிறர் அறியமுடியாத வேதனையை, குறைக்கலாம், மறைக்கலாம். அல்லது குழந்தைகளை, பாலன்களை, கூட்டிவைத்து முதலாம் வகுப்புமுதல் 5ம் வகுப்பு வரையுமின்ன பாடங்களைக் கற்பிக்க

லாம். எப்படித்தான் தனது உள்ளத்தை ஏமாற்றிப் பராக்குக் காட்டினாலும், மணவாழ்க்கையில் காணும் சுகம் அவளுக்கு அற்றுப்போய் விட்டதுபற்றிய மனத்தாங்கல் எந்தேரும் அவள் அடிமனதில் ஒரு சொல்லமுடியாத இளவேதனையைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும். அந்த வேதனைக்கு விரகதூபம் என்று சொல்லுவார்கள். அன்றைய சமுதாயத்தில் அந்த வேதனையை அவள் ஆயுள் பூராவும் அனுபவித்தே தீரவேணும். மறுமணம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவள் எவ்வளவு அழகாக இருந்தாலும், எத்தனை பண்புகளைக் கொண்டவளாக இருந்தாலும் அவளை ஆடவர்கள் நெருங்க முடியாது. அவளை விரும்பினவர்கள்கூட நெருங்க மாட்டார்கள். ஏனெனில், சமூகக் கட்டுப்பாடு அத்தனை இறுக்கம். அவள் தனியே இருந்து வாளாவெட்டியாக, தன் கவலையைப் பொறுமையோடு தாங்கிக் கொண்டு, மிகுதி வாழ்நாட்களைக் கழிக்க வேண்டியதுதான்.

பெண்ணுக்குத் திருமணவயது வந்ததும் அவளுக்கு எங்காவது பார்த்து ஒரு வரணை ஒழுங்குபண்ணவேணும் என்று பெற்றோர் கரிசனை கொள்ளுவார்கள். ஒரு திருமணத்தை ஒப்பேற்றுவதற்குப் பல வழிகள் இருந்தன. ஒன்று, அக்காலத்தில் மைத்துணன்/மைத்துணியைத்தான் - அதாவது, தகப்பனின் சகோதரியின் பிள்ளையை அல்லது தாயின் சகோதரனின் பிள்ளை யைத்தான் - தம்பதிகளாக்குவதற்குப் பெற்றோர்கள் ஏற்கனவே திட்டமிட்டு, அதை முடித்தும் வைப்பார்கள். சில குடும்பங்களில் பெண்குழந்தை பிறந்ததும் அக்குழந்தைக்கு வயதில் மூத்த ஒரு மைத்துணன் இருந்தால் அவள் அப்பெண்குழந்தை வளர்ந்ததும் அவளையே திருமணம் செய்யவேணும் என்று நியமித்து விடு வார்கள். “பிறந்திருக்கும் எமது குழந்தையை உமது மகனுக்கே கொடுக்கிறோம்” என்று பெண்ணின் பெற்றோர் வாக்குக் கொடுப்பார்கள். அதேமாதிரி, “எங்கள் மகனுக்கு உங்கள் பெண்ணைத் தான் தூரமாக எடுப்போம்” என்று ஆண்குழந்தையின் பெற்றோர் சத்தியம் செய்து கொடுப்பார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் வளர்ந்து பருவமடைந்தும் பெற்றோரின் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மைத்துணி/மைத்துணனைத் திருமணம் செய்தே ஆகவேண்டும். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் விரும்பாவிட்டாலும் அதைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. ஆகவே, இருவரும் ஒத்திருந்தால் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக அமையும். இல்லாவிடில்...? வாழ்க்கை முழுவதும் பெண்ணுக்குக் கண்ணீரும் கம்பலையும் தான்!

இன்னொரு வழியும் உண்டு. பெண்ணையைப் பெற்றோரின் உற்றோர்கள், உறவினர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த நல்ல குடும்பங்களில் ஒன்றிலுள்ள இளைஞரையைப் பேசித் திருமணம் செய்ய

என்னி, பெண்ணின் பெற்றோருடன் கூடிக் கலந்தாலோசிப் பார்கள். சாத்திரியாரிடம் பெண்ணின், பிள்ளையின் சாதகங் களைக் காட்டி விவாகப்பொருத்தம் பார்ப்பார்கள். நன்றாக இருந்தால், அதன்பின்னர் தான் சீதனப்பிரச்சினை தலைகாட்டும். சீதனத்திலும் இருபகுதிகளும் ஒத்துவந்தால், நல்லநாளாகப் பார்த்துத் திருமணத்தை முடித்துவைப்பார்கள்.

பெண்ணின் பெற்றோர் கலியாணத்தரகரிடம் சொல்லி வைப்பார்கள். தரகரும் பெண்ணின் வயது, படிப்பு, அழகு, பெற்றோரின் சாதி, சமயம், தொழில், சுகோதரங்கள், சீதனம் முதலிய எல்லா விபரங்களையும் குறித்து வைத்துக்கொள்வார். அப்பெண்ணின் தகைமைக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளையாகத் தேடிப் பார்ப்பார். தரகருக்கு முதலாவது தேவை பணம். கலியாணங் களை ஒப்பேற்றினால்தான் ஊதியம் கிடைக்கும். அதனால் பெண்ணின் தராதரத்துக்கு முழுதும் ஒத்துவராத மாப்பிள்ளை என்றாலும் ஏதாவது பொய், புரளி சொல்லிக் கலியாணத்தை ஒப்பேற்றிப் போடுவார். அதேமாதிரி, மாப்பிள்ளையின் பெற்றோருக்கும் பெண்ணைப் பற்றிப் புருஷி, அவர்களின் மனதைத் திருப்பிப்போடுவார். வடிவாகச் சோடித்துக் கடை சொல்லி, உண்மையைப் புரட்டி, இல்லாததைச் சொல்லி ஏமாற்றிக் காரியத்தை ஒப்பேற்றுவதில் தரகர்கள் மகாகெட்டிக்காரர்கள்.

வேறொரு வழி. தங்கள் மகன் ஒரு பெண்ணை விரும்புகிறான் என்று ஆணின் பெற்றோர் அறிந்துகொண்டால், அல்லது தமது பெண் ஒரு குறிப்பிட்ட இளைஞருள்மேல் கண்வைத்திருக்கிறாள் என்று பெண்ணின் பெற்றோர் ஊகித்திருந்தால் அல்லது உளவறிந்தால், இருபகுதிப் பெற்றோர்களும் கூடிப்பேசி, வேறு பெரியோர்களையும் கலந்தாலோசித்து, சாதகப்பொருத்தம் பார்த்தோ பார்க்காமலோ அப்பெண்ணையும் இளைஞரையும் சேர்த்துவைப்பார்கள். திருமணம் நடந்தேறும். நல்ல மனத்தோடு இந்தத் தம்பதிகள் சோடிசேர்ந்தபடியால் சீதனப்பிரச்சினையும் சுமுகமாகத் தீர்த்து வைக்கப்படும். மனப்பொருத்தம் இருந்தால் சாதகப் பொருத்தம் பார்ப்பது அவசியமில்லை என்பது அந்தக் காலத்துச் சித்தாந்தம்!

மேலே, ஒழுங்கான காதல் இல்லையென்று சொன்னேனே தவிர கள்ளக்காலல் இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லையே! ஒருவருக்குமே தெரியாமல் மிகவும் கள்ளமாகக் காதலித்து, அதனால் தொல்லைக்கு உட்பட்ட சோடிகளும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். அது எப்படி? என்னென்றான் பெற்றோரின், அயலவரின் கண்களையும் உச்சிலிட்டு அவர்களுக்குக் காதல் கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது? அதுதான், சந்தர்ப்பங்கள்

வாய்க்காவிடின் வேறு வசதிகளை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதானே!

நாட்டுப்புதினங்களை அறிந்துகொள்ளாமல் பெண் பிள்ளைக்கு எவ்வாறு இருப்புக்கொள்ளும்? இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை மீற அவர்கள் கையாண்ட வழிகள் பல. தெருவோரம் வேலி உள்ளவர்கள் கிடுகுவேலியில் ஒரு சிறு துவாரம் வைத்து, அதனாலே கண்ணைவைத்து, தெருவாற் போவோர் வருவோரைக் கண்காணிப்பார்கள். சிலர் தங்கள் பெற்றோர், சுகோதரர்கள் வீட்டில்லாத சமயம் பார்த்துத் தெருப்படலையைச் சர்றே நீக்கி அதன்வழியாக வெளியில் நடப்பவற்றை அவதானித்துக் கொள்வார்கள். சிலர் தங்கள் சிறிய தம்பி மூலம் இளைஞருக்களைப் பற்றிய விபரங்கள் யாவையும் அறிந்து வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் மனதுக்குப் பிடித்த, அல்லது அழகானவன், அல்லது பணவசதி படைத்த இளைஞரைக் குறிவைத்துக் காத்திருப்பார்கள். தக்க தருணம் வரும்பொழுது அவர்கள் தெருவால் போகும்பொழுது கண்களைக் காட்டியோ, சிரித்தோ தங்கள் விருப்பத்தைச் சாடையால் தெரிவிப்பார்கள். ஆண்களும் வேட்டைநாய்கள் மாதிரி ஆலாய்ப் பறந்துகொண்டு திரிபவர்கள் தானே, தூண்டிற் புழுவை அப்படியே கவ்விக்கொள்வார்கள். தான் போட்ட தூண்டிலின் புழுவை ஒருவன் விழுங்கிவிட்டான் என்று கண்டதும் தனது முயற்சியை நிறுத்திக்கொண்டு, ஒன்றும் தெரியாதுமாதிரி பின்வாங்கிவிடுவாள் பெண். பந்தை அவனுடைய கோட்டுக்குள் அனுப்பிவிட்டோம்தானே என்று அது திரும்பி வரும்வரை பேசாமல் காத்திருப்பாள்.

இனி ஆடவனின் முறை. கரடி பிறை கண்டதுபோல, காணமுடியாத ஒரு பெண்ணைத்தின் வரவேற்கும் சைகையைக் கண்டறிந்த வாலிபன் சும்மா இருக்கமாட்டான். பக்ரத முயற்சிகள் செய்து அவளைக் காண, கடைக்க முயற்சிப்பான். அதில் பலர் வெற்றி காண்பர். பெண்ணும் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதது போல் நடிப்பாள். பின்னர் அவனுடைய முயற்சிக்கு இரங்கித் தான், தான் இனங்கிப்போவதாக அவனுக்குச் சொல்லிக் கொள்வான்.

காலப்போக்கில் இந்தக் காதல் முற்றி, அநேகமாக, கள்ளக் கலவியில் முடிந்த சம்பவங்கள் பலவுண்டு. ஆணால், பெண்ணை உடம்பில் மாற்றம் காணும்வரை பெற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் விஷயம் துளிகூடத் தெரியாதபடிக்குச் சந்திப்புகள் நடந்தேறும். பெண் ஒரிடமும் வெளியே செல்லாதபடியால், அவளின் வீட்டிலேயேதான் இரவு சாமத்தில் இந்தச் சந்திப்புகள் நடக்கும். இது இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாது. பின்வளவாக இருக்கலாம்,

மாட்டுக் கொட்டிலாக இருக்கலாம், அல்லது, சந்தர்ப்பம், வசதியைப் பொறுத்து, வீட்டில் ஒரு புறம்போக்கான இடமாகக் கூட இருக்கலாம்.

இயற்கை வேகத்தினால் உந்தப்பட்டு, மனக்கட்டுப் பாட டையும் மீறி, ஆணின் இச்சைக்கு இடங்கொடுத்து விடுவாள் பெண். இதனால்தான் பெண்ணாகப் பிறக்கக் கூடாது என்று பெண்கள் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார்கள் போலும். தன்னுடைய செயலால் பின்னுக்கு ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் என்னவாகும் என்பதைக் கிஞ்சித்தும் யோசிக்காமல், மனம் போன போக்கில் ஆசைக்கு இடங்கொடுத்து விட்டுப் பின்னர் வாழ்நாள் முழுதும் வேதனைப்படுவார்கள்.

இவர்கள் எல்லைதான்டிப் போவதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. பெற்றோரின் கட்டுப்பாடோ மிகவும் இறுக்கம். கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திப்போடு வோம் என்ற அவாவே அவர்களின் இந்நடத்தைக்குத் தூண்டு கோலாக அமைவன. மேலும், அயலவர்களுக்கு ஒரு அச்சை தெரிந்தால் போதும், பெற்றோரிடம் சொல்லப் போடுவார்கள், அல்லது கூக்குரலிடுவார்கள். அயலவர்கள் அந்த விஷயத்தைப் பெரிதுபடுத்தி, பரப்பி, கும்மாளம் கொட்டுவது அந்தப் பெண்ணி லுள்ள இரகத்தால் அல்லது பெற்றோரிலுள்ள விருப்பத்தால் அல்ல. அந்தக் குடும்பத்தில் பொராமை உள்ளவர்களாக இருக்கலாம். அல்லது, தாங்கள் கெட்டித்தனமாகப் பாரிய குற்ற மொன்றைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள் என்று தம்பட்டம் அடிப்பதற்காகவும் இருக்கலாம். அல்லது, பழைய கோபத்துக்குப் பழிவாங்கும் நோக்கமாகவும் இருக்கலாம். ஏன், அந்தப் பெண்ணைத் தங்கள் பையனுக்கு மனமுடிக்கலாம் என்று கற்பனை பண்ணிக் காத்திருந்தவர்கள், இவள் குறுக்கால் இழுத்து விட்டாளே என்ற ஆத்திரத்தில் அவள் செய்கையை அம்பலப்படுத்தக் கூட அப்படிச் செய்திருக்கலாம்.

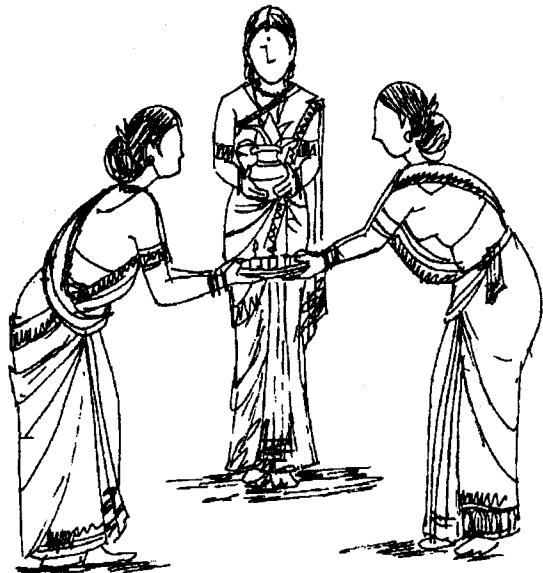
என்ன இருந்தாலும் வழக்கிலிழுந்த அந்தப் பெண் பின்னர் வாழ்முடியாது. அவள் ஒன்றில் தற்கொலை செய்து கொள்ளுவாள் அல்லது அவளை வேறு நாட்டிலிருக்கும் உறவினர் வீட்டுக்கு அங்குபோய் பின்னையைப் பெற்றுக் கொண்டு வா என்று பெற்றோர் இரகசியமாக அனுப்பி விடுவார்கள். அல்லது, அவளை அந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியவனைத் தேடிப்பிடித்து அவனை வற்புறுத்திக் கலியானம் செய்து வைப்பார்கள். கருத்தடைக்கருவிகளும் அக்காலத்தில் பழக்கத்தில் இருக்கவில்லை.

கள்ளமாகக் காதலித்தவர்கள், பெற்றோர் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்று திட்டவட்டமாக அறிந்ததும் யாருக்கும்

சொல்லாமல் வீட்டைவிட்டு எங்காவது ஓடிப்போய்த் தங்கி யிருந்து தனிக்குடித்தனம் நுட்தின சம்பவங்களும் சில கேள்விப் பட்டதுண்டு. கள்ளக்காதல் வளர்வதற்கு உதவிகள் பல கோணங்களில் இருந்து வரும். இரகசியத்துது விடுவார்கள், கடிதங்கள் இரகசியமாகப் பரிமாறப்படும், இரகசிய சந்திப்புகள், இப்படிப் பல, வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போனவர்களைப் பற்றி அயலவர்கள் கதைக்கும்பொழுது, அந்த இளைஞர் இந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டானாம் என்றநூல் பேசிக்கொள்வார்கள்.

இப்படியான நிகழ்வுக்குப் பின்னர், சம்பந்தப்பட்ட குடும்பம் அயலவரின் கேவிக்கும் பரிகாசத்துக்கும் ஆளாகும். அந்தப் பெண்ணின் சகோதரர்களையும் மனமுடித்து வைப்ப தற்கு மிகவும் கஷ்டப்படவேண்டி நேரிடும். அந்த வீட்டில் பெண் எடுக்க ஒருவரும் துணியமாட்டார்கள்.

கருவழிக்கும் கைங்கரியம் அந்தக் காலத்தில் கேள்விப் படாத விஷயம். கருத்தரித்துக் கொண்டால் அது இறங்கும் வரை வளர்ந்தே ஆக வேண்டும். வேறு வழியில்லை. வழுக்கிய பெண்ணின் மனதிலையை, அவளின் தாயாரின் மனதிலையை, ... சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

28

சடங்குருகள்

சாமர்த்தியச் சடங்கு - பெண்பிள்ளை ருதுவான அன்றே பெண்ணின் தாய்மாமனுக்குச் சொல்லியனுப்பி, அவர் உடனே வந்து பிள்ளைக்குத் தலைக்குத் தண்ணீர் வார்த்து உபசாரங்கள் செய்துவிட்டுத் திரும்புவார். பின்னர் பல நாட்கள் கழியுமுன்னர் ஒரு நல்ல முகர்த்தம் பார்த்துப் பிள்ளைக்கு விமரிசையாக ருதுசாந்திக் கொண்டாட்டம் நடைபெறும். இதற்கு நெருங்கின உறவினர்கள், நண்பர்கள், அயலில் வேண்டியவர்கள், யாவரும் அழைக்கப்படுவர். அவர்களும் பிள்ளையை ஆசீர்வதித்து, அன்பளிப்புகளை வழங்கி மீளவர். சில வீடுகளில் இச்சடங்கு மணவறை வைத்து, மேளதாளத்துடன் வெசு விமரிசையாக நடத்தப்படும். வழக்கமாகப் பாவாடை சட்டை போட்டுப் பழகிய பிள்ளை அன்று புதிதாகச் சேலை உடுத்தி, தலை அலங்காரத் துடன் ஒரு பெண் தெய்வம் போலக் காட்சியளிப்பாள். விதம் விதமான பொருள்கள் கொண்ட ஒன்பது தட்டங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு வந்து ஒன்பது சுமங்களில் வரிசையில் நின்று சோடி சோடியாக அரத்தியெடுப்பார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு பெண் ருதுவாகியதும் அது குடும்பத்தில் ஒரு பொறுப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கிவிடும். சரியாகச் சொல்லப்போனால், அவள் ருதுவாகும் பருவம் வருவதற்கு 6 மாதத்துக்கு முன்பிருந்தே பெற்றோர் அவளின் நடமாட்டத்தில் கண்ணும் சுருத்துமாக இருப்பார்கள். அவளை வீட்டைவிட்டு எங்கும் தூராப்போக விடமாட்டார்கள். அவசியத் தேவையானால் தங்களுடனேயே கூட்டிச் செல்வார்கள். அவள் வளவுக்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்க வேண்டியதுதான். வீடுவாசல் துப்புரவாக வைத்திருத்தல், அடுப்படியில் சமைத்தல், பாத்திரங்கள் மினுக்குதல், தன் மேனியைக் கழுவிச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல், நல்ல புத்தகங்களை வாசித்தல், சுவாமி வழிபாடு, இவைகள் தாம் ஒரு கண்ணிப்பெண் தன் வீட்டில் செய்யவேண்டிய முக்கியமான வேலைகளும் பொறுப்பும். இவற்றைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது.

பெண்ணின் தாயாரும், பாட்டியும் இன்னும் குடும்பத் துடன் நெருங்கிய உறவுள்ள மூத்த பெண்களும் பிள்ளையுடன் தனித்துக் கதைத்து, “இவ்வளவு காலமும் சிறுபிள்ளையாயிருந்த நீ இனி உள்ளைப்பற்றிக் கவனமாக இருக்கவேணும். கண்டபடி பலர் முன்னிலையிலும் போகக்கூடாது. முக்கியமாக ஆண் களுடன் பழக்கூடாது. ஒதுங்கி வாழ வேணும். உனது வாழ்க்கை சோபிக்கவேண்டிய காலம் இனிமேல்தான். ஆதலால் பொறுப்பு டனும் அவதானமாகவும் நடந்துகொள்ள வேணும். வருங் காலத்தில், உனது விவாகம் பற்றி நாங்களோ, பிற்றோ எடுக்கும் முயற்சிகள் வெற்றியடைய வேண்டுமானால், நீ இன்று தொடக்கம் தினமும் நடந்து கொள்ளும் விதத்திலேயே அந்த வெற்றி தங்கியிருக்கிறது. வழிதவறி நடந்துவிட்டால் உன் வாழ்க்கைக்கே அது உலை வைத்துவிடும். ஆதலால் சிறுபிள்ளைத்தனத்தை இனிக் கலைத்துவிட்டு, பொறுப்புடன் நடந்துகொள்ளவேணும்” என்று புத்திமதி சொல்லி வைப்பார்கள். அதற்கேற்ப, நாட்கள் செல்லச்செல்ல அந்தப் பெண்பிள்ளையின் போக்கிலும் மாற்றங்களைக் காணலாம்.

பிற்காலத்தில், நான் பெரியவனானதும், இப்படியான சாமர்த்தியச் சடங்குகளுக்கு அழைப்பின் பேரில் போய், போட்டோப் படங்கள் எடுத்துக் கொடுப்பேன். (லாபம் நோக்க மல்ல, ஆனால் செலவைப் பெற்றுக்கொள்வேன்). அதேபோல, பல கலியாண வீடுகளுக்கும் போய், போட்டோப் படங்கள் எடுத்துக் கொடுத்ததுண்டு.

உறவினர்களுக்குள் ஏற்படும் குடும்பப் பினக்குகளை இந்தச் சாமர்த்தியச் சடங்கு, அல்லது வேறு சடங்குகள் இடம்

கட்டுதல், பெண்ணுக்குக் கூறைச்சேலை கொடுத்தல், தாலி கட்டுதல், மாலை மாற்றுதல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி பார்த்தல், பால்பழும் அருந்துதல், முதலிய கிரியைகள் இனிதே நடந்தேறும். அன்றிலிருந்துதான் அவர்கள் சமயாசாரப்படி கணவன் - மனைவியாவர்.

அதன் பிறகு பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஊர்வலமாக மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போய்ச் சேருவார்கள். இரட்டைக் குதிரை பூட்டிய வண்டியில், அல்லது சோடித்த காரில்தான் ஊர்வலம் நடக்கும். தம்பதிகளின் முதலிரவு மாப்பிள்ளை வீட்டில்தான் ஓப்பேறும். மாப்பிள்ளை வீட்டில் அது ஓப்பேறு வதற்கு முக்கியக் காரணம் இல்லாமலில்லை.

29

மற்றும் ஆசாரங்கள்

பிள்ளைப் பேறு

மகளையோ மகனையோ விவாகம் பண்ணிக்கொடுத்த பின்னர் அடுத்தாகப் பெற்றோர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பது தமக்கொரு பேரப்பிள்ளை எப்போது பிறக்கும் என்பதையே. விதியின் பிரகாரம் பேரப்பிள்ளை கிடைப்பதில் சணக்கம் ஏற்பட்டால் பெற்றோருக்கு மனம் கொள்ளாது. வைத்தியரிடம் காட்டி, கோவில்களுக்கு நேர்த்தி வைத்து அல்லது தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் அந்தியோன்னியமாகத் தான் இருக்கிறார்களா என்பதை உறுதிப்படுத்தி - இப்படி தங்கள் மனதைப் பலவாறாகக் கலவரப்படுத்துக் கொள்வார்கள்.

பெற்றோரின் அங்கலாய்ப்புத் தீர், பெண் குலாகியிருக்கும் அறிகுறிகள் தென்பட்டால் போதும், ஒன்றே கொண்டாட்டம் தான். பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் குழந்தையை வரவேற்க ஆவலுடனிருக்கும் மன்னிலையை விடப் பெற்றோரின் கெடு பிடிகள்தாம் அதிகமாகவிருக்கும். பெண் முழுகாமல் இருக்கிறாள் என்பதை அறிந்ததும் அவருக்கு விசேடப் பராமரிப்பு. 3, 4 மாதத்தில் அவரைத் தாய்வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார்கள். தாய்க்குத்தானே தெரியும் மகளின் விருப்பு வெறுப்புகள்!

அந்துடன் தனக்கு விருப்பமான தின்பண்டங்களைக் கூசாமல் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுவது அம்மாவிடம் தானே பலிக்கும்!

பிரசவ காலத்துக்கு 5, 6 மாதங்களுக்கு முன்னரே நல்ல திறமான சாராயம் அல்லது சீமைக்குடிவைகை (Brandy) வாங்கி, உடம்பைத் தேற்றக்கூடிய பல மூலிகைகளையும் அந்துடன் சேர்த்து, நிலத்தைக் கிண்டி, அதைத் தாட்டுவைப்பார்கள். பிள்ளை பிறந்து அடுத்தடுத்த நாள் தொடக்கம் இந்தக் குடிவைகையில் மருந்துமாதிரி ஒரு டோஸ் காலையும் மாலையும் சாப்பாட்டுக்கு முன் கொடுப்பார்கள். அது சீரணசக்தியை அதிகரிக்குமாம். பிள்ளை பெற்றால் தூடக்கு. அது ஒரு மாதம்வரை நீடிக்கும்.

மரணச் சடங்கு

இந்துக்களின் மரணச்சடங்கு புதுமையானது. கடும் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டுச் சாகும் தறுவாயிலிருந்தால்கூடச் சிலபேர் மட்டும்தான் நோயாளர்களை வண்டியில் வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். மற்றைய நோயாளர்கள் தங்கள் வருத்தத்தைப் போக்குவதற்குக் கைமருந்து உட்கொண்டு, அல்லது ஆயுள்வேத சிகிச்சைசுமறையைக் கடைப் பிடித்து, அதுவும் கைகூடாவிடில், கடைசியாக உடலை விட்டுப் பிரிவார்கள்.

உடலைவிட்டு உயிர்பிரியும் தறுவாயில் இருக்கும் பொழுதே உற்றார் உறவினருக்குச் சேதிசொல்லி அனுப்புவார்கள். அவர்களும் நோயாளியை அவரின் மரணப்படுக்கையில் தரிசிப்பதற்காக அவசரம் அவசரமாக வந்து அவருடன் பேசமுனைவார்கள். “உங்களுக்கு உடம்புக்கு என்ன செய்கிறது? மிகவும் வலிக்கிறதா?” என்பன் போன்ற கேள்விகள் வராது. அதற்குப் பதிலாக, “என்னைத் தெரிகிறதா? நான் உங்களை வருத்தம் பார்க்க வல்லவா வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் வாயைத்திறந்து கடையுங் கலேன்” என்ற குந்துள்ள கேள்விகள்தாம் மேலோங்கி நிற்கும்! மரணாவஸ்தையில் கிடந்து உழலும் அந்நோயாளி இவற்றைப் பொருட் படுத்தாமல், எந்த நிமிடம் உயிர் பிரியப்போகுதோ என்ற ஏக்கத்தில் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

உயிர் பிரிந்தவுடனே உடம்பை நீட்டி நிமிர்த்தி மல்லாக்க வளர்த்தி விட்டு, வந்தவர்களுள் பெரியவர் ஒருவர் இறந்தவரின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவது போல் 3 முறை உரக்கக் கத்துவார். அதைச் சங்கேத அடையாளமாக ஏற்றுக் கொண்டு, வந்திருந்த பெண்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்த குரலில் உரத்து “ஜீயோ! ஜீயோ! போய்விட்டாயா? எங்களுக்கு என்ன வழிசெய்து விட்டுட்டுப் போனாய்?” என்று ஒலமிட்டு ஒப்பாரிசொல்லி

அழுவார்கள். இந்த அழுகைக் குரல் அயல்வீடுகளுக்குக் கேட்டதும், “இன்னார் மோசம் போயிட்டினமாம் நாங்களும் போகவேணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எல்லோரும் வந்து கூடிக் குந்தியிருந்து கொண்டு கூக்குரலிட்டு ஒப்பாரி சொல்லி அழுவார்கள். இப்படி அழுவதற்கு, இறந்தவரைப் பற்றித் தங்கள் மனதில் கவலையுணர்ச்சி வராவிட்டால், முன்பு செத்துப்போன தங்களின் உறவினரை நினைத்து அழுவார்களாம்.

உடனே பறைமேளம், பாடை, கிரியைகள் செய்வதற்கு ஐயர், ஐயருக்கு வேண்டிய கிரியைப் பொருட்கள், வண்ணார், அம்பட்டர், சுடலையில் பிணத்தை எரிப்பதற்கு வேண்டிய விறகு, வாழை, தோரணம், மாவிலை, எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு பண்ணுவதற்காக ஆண்கள் பலரும் பல இடங்களுக்கும் பறப்பார்கள். அடுத்தநாட்ட காலை பறைமேளம் வந்து வாசலில் நிலைகொண்டதும் தாம் வந்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக ஒரு சுற்று மேளம் முழங்கும். பின்னர் படலையால் ஒவ்வொருவர், அல்லது ஒரு கூட்டம் பெண்கள், உள்ளுக்கு வரும்பொழுதும் மேளத்தை அடிப்பார்கள். பேச்சுவாக்கில் முன்னர் நோயாளியின் பெயரைச் சொல்லிக் குறிப்பிட்ட வர்கள் இப்போது சவும் அல்லது பிணம் என்றே இறந்தவரைக் குறிப்பிடுவர். பந்தல் போட்டு, மேலுக்கு வெள்ளைகட்டி, பிரேதத்தை அதன் மத்தியில் ஒரு மரக்கட்டிலின் மேல் கீட்துவார்கள். தலைமாட்டில் குத்து விளக்கு எரியும். பிரேதத்தின் வாய் திறந்திருந்தால் தாடையை உயர்த்தி வாயை மூடித் துணியால் தலையில் முடிச்சுப் போட்டுக் கட்டிவிடுவார்கள்.

ஐயர் வந்து கிரியைப் பொருட்கள் எல்லாம் வந்து விட்டனவா எனப் பார்த்துவிட்டுக் கிரியைகளைத் தொடங்கு வார். உற்றார், உறவினர்கள் வரிசையாக வந்து பிணத்தின் தலையில் எண்ணையும் அரைப்பும் வைத்துவிட்டு அதை ஒரு ஒதுக்கமான இடத்துக்குக் கொண்டுபோய் வைத்துக் குளிப் பாட்டுவார்கள். பின்னர் நல்ல வெள்ளை உடை உடுத்திச் சோடித்துச் சவப்பெட்டிக்குள் வைத்து, மூடிதிறந்தபடி கொண்டு வந்து கட்டிலின்மேல் வைத்ததும், ஐயரின் கிரியைகள் மேலும் தொடரும். தேவாரம் பாடுபவர்கள் பாடிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். உரவில் சண்னம் இடித்து அதை வழித்தெடுத்துவந்து பிரேதத்தின் கணகுழியில் அப்பிவிடுவார்கள். சண்னம் இடிக்கும் பொழுது சண்னப்பாட்டுகள் பாடுவார்கள். மேலச் சத்தம் இடையிடையே கேட்கும் உறவினர்கள், உற்றார் வந்து சவுத்தின் வாயில் வாய்க்காரிசி இடுவார்கள். இறந்தவரின் பேரப்பிள்ளைகள் பிணத்தைச் சுற்றிநின்று தடியில் வெள்ளைத்துணி கொண்டு

சுற்றிய நெய்திரிப்பந்தம் பிடிப்பார்கள். இறந்தவர் ஆணைன்றால் அவரது முத்தமகனும், பெண் என்றால் அவரது கடைசி மகனும் தான் கிரியைக் கருமங்கள் செய்யவேண்டும் என்பது நியதி. பின்னர் சுடலையிலும் அதே ஆள்தான் பினைத்துக்குக் கொள்ளி வைக்கவும் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பிள்ளைகள் இல்லாத விடத்து வேறு நெருங்கிய உறவினர், ஆண்தான், அந்தக் கருமாதி களைச் செய்வார். பெண்கள் கருமாதிகளிற் பங்குபற்றுவது கிடையாது.

எல்லாக் கிரியைகளும் செய்து முடிந்ததும், பிரேதப் பெட்டியை மூடிவிடுவார்கள். மூடியை எடுத்து மூடும்பொழுது உறவினர்கள் ஒவைந்று ஓலமிட்டு அலறி அழுவார்கள். அவர்கள் கதறி அழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கே நெஞ்சு இளகி, தன்னையறியாமல் அழுகை வரும். மூடிய பெட்டியை உறவினர் தூக்கிக்கொண்டு போய், கட்டி முடிந்து ஆயத்தமாக இருக்கும் பாடைக்குள் வைப்பார்கள். சிலர் பாடைக்குப் பதிலாகப் கோவிலில் காணும் தண்டிகை போன்று) பெரிய செலவில் தண்டிகை செய்து அதனுள் பிரேதப்பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு போவார்கள். மேளம் கொட்டினபடி முன்னால் போக, நாலுபேர் காவும் பாடைமீது பிரேதம் பின்னால் தொடர, இறந்தவரின் பிள்ளை கொள்ளிக்குடம் காவிக்கொண்டு கூடவே பாடைக்குப் பக்கத்தில் போக, தேவாரப் பாட்டுடன், சுடலைவரையும் செல்லும் கூட்டம் ஊர்வலமாய்ப் போவார்கள். சந்திக்குச் சந்தி மேளக்காரர் சமாவைத்து அதிர முழக்குவார்கள்.

சுடலையில் ஏற்கனவே விறகுகளை அடுக்கிச் சிறுமேடை கட்டி வைத்திருப்பார்கள். சுடலையை அடைந்ததும், பாடையைக் காவினவர்கள் விறகுமேடையை 3 தரம் (இடதுவலமாகச்) சுற்றிவந்து, பாடையை விறகுக்குமேல் வைப்பர். சுற்றும்பொழுது அம்பட்டர் வழிகாட்ட, கொள்ளிக் குடம் ஏந்திய பிள்ளை மாறுவலமாகப் பிரேதப்பெட்டியை 3 முறை வலம்வருவார். ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் அம்பட்டர் தான் வைத் திருக்கும் கத்து நுனியால் கொள்ளிப்பானையில் ஒரு கொத்து விடுவார். அந்த ஒட்டைவழியே தண்ணீர் ஒழுகும். தண்ணீரை அவர் ஏந்திப் பினைத்தின்மீது தெளிப்பார். பின்னர் அம்பட்டர் கொடுக்கும் தீட்பந்தத்தைக் கொள்ளிவைப்பவர் வாங்கிப் பினைத்தின் கால்மாட்டில் விறகுக்கு இடையில் சொருகி நெருப்பை மூட்டி விடுவார். தீயை வைத்ததும் அவர் திரும்பிப் பாராமல் வீடு போய்ச் சேரவேண்டும். வீட்டிலிருப்பவர்கள் அவரை அழுதும் அணைத்தும் வரவேற்பார்கள்.

பினைத்தை எரிப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றவர்கள் சுடலை

யில் பின் தங்கி நின்று, பினைம் சரியாக எரிகிறதா, விறகுகள் விலத்திலிட்டனவா என்றதையும், பினைத்தின் சாம்பல் விறகின் சாம்பலுடன் கலந்துவிடாத வண்ணமும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். அடுத்தநாள் காடாற்றுவார்கள். அதாவது விடிந்ததும் கொள்ளிவைத்தவரும் மற்றவர்களும் போய்ச் சுடலைக் கிணற்றில் 2, 3 வாளிகளில் தண்ணீர் அள்ளி, பிரேதம் எரிந்த இடத்தில் ஊற்றிக் குளிரப்பண்ணீக் காடு ஆற்றிவிட்டு, சாம்பல் நன்றாக ஆறியதும் ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் இறந்தவரின் சாம்பலை மட்டும் அள்ளி அடைத்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்வார்கள்.

இறப்புவிட்டில் துக்கமேலீட்டினால் உணவு சமைக்க மாட்டார்கள் தானே! அதனால், செத்த நாளன்றும், அடுத்து மூன்று நாட்களும் உறவினர், அயலவர்கள், செத்தவீட்டில் தங்கியிருப்பவர்களுக்குப் பட்டினிப் பண்டம் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். இறந்து மூன்றாம் நாள் எட்டுச் செலவு நடக்கும். அதாவது இறந்தவர் உயிரோடிடிருக்கையில் விரும்பி உண்ட தினபண்டங்கள் ஒன்றும் தவறாமல் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து அவர் இறந்த இடத்திலேயே படைத்து அவரைக் கனம் பண்ணுவார்கள். அவரது ஆத்மா அவற்றை ருசிபார்த்து, கெவி தீர்ந்து, சாந்தியடையும் என்ற நம்பிக்கை!

இறந்த நாளிலிருந்து இவைது நாள் அந்தியேட்டி ஜயரை அழைத்து அவரது பணிப்பில் அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் செய்து, ஜயருக்கும் புது வேட்டி, சால்வை, அரிசி, காய்கறி, முதலியன சன்மானம் கொடுக்கு வழியனுப்பிவிடுவார்கள். முன்பு சுடலையில் அள்ளிப் பாத்திரத்தில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த மனிதசாம்பலைக் கொண்டுபோய்க் கடலில் கரைத்துவிடுவார்கள். அதற்காக அந்தியேட்டியன்று உறவினரும் நன்பர்களும் சேர்ந்து பல வாகனங்களில் கிரிமலை அல்லது வேறு கடற்கரை தேடிப்போய் அங்கு சாம்பலைக் கரைத்துவிட்டு, தாங்களும் கேள்வியில் அல்லது கடலில் நன்றாக முழுகிவிட்டு வீடு திரும்புவார். சிலர் அதை ஒரு உல்லாசப் பயணம் போன்றும் களித்து மகிழுவார்கள்.

30

கொண்டாட்டங்கள்

பிறந்த நாள்

இந்தக் காலத்தில் கொண்டாடுவதுபோல் அந்தக் காலத்தில் பிறந்தநாளை விமரிசையாகக் கொண்டாடுவதில்லை. பிறந்தநாள் திகதியன்று பிள்ளையைக் குளிப்பாட்டி, பழு உடைகள் அணிந்து, கோவிலுக்குக் கூட்டிப் போவார்கள். இனத்தவர்கள், நன்பர்கள், நலம் விரும்பிகள் அந்தப் பிள்ளைக்குப் பிறந்தநாள் பரிசுகள் கொடுப்பார்கள். அத்துடன் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் முடிவு பெறும். வளர்ந்தவர்களின் பிறந்த நாட்கள் அந்தக் காலத்தில் கொண்டாடப்படுவதே இல்லை! சில உறவினர்கள், நன்பர்கள் வந்து அவர்களுக்கு வாயால் வாழ்த்துச் சொல்லிப் போவதுமுண்டு.

தை பிறந்ததும்

காலம்காலமாகத் தமிழர்கள் புதுவருடத்தைப் பொங்கல் விழாவாகக் கொண்டாடி வந்திருக்கின்றனர். தை மாதம் பிறந்ததும் அதுவே புதுவருடப்பிறப்பென்று தமிழர்கள் அன்று கொண்டாடி வந்த வழக்கம், ஆரியர்கள் வருகையுடன் மாற்ற மடைந்து தற்போது சித்திரை முதலாந் திகதியையே வருடப் பிறப்பு என்று பாவித்து வருகிறார்கள். ஆனால், தைமாதப் பிறப்புடன் தமிழர்களுக்கு ஆண்டொன்று பிறக்கின்றது.

தை ஸிபாங்கல் தினமென்பது முக்கியமாக உழவர் திருநாள். வெள்ளாண்மை செய்பவர்கள் சூரியனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் ஒரு பெருநாள். இல்லங்களிலும் பொது இடங்களிலும் பொங்கல் பொங்கிக் கொண்டாடும் நாள். பிள்ளைகள் பட்டாச கொருத்தி, வாணவேடிக்கைகளில் ஈடுபடும் நாள். உழவின் மேன்மையை, சரீர உழைப்பின் முக்கியத்துவத்தை, உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் நாள் அது. செம்மையாக வாழ்க்கை நடத்தும் வெள்ளாளர் தாழும் உண்டு, பிறருக்கும் உணவு அளிக்கும் வழக்கத்தைப் பறை சாற்றும் நாள். இடப்பெயர்வுகள், இல்லாமைகள், மனவிரக்திகள் அனைத்தையும் மறந்து, மண்குடிசைகள், மாளிகை வீடுகள், கடைகள், கோபுரவாசல்கள் என்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கடந்து எல்லோர் வாழ்விலும் முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறது இந்தத் தைப்பொங்கல் விழா.

சகல உயிரினங்களின் இயக்கத்திற்கும் ஆதாரமளிக்கும் சூரியசக்திக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் ஒரேயொரு உயிரி மனிதன் மட்டுமே! நன்மை செய்தவரை நன்றியுடன் நினை என்ற உயரிய போதனையை உலகிற்கு உணர்த்திய முதற்குடி தமிழ்க் குடி என்று மார்த்தடிக் கூவுவோம். இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற உயிரினங்கள் அத்தனையும் உணவைப் பெற்றுக்கொள்ள உதவுவது எங்கள் ஊனக் கண்களுக்குத் தெரியும் அந்தச் சூரியப் பகவானஸ்வா! இது இயற்கையை வழிபடும் தமிழரின் தொன்மையைக் கோடுகாட்டி நிற்கும் சிறப்பு விழாவாகும். உழவுக்கு உதவும் சூரியனுக்கு நன்றிக் கடனாகவும், அச்சத்தின் காரணமாகவும், தான் உண்ணும் உணவை முதலில் கடவுளுக்குப் படைக்கவேணும் என்னும் பண்பு மனிதனுக்கு நெடுங்காலமாக இருந்துவந்திருக்கிறது. மனிதனுக்கு அவசியமான வெயில், நெருப்பு, மழை, காற்று முதலிய யாவற்றுக்கும் மூலகாரணமாயிருப்பவர் சூரியனே என்ற உண்மையை அன்று கண்டுபிடித்த அறிவாளியை நாம் போற்றுவோம்.

ஆதியில் மனிதன் என்னென்றத்தைக் கண்டு பயந்தானோ அதையெல்லாம் வழிபடத் தொடங்கிவிட்டான். அதில், அவன் ஆரம்பத்தில் பயந்தது பெண்ணுக்கு! “இவள் என்னைப்போல் இன்னொருவனை உண்டாக்குகிறான். மேலும் மேலும் அப்படி உண்டாக்கிக் குடும்பத்தைப் பெருப் பித்து வைத்திருக்கிறான். அதனால் அவள் தாய் ஆகிறாள்.” என்று கருதி அவன் தாயைத் தெய்வமாக்கி வணங்குகிறான். தெய்வமாகிய தாய்க்கு அவள் விரும்பியதை அளிக்கவேணுமல்லவா! அதைக் கொடுக்க முற்படுகிறான். வேட்டையாடிக் கொண்டுவரும் மிருகத்தைத் தாய்முன் படைக்கிறான். இன்றும் வேடர்கள் மத்தியில் இந்த வழக்கமுண்டு.

வேட்டையிலிருந்து கொண்டுவந்த மிருகத்தின் இருதயத்தை இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட எடுத்துவந்து, ஒரு கல்வின்மேல் இரத்தத்தை வடித்து விட்டு, அதைத் தாயார்முன் படைக்கிறான். அத்தோடு, கொடிய மிருகங்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பது நெருப்பு என்றபடியால் நெருப்பைத் தெய்வமாக வணங்குகிறான். வெள்ளம் அளவுக்குமீறி வந்து தன்னையும் தன் பயிரையும் அழித்துவிடாமலும், மழை தேவைக்குத்தக்க அளவாகவே பெய்யவேண்டும் என வேண்டியும் (மேகத்தை) சக்தியை வணங்குகிறான். காலப்போக்கில் வேட்டைத் தொழிலிலிருந்து வேறுபட்டு வெள்ளாண்மை செய்ய மனிதன் முயல்கிறான். அதனால் பூமியை வணங்குகிறான். முகில்களின் போக்கின்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டபடியால் உழவன் எனப்படுவன் காராளன் ஆகிறான். (கார் = முகில் : ஆளன் = ஆள்பவன்). பயம் தரும் இருட்டைப் போக்குவது சூரியன் என்பதனால் சூரியவனங்கம். வெள்ளத்துக்கு அணை போட்டு, குளங்கட்டி, வாய்க்கால் அமைத்து அதைத் தன் ஆளுமைக்குள் கொண்டு வந்தபடியால் அவனை வெள்ளாளன் என அழைக்கிறார்கள்.

விழாக்கள், சடங்குகள் எதற்காக நடக்கின்றன என்ற காரணத்தை ஆய்ந்தறிந்து அவற்றைக் கொண்டாடும் இனமாக இன்று தாயகத்தில் மக்கள் வாழுகின்றார்கள். பொங்கல் திருநாள் மதங்களைக் கடந்த உழவர் திருநாளாக அங்கு பேணப்படுகின்றது. மனிதவாழ்வில், மதங்கள் முளைக்கு முன்னரே இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள பிணைப்பை வெளிக்காட்டியது இந்த உழவர் விழா. தமிழர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது, மதச் சார்பற்றது, என்ற உணர்வு காரணமாக, தாயகத்தில் சடந்த தலைமுறை தொடக்கம் கிறிஸ்தவச் சமூகத்தினரும் திருச்சபையின் அனுமதிபெற்று தைப்பொங்கல் தினத்தை விழாவாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். இது வரவேற்கத் தக்கதொரு விடயம். பொது வாக்க் சொல்லப் போனால், எங்கெல்லாம் பண்பாடு, கலாசாரம் உண்டோ, அவற்றை அப்படியே கிறிஸ்தவம் உள்வாங்கிக் கொள்ளுகிறது. முன்பு கிறிஸ்தவ மதத்தவர்கள் பொட்டு வைப்ப தில்லை: சாம்பிராணி பாவிப்பதில்லை. கிறிஸ்தவக் கோயில்களில் இப்போது நிறைகுடம், குத்துவிளக்கு பாவிக்கிறார்கள். பெண்கள் குங்குமப் பொட்டு வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

உமவுத் தொழிலையே பிரதானமாகக் கொண்ட ஈழத்து முஸ்லிம் மக்கள் மதத்தியிலும் இப்பொங்கல் விழா கொண்டாடப்படுவதால் தைப்பொங்கல் விழா உழவர்களின் விழாதான் என்பதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணைப் பேட்டி கண்டபோது சொன்னார், “பொங்கலுக்

கென்று வயலிலை புதிர் எடுத்துக் கட்டி வைச்சிருப்பம். அந்தப் புதிர் அரிசியை மற்ற அரிசியோடை கலந்து, பசும்பாலிலைப் பொங்குவம். பொங்கின் உடனை அந்தப் பாலை எடுத்து வீடு வாசல் எல்லாம் தெளிப்பம். கும்பம் வைப்பபம், சாம்பிராணி, சந்தனக்குச்ச ஏரிப்பம், ஆனால் பொங்கலை நாங்கள் படைக் கிறதில்லை”. என்றார். ஆகவே, மதங்களைக் கடந்த ஓர் இனம் தமிழினம் என்ற கோட்பாட்டில் இவ்விழாக்களைக் கொண்டாவது போற்றுதற்குரியது.

உலகில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்ப இன்றைய வாழ்வியலை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் அம்சமாக இந்தப் பொங்கல் விழா மாற்றியிருக்கின்றது. உலகத்தில் சகலதும் மாற்றமடைவது போல் தைப்பொங்கலைக் கையாளும் நடைமுறைகள், முக்கியமாகப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில், மாற்றமடைந்து வருவதில் ஆச்சரியமில்லை! அநேக வீடுகளில் (சாப்பிடுபவர்களின் ரூசியைத் திருப்திப்படுத்த) சர்க்கரைப் பொங்கல்தான் பொங்கினாலும், அரிசியும், பசுப்பாலும், நீரும் மட்டுமே கலந்த வெண்பொங்கல் படையல்தான் ஆதவனுக்கு உரியது என்ற நம்பிக்கை தமிழீழத்தில் பல பகுதிகளில் இன்னும் நிலைத்து நிற்கின்றது.

தைப்பொங்கலுக்கு முதல் நாளே ஊரில் களைகட்டி விடும். இரவு 10, 11 மணிவரை பொங்கலுக்கு ஆயத்தங்கள் நடக்கும். வீட்டைக் கூட்டி, பெருக்கி, கழுவி, முற்றத்தில் ஒரு சதுரமான இடத்தில் மெழுகி, அதைச் சுற்றி நாலு தடிநட்டு, கயிறுகட்டி, அதில் தோரணங்கள், பூக்கள், மாவிலை கொழுவி ஆரவாரப் பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். சாணத்தினால் மெழுகினால் பிணி நீங்கும் என்பது உண்மை. முற்றத்திலும் வளவிலும் சாணத்தைக் கரைத்துத் தெளிப்பார்கள். விடிய 5, 6 மணிக்கு எழும்பி, மெழுகின் இடத்தில் கோலம் போட்டு விட்டு, (இரண்டு கிழமைக்கு முன்னர் பிதித்து வைத்திருந்த) மண்ணால் செய்த அடுப்புகள் மூன்றைக் கொண்டுவந்து கிழக்கு மேல்மூலையில் வைப்பார்கள். ஆன் ஒருவர் பொங்கற் பானையைக் கழுவி, கழுத்தளவிற்கு நீர் நிரப்பிக் கொண்டு வந்து அந்த அடுப்பின் மேல் வைப்பார். மட்பானைதான் பாவிப்பார்கள். மண்பானை உடைந்தால் அபசகுனம் என்பதற்காகப் பிற்காலத்தில் உலோகப் பானையைப் பாவிக்கிறார்கள்.) பானையின் கழுத்தைச் சுற்றி இஞ்சி, மஞ்சள் இலைகள் கட்டி, மூன்று பக்கமும் விபூதிக்குறி பூசவார். அடுப்புக்கல்லுக்களுக்கிடையே உமி பரப்பி விட்டு காய்ந்த தென்னம்பாளை கொண்டு அடுப்பை மூட்டுவார்கள். எரியத் தொடங்கியதும் மெல்லிய விறகுவைத்து எரிப்பார்கள். பொங்கற் பானையில் சிறிது பாலும் விடுவார்கள். சூட்டுக்குத் தண்ணீர்

பொங்கி, விட்ட பால் நூரைகட்டியதும், நிரம்பி வாயால் வழிந் தோடும். அப்படி வழிவது சூரியன் உதிக்கும் கிழக்குப் பக்கம் சரிந்தால் எல்லோருக்கும் குதாசலம். அது நல்ல காலத்தைக் கொண்டுவரும் என்ற நம்பிக்கை. பொங்கல் சரியும்பொழுது வெடி கொழுத்துவார்கள். உடனே பானையின் தண்ணீரைக் கொஞ்சம் குறைத்துவிட்டு, அரிசியைப் போடுவார்கள். ஏற்கனவே சுள்ளில் போட்டுப் புடைத்து உமிதள்ளி, கொழுத்துத் தவிடு நீக்கி வைத்திருந்த அரிசி, அதிலிருக்கக்கூடிய கல், மண்ணைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டு மூன்றுதரம் தண்ணீர் விட்டுக் கிளைந்து சுத்தம் செய்து வைத்திருந்த அரிசியை, ஆண் மகனார் இருகைகளாலும் அள்ளி மூன்று தரம் பானைக்குள் போடுவார். போட்ட கையோடு மிகுநி அரிசியையும் போடுவார். பானையில் தண்ணீர் அளவு சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்வார்கள். அரிசி அவியும்பொழுது பெண்கள் அடிக்கடிப் பார்த்துச் சோறு அடிப்பிடிக்காத படிக்குக் கிண்டியும் துளாவியும் விடுவார்கள். சோறு வெந்ததும் கொஞ்சம் பசப்பால் அல்லது தேங்காய்ப்பால் விட்டுக் கிண்டி, பதம்பார்த்து இறக்கிப் புதுத்திருவனையில் வைப்பார்கள். பொங்கல் அலுவல்களை யெல்லாம் ஆண்களே கட்டாயம் செய்யவேண்டுமென்ற பெண் ணடிமை) வழக்கம் மாறி, இப்போது பெண்களும் சரிசமமாக அந்த அலுவல்களில் பங்கேற்கிறார்கள்.

சர்க்கரைப் பொங்கல் என்றால், அரிசி அவிந்துவரும் பதத்தில் சர்க்கரை, தேங்காய்ப் பால், முந்திரிவத்தல், கசக் கொட்டை, ஏலரிசி முதலியன் போட்டு அவையும் அவிந்ததும் இறக்கி வைப்பார்கள்.

சாணத்தினால் பிடித்துவைத்திருந்த பிள்ளையாரின் முன் சூரியனை நேரக்கி இந்தப் பொங்கலை வாழையிலையில் படைப் பார்கள். அத்துடன் கரும்பு, பழம், பாக்கு, வெற்றிலை வைத்து, தூபம், கற்பூரதிபம் காட்டி, தேவாரம் பாடி, சூரியனை வழிட்டு வார்கள். வடை, முறுக்கு சுட்டிருந்தாலும் கொண்டுவந்து படைப்பார்கள். சூரியபகவானுக்கே அன்றையப் பொங்கல் அர்ப்பணம். அந்த நேரம்பார்த்துச் சிறுவர்கள் வெடி கொழுத்து வார்கள்.

தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்தநாள் மாட்டுப்பொங்கல். அதே அளவு புனிதமாகவும் மரியாதையுடனும் மாட்டைக் குளிப்பாட்டி, பொட்டுவைத்து, மாலைபோட்டு அலங்கரித்து விட்டு, பொங்கல் செய்து அதற்கு உண்ணக் கொடுப்பார்கள்.

மார்கழி மாதத்தில் ஓவ்வொரு நாளும் மெழுகின் நிலத்தில் வேறுவேறு கோலம் போட்டு, சாணத்தினால் நாளுக்கொரு

பிள்ளையாராகப் பிடித்துவைப்பார்கள். தைப்பொங்கல் நாளன்று சேர்ந்த 31 (சாணாகப்) பிள்ளையார்களையும், படைத்த பொங்கலில் கொஞ்சமும் சேர்த்து ஒரு மூட்டை கட்டி எடுத்துப் போய் எங்காவது தீர்த்தக்கரையில் தண்ணீரில் கரைத்துவிடு வார்கள். இதனை ஊர்வலமாக, சங்கு ஊதி, சேமக்கலம் அடித்துக் கொண்டு சென்று குளத்தில் கரைத்து விடும் வழக்கமும் உண்டு. நானும் அப்படிச் செய்திருக்கிறேன்.

தமிழர்களின் பலவிதமான விழாக்களில் மற்றவற்றை விட, தைப்பொங்கல் விழா முதலிடம் வகிப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்!

வருடப் பிறப்பு

தமிழர் சித்திரை மாதம் முதலாம் திகதியைப் புதுவருடப் பிறப்பென்று கொண்டாடுகிறார்கள். மக்கள் அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து, புத்தாடை அணிந்து, கோயிலுக்குப் போய் சுவாமி கும்பிட்டு வருவார்கள். சிலர் விரதம் அனுமதிப்பார்கள். அன்று மச்ச, மாசிசம் பாவிப்பதில்லை. பின்னேரம் கோவில் வாசலில் அல்லது திறந்தவெளியில் போர்த்தேங்காய் அடிக்கும் போட்டிகள் நடக்கும். சில கிராமங்களில் வண்டிச் சவாரிகள் ஏற்பாடு செய்திருப்பார்கள். கலை நிகழ்ச்சிகள் பல இடம் பெறும். குடும்பத்தில் எல்லோரும், முக்கியமாகப் பிள்ளைகளும் பெண்களும், வருடப்பிறப்புக்குத் தங்களுக்குப் புதிய ஆடைகள் வாங்கவேண்டும் என்பதில் மிகவும் ஆர்வமாக இருப்பார்கள். புத்தாடைகள் வாங்கியே ஆகவேண்டும். அதற்காக ஒரு பெரிய செலவினம் காத்திருக்கும். பிள்ளைகள் பட்டாசு, வாணவேடிக் கைகளில் மெனக்கெடுவார்கள்.

வருடம் பிறந்ததும் நல்ல நாளாகப் பார்த்துக் குடும்பத்தில் பெரியவர் மற்றவர்களுக்குக் கைவிசேடம் (பணம் அன்பளிப்பு) கொடுப்பார். சுருட்டு முதலாளியார் தமிழிடம் வேலைசெய்யும் பணியாளர்களுக்குக் கைவிசேடம் கொடுப்பார். கடை முதலாளியும் அவ்விதமே. சிலர் காத்திருந்து, இன்னாரிடம் கைவிசேடம் வாங்கினால்தான் அந்த வருடம் முழுவதும் தனது கையில் காசு பழங்கும் என்று சொல்லி, காத்திருந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட ஆளிடம்தான் கைவிசேடம் வாங்குவார்கள். வருடம் பிறந்ததும் புத்தாடையும், பட்டாசம், கைவிசேடமும்தான் சமுதாயத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறும்.

புதுவருட விருந்துக் கொண்டாட்டங்கள் ஓவ்வொரு வீட்டிலும் ஒழுங்காக நடக்கும். வருடம் பிறந்ததும் நல்ல நாள்

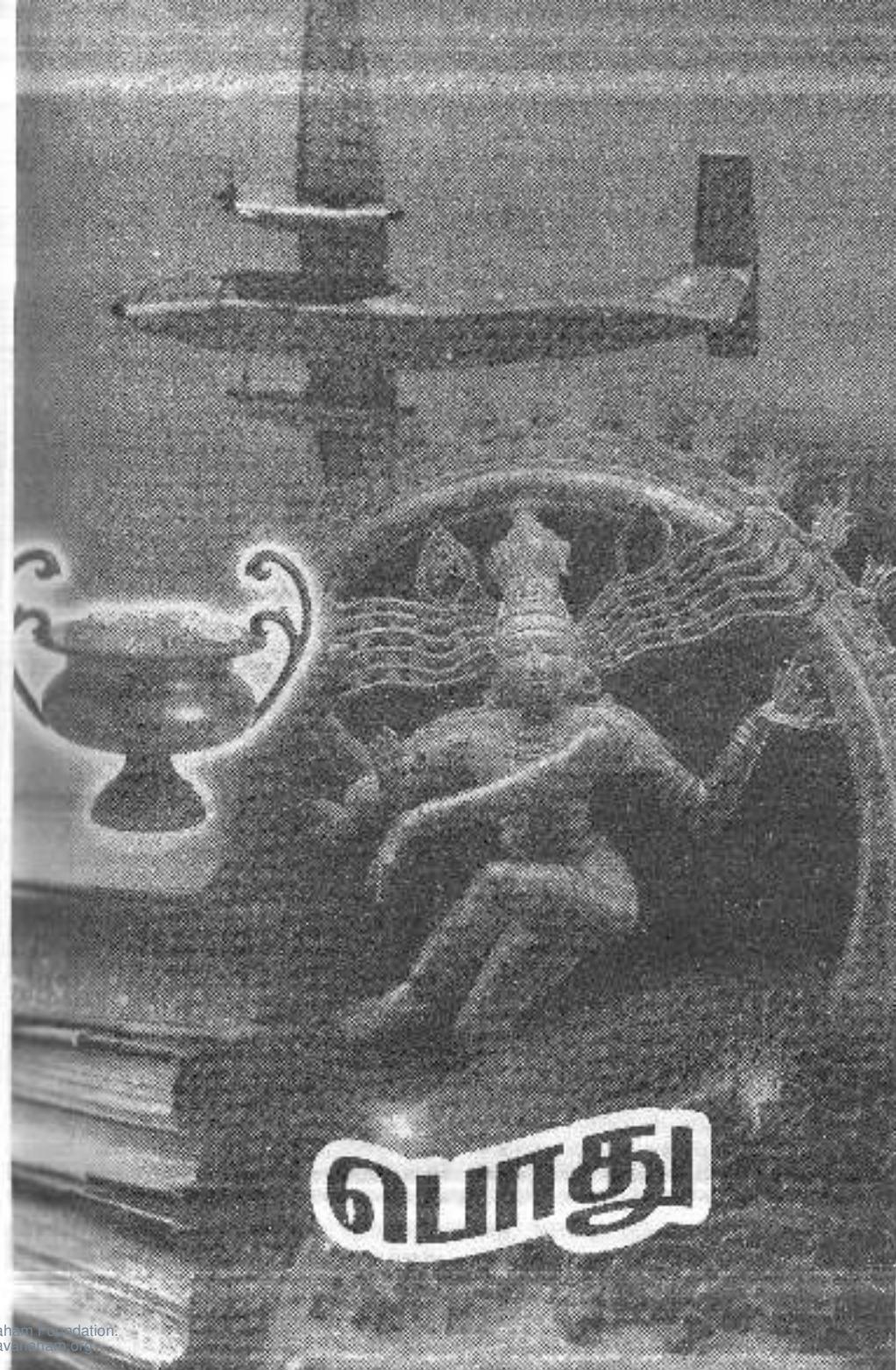
பார்த்து கற்றார் கலைஞரை அனுராதை விருந்து கொடுக்க ஒக்டோபிஸ்துக் கலைஞர்டார்கள், விரும்திகாட்டார்கள் அயர்களை வாய்மார் வழித்திப் போய்விக்கவ்.

விறிஸ்தவர்கள்

கிழில்தவர்கள் மார்க்டி மாநாத்தில் வரும் ஓரெங் கிழில்து நாதர் பிரதார நாதர் பாண்டி கைவடியும், வைகாசி மதத்தில் வரும் பேசர் கீர்த்து சிறுகாவலீஸ் மதித் தானாபுரம், பிர்ளார் ரூபங்காம் நாள் காபிரத்தெழுந்து பிரேஸ்கம் போன உடவுகளும் சிறுங்காவலீஸ் கைவடியாகவும் வைகாசி மாநாத்தில் வாய்மார்கள். அவற்றை விருத்தத்தில் வரும் சிறு சிறு புதுமீது ஜாட்களையும் கோவில் காலீஸ் கொண்டாடுவினார்கள்.

இல்லயம் மக்கள்

இல்லயம் சமய மக்கள் தங்கள் தானாபுர் முகம்பூரு அவர்கள்ளு பிராந்த தினா/ர், சுயலான் முதலிய தினங்களில் நோன்பிருந்து விசுவாசத்து ஆய இதயசந்திர-ஆய அந்நா கலைஞர் கலைஞர்டார்களார்கள்.

31

வினாக்கள்

1920 மூலம் வருவினாவில் தோண்டுக்கொட்டி சாதனங்கள் இல்லை. கிளிப்போள் (Glycophosphate) என்ற தொங்கல்கூட்டபாட்டுப் பெட்டிதான் கில் பணக்காரர் விழுகளிற் காணவாய்க் குடு சுறுப்புவள் (சுராசி 20°x18°x10°), ஸப்பெட்டியிலும் ஒரு சிறு நந்திரும் (மாணா) போகுத்தியிருக்கிறது. அதில் இணைத்தப்பட்ட வேள்வியங்கமாக சுற்றும் ஒரு இருபுகலைவழி சாவி இருக்கும். இந்தச் சாவியைக்கொண்டு வந்திருந்தியிருக்கிற நூற்றுக்குச் சமூத்தி இருக்கின்றது. பின்னர் பெரும்பள்ளியில் நிறுவில் பொருத்தியிருக்கும் வட்ட குட்டில் கோணக்கல்லுப்பினாலும், இலச்சத்து வட் (Record) வெதுவிட்டு, மேற்தட்டின் ஒரு மூலவயின் பொருத்தப்பட்ட குட்டிலும் சூழி கூடுதல் விட்டு கூடி ஒன்றைத் தொழுவி அதைப் பட்டிடத் தட்டில் வெளிநூல்தில் காணும் நூல்வரிய கோடுகளில் மேற்றுவாய் வைத்தார். ஏது பாடத் தொங்கும் பெட்டியின் மேற்ற ஒன் மற்ற நூல்வரியில் விரிந்த மீண்டுமதில் வடிவான ஒரு பெரிய தாங்குமூய பொருத்து பட்டிருக்கும் ஒன்று இந்த ஒன்றியூருக்கிள் குழாய்தாக வெளிவரும். ஒரு தட்டிலிரு ஒரு ஊரி பாலிக்கவேண்டும் இந்த இணைத்துருவளை இஞ்சியாவிலிருந்து கால்பிபார்வை. இதுதிட்டில் கண்டிருக்கும் கெரியது, பிரசுந் நூல்வரிய கோருகள் வட்ட போக அடிக்காட்டியாக இருப்பொழுதிருக்கிறது. ஏதென்று நிலையிடு

பச்சாவலர் இருக்கும். அதில் பாட்டுகளை (பங்கவரத்திலெல்லைகள்) பாட்டுக் கொம்பனியில் பலிஷ்மெந்டும் பச்சாவலர் இருக்க தட்டுவது விதீத நூல்களிய இளைக்கிளாருள்கள் தாம் இல்லை. பச்சாவலர் காஸ்ட்டு இழுக்கவிடுவர். தட்டுடைச் சமூஹிடத்துடன், அதே கோர்களில் கூகி திரும்புவது பொறுப்பொழுது, ஏற்கவனே பதின்திருந்த பாட்டுகள், வாதத்தியங்கள் முதலினால் எமக்குக் கேட்கும் இலச்சத்தடி எவ்வகை காச்சிரை வாங்கி வீட்டில் அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். இப்படிப் பாட்டுகள் பதின்மூல்களையில் கொம்பனிகளில் *Hix Master's Voice* கொம்பனிக்கால் அப்போது பிரகித்த மாண்பு இலக்கத் தட்டுவது வந்த தோ ஈசு வாதத்தில் ஓடியெயாடு பெண்ணெனக் கொண்டு சால் பாட்டுக்களைப் பதின்திருப்பார் விரோ என்று என்ன இ-மினுக்கிருந்து உரிச்சுவில், பாட்டுகள் பாடி ஹாடுவில். “இதைப் பாடியது S.R. Kamalapuram” என்ற வார்த்தைகளுடன் முடிருப்.

குடு வீட்டின் பாடு பேரிப்பட்டி பார்க்கவேண் அந்த வீட்டின் குக்கு அம்மார் வந்து கூடில்லூயார்கள் இந்த அதிகசய சாந்தனத்தைப் பார்க்க, கேட்க, ஒடிசாறுவர்கள். இந்தப் பேப்பட்டிக்குஞ் ஜு ஆள்குஞ் ஜு பர்லிசிருஞ் வங்கு செல் வெளியூர்கள் ஸ்ரீவீரவா கலங்குஞ் பக்கியூர்கள் ஜோவலி வைப்பார். அதேபொன்றதான் T.V. முரலிமுதல் வந்தபோது அவற்றைப் பால்க்கும் வீட்டினில் காணப்பட்டம் அதிகமாகக் காணப்படும். இதைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு, சில இணைஞர்கள் பாட்டிரும் கேட்கும் சாட்டாக வந்து, உங்களைக் கவர்ந்து வழித்தினால் வரவை, கல்வைப் பகுதிகள், வையடிப்பை ஏன் எடுத்திக் கொண்டிருக்க.

முனுகவின் என்று நினைக்கின்றார். பேசும்போது இவ்விமாக்கள் சிரி வருறுத்துவது (பிள்ளை) என்று கொல்லப்பா! அவசியம் போது எப்பலாவது அருட்டமொக்க சில நாட்கள் மண்டபங்களில் காட்டிலுள்ளன. மக்கள் இந்தப் புதினத்தினுடைய பரிசுக்கப்படுவதாகவும்யாகப் போவர்கள், நான் சிறுமிள்ளையாக இந்தப் பேருடு இராமாயணம் என்ற அளவும் படத்தைப் பார்க்க வாய்ப்பால் கிடைத்து, பார்த்து முடிவில் எனக்கு ஞாபகுநிலை நிற்ற ஒழுகேயாகு கார்சி, இராவணனின் சிறையில்குருந்து மீட்கப்பட்ட செதுமில்லோல் அபாராட்டாலே பழி சொல்ல தற்காக வங்காளன் தனது பேண்சாதிக்கு நவ்வ அடிப்பாடு காட்டினான்.

இவு வருடங்கள் வழித்து (Talkies) பேசும் டெக்னான் தீர்மானமாக வருந் தொடர்விட்டது. 1936, 37ஆம் ஆண்டையில் சிற்காமணி என்ற சிறுத்த படம் ஒன்று இந்தியாவிலிருந்து வந்து பெரிய புரோட்டி விளப்பிடிட்டது. பல மாதங்களாக தோட்டந்து

பல தியேட்டர்களில் ஒடிற்று. சனங்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு போய்ப் பார்த்தார்கள். பல தடவை பார்த்தார்கள். அந்தப் படத்தின் கதை அமைப்பு எவர் மனதையும் கவரக் கூடியது. தியாகராஜ பாகவதரின் பாட்டுக்கள் மிகவும் இனிமை யாகவும், பாடல்கள் கருத்து நிறைந்தவையாகவும் அமைந்து விட்டன. பாகவதர், கதாநாயகி அஸ்வத்தம்மா, இருவரின் நடிப்பும் நன்றாக இருந்தது. கதையில் இருவரும் காதல் புரிகிறார்கள். ஆற்று வெள்ளப் பெருக்கில் நாயகி ஆற்றில் விழுந்து இறந்து விடுகிறாள். நாயகனும் இருட்டில் ஒரு கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆற்றைக் கட்டு அக்கரை சேர்கிறார். முடிவில் பார்த்தால் தான் பிடித்து நீந்தி வந்த கட்டைத் தன் காதலியின் பிரேதம் என்று அறிந்ததும் அழுது புலம்புகிறார். உள்ளத்தை உருக்கும் கதை. இந்தச் சிந்தாமணிப் படத்தைப் பார்த்து விட்டு அநேகம்பேர் பயித்தியம்பிடித்து அலைந்தார்கள். சிலர் இந்தியாவுக்கே அஸ்வத் தம்மாவை (அதாவது சிந்தாமணியை) நேரில் பார்க்க வேணு மென்று புறப்பட்டுப் போனார்களாம். அவ்வளவு உள்ளத்தைக் கவர்ந்த படம் அது!

நாடகத்துறையைப் பார்க்கப்போனால், கூடிய அளவில் கூத்துமுறை நாடகங்கள்தான் மேடைமீதும் அடக்கமான வெளி களிலும் ஆடப்பட்டன. அவைகளும் அநேகம் என்று சொல்ல முடியாது. வருடந்தோறும், ஒழுங்காக, நியமித்த காலம் தவறாமல், நடைபெற்றவை கிறிஸ்தவக் கதைகளை மூலமாகக் கொண்ட நாட்டுக்கூத்துகள்தாம். நாட்டுக்கூத்துகளிலும் பலவகையுண்டு. வடமோடி, தென்மோடி, காத்தவராயன் கூத்து, என மாவட்டத் துக்கு மாவட்டம் வித்தியாசப் பட்ட கூத்துவகைகள் இருந்தன. இப்புவும் சில இடங்களில் இந்தக் கூத்துகள் ஆடுகின்றார்கள். இன்றும் நாட்டுக்கூத்துக்கு வரவேற்பு இருக்கிறது. நாட்டுக் கூத்துகள் இரவு 9, 10 மணிக்குத் தொடங்கி விடியவிடிய நட்கும். பாய் தலையணையுடன் தான் ரசிகர்கள் கூத்துப் பார்க்கப் போவார்கள். கூத்து ஆடுபவர்கள் நடுவில் நின்று ஆட, சனங்கள் அவர்களைச் சுற்றியிருந்து கூத்தை ரசிப்பார்கள். அதற்கு வட்டக்களரி என்று பெயர். அக்காலத்தில் பெற்றோமாக்ஸ் (Petromax gas-lamp) வெளிச்சங்கள் இல்லை. ஆதலால் இரண்டு வாழைக்குத்திகளை இருப்பக்கத்திலும் நட்டுவைத்து, அவற்றினமேல் தேங்காய்ப் பாதியை வைத்து, அதனுள் தேங்காய் என்னைய் ஊற்றி, திரிபோட்டுக் கொழுத்தி, விளக்காகப் பாவித்தார்கள். கதையில் வரும் சில முக்கியப் பாத்திரங்களை ஒன்றுக்கு மேற் பட்ட நடிகர்கள் தாங்கி நடிப்பார்கள் - (முற்கோவலன், பிற்கோவலன் என்பதுபோல). கூத்து நாடகங்களிற் சில கதைகள்

நீண்டவை. நாடக உடைகளும் பாரம். நடிகர்கள் அந்த உடுப்பு களுடன் பாடி, ஆடி களைத்துவிடுவார்கள். அதனால்தான் இந்த ஒழுங்கு. இந்தக் காலத்தில் கானும் சிங்காசனம், கதிரை, மேசை அக்காலத்தில் பாவிப்பதில்லை. நடிகர்கள் மேடையில் உட்காருவதற்கு உரலைத்தான் பாவிப்பார்கள். நாட்டுக்கூத்து களை நான் அதிகம் பார்த்ததில்லை. ஆகவே அதுபற்றிய முழு விபரங்களும் எனக்குத் தெரிய நியாயமுமில்லை.

நாட்டுக்கூத்துப் பாணியில் நடிக்கப்பட்ட கதைகளிற் சில: அல்லி அருச்சனா, பவளக்கொடி, காத்தவராயன், கண்டி அரசன், சீரி விக்கிரம இராஜாசிங்கன், கிறிஸ்தவ பைபிள் கதைகள், பாரத, இராமாயன நூல்களிலிருந்து எடுத்த கதைகள் முதலியனவாகும்.

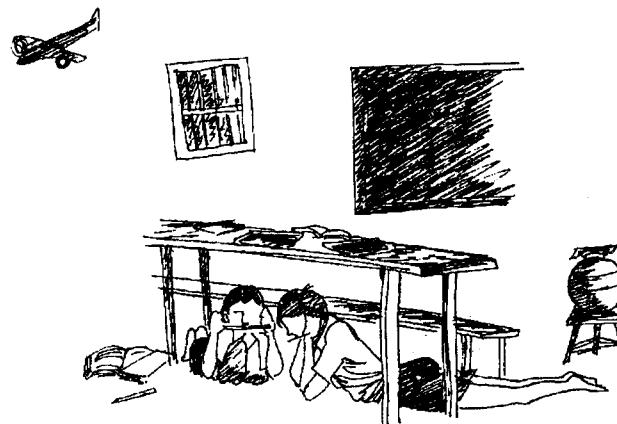
சரித்திர நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள் இடைக்கிடை மேடையேற்றுவார்கள். பட்டணத்தில் உள்ள நகரசபை அல்லது வேறு மன்றபங்களில் அல்லது வேறுவேறு குறிச்சிகளிலுள்ள பள்ளிக்கூட மன்றபங்களில் இவை நடந்தேறும். இந்தியாவிலிருந்தும் திறமான நாடகங்களைத் தருவித்து யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றும்பொழுது நல்ல வரவேற்பு கிடைக்கும். அக்காலத்தில் குழுபெற்ற நடிகர்களான எஸ்.வி. சுப்பையாபாகவதர், எஸ்.ஐ. கிட்டப்பா, கே.பி. சுந்தராம்பாள், அனந்தநாராயன ஐயர் பெண்வேஷம்), எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர், எம்.எஸ். விஜயாள் பேண்ற விலாசமான நடிகர்கள் பங்கு பற்றிய நாடகங்கள் பல போன்ற விலாசமான நடிகர்கள் பங்கு பற்றிய நாடகங்கள் பல மேடையேற்றியுள்ளன. இதில் முக்கியமான விடயம் என்ன வென்றால், அக்காலத்தைய நடிகர்கள் ஒவ்வொருவரும் நன்றாகப் பாடக்கூடியவர்கள். ஒவ்வொருக்கி இல்லாத காலம் அது. ஆகவே மன்றபத்தில் கடைசிவரிசையில் இருப்பவரும் கேட்டு ரசிக்கக் கூடியதாக உரத்த குரவில் உயர்ந்த ஸ்ருதியில் பாடி நடிக்க வேணும். அதாவது சங்கீத ஞானத்துடன் பாடத் தெரிந்தவர்கள், பாடி ஆடிப் பயிற்சிபெற்று, கூடிய அனுபவம் உள்ளவர்களைத் தான் நாடகக் கொம்பனி சேர்த்துக் கொள்ளும். இப்போது தான் நாடகக் கொம்பனி நடிகருக்காகப் பாடுகிற விளையாட்டு போல் பின்னணிப்பாட்கர் நடிகருக்காகப் பாடுகிற விளையாட்டு அப்போது கிடையாது. பக்கவாதத்தியங்களும் சொற்பம். ஒரு சர்ப்பினாப் பெட்டி (double-reed harmonium), மிருந்துகம், டோலக், தாளம், ஒன்றிரண்டு பிற்பாட்டுக்காரர், அவ்வளவு தான். பாரிய விளம்பரங்களுடன் ஆடப்படும் இந்த நாடகங்களுக்குச் சனக்கூட்டம் அமோகம்.

யாழ்ப்பாணம் தகரக்கொட்டகையில் நாடகம் என்றால் சனம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிப்போகும். அந்தக்காலத்தில் கியூ வரிசையில் (queue) காத்துநின்று நுழைவுச்சீட்டு வாங்கும் வழக்கம் கிடையாது. வரிசையாகக் காத்துநிற்கும் வழக்கம்

இரண்டாவது உலகமகாயுதத்தத்துக்குப் பின்னர்தான் (1939-46) நடைமுறைக்கு வந்தது. அதற்குமுன்னர் ஆட்கள் குமபலாக நின்று, இடிபட்டு, நெரிபட்டு, ஏறிவிழுந்து, சீட்டுக்களை அந்தச் சிறு துவாரத்தினுடாக வாங்குவார்கள். துவாரமோ மிகச் சிறியது. அப்படி அமைக்கப்பட்டது. உள்ளுக்கிருந்து சீட்டுக்கள் விற்பவருக்கு வெளி ஆட்களைத் தெரியாது. காசுடன் நீட்டிய கைகள்தான் துவாரத்தினுடாகத் தெரியும்! ஒரு கை நீட்டும் காசை வாங்கிக்கொண்டு அதே கைக்குள் சீட்டை வைத்துப் பொத்தி வெளியே தள்ளிவிடுவார். பின்னர் அகுக்க கை.

நாடகம் /கூத்து மேடையேற்றலை விளாம்பரப்படுத்துவதற்கு ஒரு விசித்திரமான வழியைக் கையாண்டார்கள். ஒற்றைத் திருக்கல் வண்டியில் இரண்டு தட்டிகளை அக்கம் பக்கம். வைத்து முக கோணமாகக் கட்டியிருக்கும். அந்தத் தட்டிகளில் நாடகத்தை, கூத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய விளாம்பரத்தைப் பெரிய கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதி, அவற்றிற்குரிய பெரிய படங்களையும் ஓட்டிவைத்துக் கொண்டு வண்டி தெருத்தெருவாகச் செல்லும். வண்டிக்குள் இருவர் இருந்து Bandவாத்தியம் வாசித்துக் கொண்டு போக, வண்டிச்சாரதி வண்டியில் இருந்தபடியே விளாம்பரங்களாடங்கிய கூத்து நோட்டமஸ்களை (notice) சனங்களுக்கு ஏறிந்து விநியோகித்துக்கொண்டுபோவார். விருப்பமான வர்கள், வசதியுள்ளவர்கள் போய் நுழைவுச் சிட்டுகளை வாங்கி நாடகத்தை, கூத்தைப் பார்த்து ரசிப்பார்கள். அதைத் தொடர்ந்து, பின்து வந்த சினிமாவுக்கும் அதே விளாம்பரப் பாணியைத்தான் கையாண்டார்கள்.

மக்களுக்கு அப்போது பார்க்கக் கிடைத்த பிற கலை நிகழ்ச்சிகளாவன - நாடகம், கூத்து, நாதஸ்வரக்கச்சேரி, பாட்டுக் கச்சேரி, புல்லாங்குழல் கச்சேரி, சங்கீத உபந்தியாசம், கதாப் பிரசங்கம், நடனம், முதலியவையாகும். இவற்றைவிட, இந்தியா, ரஷ்யா, சீனா முதலிய நாடுகளிலிருந்து சர்க்கல் (Circus) கொம் பணிகள் இலங்கைக்கு வந்து கொட்டகை போட்டுத் தங்கி யிருந்து, பலநாட்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக சர்க்கல் விளையாட்டுகள் காட்டுவார்கள். அப்பொழுது யாழிப்பாணத்திலும் அந்த சர்க்கல் கொம்பணிகள் வந்து விளையாட்டுக் காட்சிகள் காணப்பார்கள். ஆனால் அவை மிகவும் அரிது.

32

யந்து காலம்

ଶ୍ରୀରାଧାପିଯାର் ଆଟ୍‌ଚିଯିଲ୍

இலங்கையில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி வந்த பிறகு பெருமளவில் இலங்கையருக்கும் அரசாங்க உத்தியோகங்கள் (White-collar Jobs) கிடைத்தன. தலைமைப்பதவிகளை ஆங்கிலேயரே வைத்துக்கொண்டு, மற்றும் அவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழுள்ள சிறிய, நடுத்தர உத்தியோகங்களை, பரீட்சைகளிற் சித்தி பெற்ற இலங்கையர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். சனத் தொகை வாரியாகப் பார்க்கும்போது, சிங்களவர்களிலும் பார்க்கத் தமிழர்களே கவனமாகப் படித்து, பரீட்சைகளிற் சித்திபெற்று அப்பதவிகளில் பெரும்பகுதியைத் தட்டிக் கொண்டார்கள்.

இலங்கைக்கு ஜிரோப்பியர் வருமானங்கள், முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பகுதிகளில், விவசாயமும் கைத்தொழிலுமே மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு வருவாய் தநுவனவாக அமைந்திருந்தன. மக்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்கள் - அதாவது, நெல்லு, குருக்கள், தினை, வரகு, சோளம், என்று முதலிய தானியங்களும், பயறு, உழுந்து, கடலை வகைகளும், உருளைக் கிழங்கு, மரவள்ளி, இராசவள்ளி, கருணை முதலிய கிழங்கு வகைகளும், காய்கறி வகைகளும், முளைக்கிரை, அரைக்கிரை, பொன்னாங்கண்ணி, வல்லாரை, சாறுணைக் கிரை, முருங்கையிலை, கோவா, பசுளி, பயிரி, உமிரி, தொயிலி முதலிய கிரை

வைகைள், கரும்பு, வெங்காயம், இஞ்சி முதலானவை, உனர்து வடகம், வேப்பம்பூவடகம், வெங்காயவடகம் இவையும், தென்னை, பனை மரங்களிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களான இளநீர், தேங்காய், ஓலை, மட்டை, நுங்கு, பனம்பழம், பனாட்டு, பனங்கிழங்கு, ஒடியல், கள்ளு, கருப்பநீர் முதலிய உணவுப் பொருட்களும் வைத்தியத்துக்குத் தேவைப்படும் வேம்பு, ஆடா தோடை, கற்றாளை, கற்பூரவள்ளி, துளசி முதலிய மூலிகை களும் - மற்றும் மாட்டுக்கு உணவாகவும், கூரைவேய, வேலி அடைக்கவும் உதவும் பனை, தென்னை ஓலைகளும், வீடு கட்ட உதவும் மரங்கள், வளை, தீராந்தி, சிலாகை முதலான கற்பகுத்தரு எனப்படும் பனையிலிருந்து பெறப்பட்ட பலவிதப் பொருட்களும் - யாவும் உற்பத்தியாக்கப் பட்டன. நீண்ட குற்பரப்பில் பலவகையான மீன்கள் விளைந்தன. அவற்றை அன்றாடம் பிடித்துவந்து சந்தையில் விற்பார்கள். இலங்கை ஜேரோப்பியரின் கைக்கு மாறியதும், அரசாங்க உத்தியோகங்களும், வெள்ளைக் காரரின் வியாபார நிறுவனங்களில் வேலைவாய்ப்புக்களும் ஊர்ப்பிறந்தவர்களை ஈர்த்தெடுத்தன. கமத்தொழில் குன்றியது; கைப்பணிப் பொருட்கள் சோடையிழந்தன. வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதிகள் அதிகரித்தன. சொகுசுப் பொருட்களும், மேல்நாடுகளில் உற்பத்தி செய்த பலவிதமான பாவனைப் பொருட்களும், நங்கையரை நாகரிகம் என்னும் பிரமைக்குள் ளாக்கி, அதன் விளைவால் ஏற்பட்ட மேலதிகச் செலவுகளும் நாட்டிலுள்ளவர்களின் அடிப்படை வாழ்க்கை முறையையே மாற்றியமைத்துவிட்டன. வாழ்க்கையின் நோக்கத்தையும் நெறி முறைகளையும் மக்கள் மறந்தும், மாற்றியும் விட்டனர்!

மகாயுத்தம் II

இரண்டாவது உலகமகா யுத்தம் Sept.1939லிருந்து Aug1946 வரை நடைபெற்றது. ஹிட்லரின் தலைமையில் வெகுண்ட ஜேர்மனி தனது இராணுவபலத்தை உலகுக்குக் காட்ட ஜேர்மனி யைச் சுற்றியுள்ள அயல்நாடுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கபள்கரம் செய்தது. இதை உலக வல்லரசுகள் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. இருந்தும் ஹிட்லரின் இராணுவ பலத்தை எதிர்க்க முடியாமற் திண்டாடின. இந்த நிலையைத் தொடரவிட்டால் தங்களுக்கே ஆபத்தாகமுடியும் என்றுணர்ந்த இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் ஒன்று சேர்ந்து ஜேர்மன் படை களுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தன. எதிர்க்கட்சியாக, முசோவினி தலைமையில் இத்தானியும், கிழக்கே ஜூபானும் ஜேர்மனியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டன. ஆகவே உலக

நாடுகளில் பெரிய நாடுகள் யுத்தத்தில் இறங்கியமையால் பிற நாடுகள், --முக்கியமாக யுத்தத்தில் நேரடியாகப் பங்குபற்றாத கீழைத்தேயநாடுகள் -- மிகவும் கஷ்டங்களுக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிக்கும் உள்ளாயின.

உள்நாட்டில் அனுபவம்

கிழக்கில் ஜூபானியப்படைகள் பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, முதலிய நாடுகளை - அதாவது, பிரிட்டிஷ் ஆஸ்திக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளை - ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து இந்தியாவில் கைவைக்க ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. இந்தக் கெடுபிடியில் பிரிட்டிஷ் (Colonies) குடியேற்ற நாடுகளான இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பிரிட்டிஷ் இராணுவம் முகாமிட்டிருந்தது. ஏனைய நாடுகளை ஜூபானிடம் தோற்ற பிரிட்டிஷார் இந்தியாவையும் இலங்கையையுமாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு அந்நாடுகளில் தமது படைகளைக் குவித்துவர்தனர். இந்தியாவின் கிழக்கெல்லைகளுள் ஜூபானியப் படைகள் ஊடுருவிவிட்டன. இலங்கையில், கொழும்பில்தான், பிரிட்டிஷாரின் தென்கிழக்காசிய இராணுவத் தலைமைப் பீடம் அமைந்திருந்தது. அதனால் இலங்கைவாசிகள் எப்போதும் பீதியுடனேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பயத்தின் காரணத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்துவது போன்று 1942ல் ஜூபானியப் போர் விமானங்கள் கொழும்புத் துறை முகத்தில் நங்கரமிட்டிருந்த இரண்டு போர்க்கப்பல்களைக் குண்டுவீசி அழித்தன. அதேவேளை திருகோணமலைத் துறை முகத்தில் நின்ற இருகப்பல்களையும் குண்டுகளால் தகர்த்தன. எதிரியின் போர்க்கப்பலைத் தகர்க்க ஜூபானியர் செய்த உபாயம் என்னவென்றால், பிளேனிலிருந்து குண்டு விழும்பொழுது, அந்தக் குண்டைக் கட்டிப்பிடித்தபடியே ஒருபோர்வீரன் அக்குண்டைக் கப்பலின் அகலமான புகைக் குழாய்கள் குறி தவறாமற் செலுத்துவான். குண்டு நேரே கப்பலின் அடியிற் சென்று வெடிக்கும். கப்பல் சிதறும், வீரனைக் காணமுடியாது! (இந்தக் தற்கொடை யுக்தி இப்போது தமிழ்முத்தில் கையாளப் படுகிறது.)

கொழும்பில் குண்டுகள் வீழ்ந்ததுதான் தாமதம், பல கடைமுதலாளிகள் கடைகளையும் விட்டுவிட்டுத் துங்கள் தங்கள் ஊர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அத்தருணத்தைப் பயன்படுத்தி அந்தந்தக் கடைகளில் வேலை செய்த கடைசிச் சிப்பந்திகள் கடைகளைத் தாங்களே பாரமெடுத்து நடத்தி, கடை முதலாளிகளாகி விட்டனர். நாட்டில் கிலி பரவாமல் இருப்பதற்

காக அரசாங்கமும் அவர்களின் செயலைக் கண்டும் காணாமல் பாராமுகமாக இருந்தது.

மற்ற நாடுகளைப் போல் இலங்கையையும் அடுத்தாக ஐப்பானியர் தாக்கப் போகிறார்கள் என்ற பீதி இலங்கை முழு வதிலுமிருள்ள மக்களிடையே பரவியது. எந்த நேரத்திலும் தங்கள் தலையில் குண்டுகள் விழுலாம் என்று சனங்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர். யுத்தம் எங்கள் நாட்டுக்கும் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்று அதற்கேற்ற ஒழுங்குகளை அரசாங்கம் செய்துகொண்டிருந்தது. கொழும்பிலும் மற்ற எல்லா நகரங்களிலும் இரவில் வெளிச்சம் வெளியே தெரியக் கூடியதாக எரிக்கக் கூடாது: கார்களில் வழக்கமான வெளிச்சத்தைப் போடாமல் Parking lights உடன் மட்டுமே செலுத்தவேண்டும். எவரும் பட்டம் விடக் கூடாது. ஏனெனில், பட்டத்தின் விண் போடும் நொய் என்ற சத்தம் விமானத்தின் இரைச்சல் போலக் கேட்பதால் மக்கள் பதுப்பட்படுவார்கள் என்பதால்தான். ஐப்பானிய விமானங்கள் வந்து குண்டு வீசினால் அழிவிலிருந்து தப்புவதற்கு என்னென்ன வழிகளைக் கையாளவேண்டும் என்றெல்லாம் அரசாங்கம் அறிவித்தல்கள் மூலம் முறைக்குமுறை மக்களுக்குப் பரவலாக எச்சரிக்கை விடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வான் தாக்குதலினில்லை, வானிலிருந்து விழும் குண்டு வீச்சையும் சமாளிக்க வழிகள் வகுக்கும் திணைக்களம் Air Raid Precaution (A.R.P.) ஒன்றை அமைத்து அதன்மூலம் அறிவுரைகள் அச்சிட்டுச் சனங்களுக்கு விநியோகித்து, மக்களை எச்சரித்து, உசார் நிலையில் வைத்தி ருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணமும் இவ்வொழுங்குகளுக்கு விதிவிலக்கில்லை. அங்குள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் யாவற்றிலும் மாணவர்கள் உசார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். எந்த நேரத்திலும் ஐப்பானிய விமானங்கள் ஆகாயத்தில் தோன்றிக் குண்டுகள் வீசலாம். எதற்கும் ஆயத்தமாகவிருக்க வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கை எல்லாப் பள்ளிக்கூட அதிகாரிகளுக்கும் விடுக்கப்பட்டது. குண்டு வீச்சு நடக்கும்போது அதன் பாதிப்பினின்றும் தப்புவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களையும் செயல்முறைகளையும் மாணவரிடையே பரப்புரை செய்து அவர்களுக்கு அதற்குரிய பயிற்சி களையும் கொடுத்தார்கள். உதாரணமாக, குண்டுவீச்சு விமானங்கள் தூரத்தே வரும்பொழுதே A.R.P. எச்சரிக்கை ஒசை (A.R.P. Siren) சத்தமிட்டு எச்சரிக்கை பண்ணும். உடனே மாணவர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் வகுப்பறைகளில் மேசைகளுக்கு அடியில் மண்டியிட்டபடி ஒரு பெஞ்சிலை அல்லது அடிமட்டத்தை வாயிற் கடித்துக்கொண்டு, தலையைக்

கீழே தாழ்த்திக் கொண்டும், இருகாதுகளையும் கைகளால் பொத்திக் கொண்டும் சத்தமின்றிக் குண்டுவீச்சுச் சத்தத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கவேண்டும் என்றும், விமானங்கள் போய் விட்டதும் சைறன் மீண்டும் சத்தமிட்டு ஆபத்து நீங்கியதைத் தெரியப் படுத்தும்வரை அப்படியே அசையாமல் முடங்கியபடி இருக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டார்கள். நாங்களும் (1942ல்) அப்படியே செய்தோம். மாதக்கணக்கில் இந்தக் குண்டு வீச்சுக் கிலி யாழ்ப்பாண மக்களை ஆட்டிப் படைத்தது.

1945 ஒகஸ்ட் மாதம் ஜேர்மனியும் இத்தாலியும் சண்டையில் தோற்று, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளிடம் சரணடைந்தன. ஹிட்லர் தோல்வியைத் தாங்கமுடியாமல் தந்கொலை செய்துகொண்டார். அதற்கு முன்னரே இத்தாலியின் தலைவர் முசோலினியை மக்கள் அடித்துக் கொன்றுவிட்டனர். 1946ல் ஐப்பானின் இரண்டு நகரங்கள்மீது அமெரிக்க அணுக் குண்டுகள் வீசி, பாரிய இழப்புக்களை -- பல மைல்கள் சுற்றளவிலுள்ள கட்டிடங்களைத் தரைமட்டமாக்கியும், லட்சக்கணக்கான மக்களின் உயிரைக் குடித்தும், எவரும் எதிர்பார்த்திராத பொரிய அழிவுகளை -- ஏற்படுத்தியதன் விளைவாக ஐப்பான் சரணடைந்து தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டது. முடிவில், ஐப்பானியர் கொஞ்சமாக அவர்கள் பிடித்த நாடுகளை விட்டு அகன்றனர். இலங்கை மக்களும் தப்பினோம் என்று நிம்மதியாக முச்சவிடக் கூடியதாகவிருந்தது.

உயிராபத்து நீங்களாலும் மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கை சீரழிந்தே காணப்பட்டது. எல்லாப் பொருட்களின் விலைகளும் விஷம் போல் ஏறிவிட்டன. சாப்பாட்டுக்குத் தேவையான அரிசி, தானியங்கள், பருப்புவகை, சாதாரண பாவணைக்குரிய பொருட்கள், அதாவது வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்ட பொருட்கள், இறக்குமதி குறைந்ததினால் விலையேறி விட்டன. சண்டைக்காலத்தில் சரக்குகள் கொண்டுவரும் கப்பல் களுக்கும் ஆபத்து. ஆகவே உணவுக்கும் உலருணவுப் பொருட் களுக்கும் தட்டுப்பாடு. மற்றைய பொருட்கள் யாவும் கறுப்பு மார்க்கெட் என்னும் கள்ளச் சந்தையில் விலைகூட்டி விற்கப் பட்டன. அரசாங்கம் உணவுப் பொருட்களுக்கு அளவுக் கட்டுப் பாடும் (Ration) விலைக்கட்டுப்பாடும் (Price Control) விதித்தார்கள். போதியளவு அரிசியைக் கப்பல்மூலம் இறக்குமதி செய்யமுடியாமையால் வெளிநாடுகளிலிருந்து கோதுமை மாவைக் கொண்டு வந்தார்கள். சௌ, குழந்தைகளின் பால்மா, பருப்புவகை, அரிசி, மண்ணெண்ணெண்டு, பெற்றோல், முதலிய நாளாந்தம் பாவிக்கும் பொருட்களின் விநியோகத்துக்குப் பங்கிட்டு அட்டை (Ration)

Card) முறையை அரசாங்கம் அமுல்படுத்திவார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் கூப்புவு புத்தால் ஒன்று சிராமவிடுவதைத் தெரியவில்லை. கூப்புவில் சிறுமைக்கு ஒரு முத்தினர் இரண்டாவிழித்துக் கொடுத்து அந்த வாராம் கூட்டுறவுச் சங்கச் சபை கீழ் (கூப்பு காலப்பிள்) என்னென்ன உள்ளுச் சாமாவுகள் கிடை க்குமோ அவற்றை வாவிக்கொண்டு விடு திரும்ப வேண்டியது; மறுபுச்சில்லை அப்போது ஆட்சி செய்து மிகிடுத் தா அரசாங்கமல்லவா! அதனால் வாவைப் பிரச்சுகளும் சாமாவுப் பரிபாரிக்கப்பட்டார்கள். அரசாங்க உத்திரீயாகத்தார் எனும்குர் சில சில உணவுப்பொருள் விற்கியாகத்தில் சிறுசூழலை கிடை க்கும். 1945ல் நான் மகல்ளாரில் உத்திரீயாகமாவதும், இர்க்குவிளையைப் பயன்படுத்திப் படி சாமாவுகளை வாவிக்கொடுத்துவதுது. அதிக்கால மறுபுபாரையும் கொடுத்து வந்து அவர்களை அவர்வியிடம் கொடுப்பேன்.

மக்கள் தொடர்ந்தும் பயனிக்கும் உள்ளுப்பிபாராட்டுகள், துணி வைகள், மற்றும் அத்தியாவதிர்கள் பொருட்களின் விழியோகம் இங்காலாக சங்கக்கூட்டுத் துவாம் கூப்புவுகளைப் பாவிக்கும் செய்திப்பட்டு வருகின்றது என்றாலும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

என்னடுக்காலத்திலும் அதன்பின் கிள்ளாலும் கால நால்லாவுகள் பூர்க்கூட்டுத்திருந்து மனத்திற்குவிருப்பது, எல்லாம் தரவுகளும். 6 சத்தாளகூட ஓர் பாலிமில் 3 சதம், மறு பாலிமில் 2 சதம் என்று அச்சுடுத்திருக்கும். நேரங்களைப் பாதி வைக் கீழ்க்கிணந்துப் பாவித்துக் கொள்ளவேண்டியிருந்தது.

33

சட்டங்களும் சமுகமும்

வெள்ளவையர்கள் ஆட்சியில் ஆங்கிலம்தான் அரசு கருய வேஷாரியாக இருந்தது அதனால் சட்டத்திடங்களும் ஆங்கில காலம் ஆட்சியில்லைத்தான் அருங்காலிக்கண்ண இருந்தும், ஆட்சியில் மரிசு ஆட்சி அதாவது இலங்கையில் போத்துக்கிரிசு (Portuguese) ஆட்சி கொடுத்துமுன்னால் நமிழியப் பகுதிகளில் தேச வழங்காரர்கள், ம். நவட்டுநூலில் இருக்கிறது அப்பிரிக்கெ சத்தில் வளித்த மக்கள் அச்சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் வாழ்க்கை நூல்வார்தா, அவர்களுக்கு முன்னர் அரசாங்கம் போத்துக்கிரிசு, மரிசுவர் ஆங்கிலேயர் மாவட்டார் துங்கன் சட்ட திட்டங்களைப் பார்த்தும் நாட்டும் நடவடிக்கைப்படுத்து வாட்டும், தேசவழையைச் சட்டத்தாக அவர்கள் ஒதுக்கில்லைகளை நிர்வாயிக்க வழக்குகளில் தங்கள் சட்டத்துடன் தேசவழையைச் சட்டம் முரண்பட்டால், முன்வர் வழக்கத்திலிருந்துவர்கள் தேச வழையைச் சட்டத்துக்கிரிக் குழங்குவிலை கொடுத்து, அந்நாலையைவே வழக்குகளில் தீர்ப்புகளையும் வழக்கிலார்கள்.

பார்ப்பான் லோததூக்கார், உடல் வையங், இறையங்கள் ஜோப் பார்ப்பான், வையங் கார்ட்தூக்கார், இலவசக்கார்க்கான் உத்திமகவை ஒழுங்கவைக்கும் ரா. எஸ். கௌண்ட நோவெரூபாங் சட்டங்கள் என நீதிமன்றங்களையும் வழக்கில் இருந்திருக்கின்ற அளவாகும், மகநாக்குத் திரும்பாத்தின்பொது அவ்வளவிப்பாக கொடுக்கும் கொந்து சிறையும், வெந்தூர் இருஷ்டிய அவ்வளவில் வையங்களைப் போட்டிருக்கி போர்த்து தெழுவிதீட்டு எனப்படும். பில்லி. பேர்மோரின் இங்கிலீன் மகநாக்குக் கீட்டக்கும் பெற்றியோன் கொந்துமூறு முதுமூறு என்று பெயராதும், தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் தேசவூலங்கள் ரா. ஸா. ரா. கால்வாநதா, பிரத்தாராயிர் முதலிய கூட்டுப்பாட்டின் கொந்துக்காலங்களைப் பட்டப்பொறுத்தும், இச்சட்டத்தின் மூலமாக, நோக்கம் குறியபத்தின் சொக்குக்கால் வெளியிடப்பட்டு, போகாதபடி கட்டிக்காதது வயத்திற்குமிடையே.

இந்தச் சட்டத்துக்கும் சாதிப்பெதத்துக்கும் கேட்டுவிடப்பட்டு, ரா. இருந்து, சமூகத்தில் வேள்ளாளர் எனத் தக்கவைக் காலத் தொன்றும் இம்சாதிப்பாராறும், நிலபுலம் குடும்ப மாற்றுப்பட்டதுதான் இந்தச் சட்டம் அதைப் பாய்க்கும் குறைவான ஈந்தியினாலாக கட்டியாளர்டார்கள். அவைக்குத் தாங்கியோர் நூல்கள் கொந்தூராக நிலபுலம் எல்தத்திற்குப் பதிக்க நிலபுலங்களாகவுள்ளன, இரு கால்களிலிருந்து, அவ்வுடைக்கால விளைவுகள், நேசவூலங்கள் சட்டமூறும் அவ்வுடை, விட்டிருக்கும் என்றாலும். இந்தியத் தமிழகத்தில் பியப்பாய்வார் என அலகு பிரேரிக்காரர்கள் அவர்களுக்கு நிறுவியப் பகுதி இருந்தும் ஆவாய பார்ப்பாத்தில் பிராமணார்களைக் கொடுக்கும்தான் கட்டும்பாருவார்கள்.

இவ்வளவைப் பிரத்தாராயிர் ஆளாட அநதக் காலத்தில் முதலியாளர் அரசுபதவிகளையும், அதாரால் நிர்வாக அதிகாரத்தினும் நான்களை எவ்வுக்காலங்டார்கள், கட்டசைப் பிரத்தாராயிரி (State Council Membership), மாளனாத் தலைவரங்கள், காவல்துறை அதிபர்கள், நிதிபதிகள், அரசாங்க அதிபர்கள், மயாநிர்வாகர்கள், பிபரிய வியாபார நியங்களைகளின் தலைவரங்கள், முதலியப் பதவிகளில் வேள்ளங்களையும் இருந்து கொண்டு நாட்டை நிர்வாகத்தார், அவர்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ், பண்புப்பியவைகளைப் பண்டிக்காரர் (D.R.O), முதலியார், உடையார், விதானங்களையார் பழுவியலையும் காந்தூர்ப் பிரார்ப்பார்களை நிறுவிந்தார்கள். இப்பகுதி கலைக்கு, அம்மாத்தாங்கள், நிபார்த்துக்காரர்கள், பண்ணாமை நூற்றுக்கணக்கான நிபார்த்துக்காரர்கள், இப்பகுதிகளையும் வைக்கப்படவிட்டு, காலனி அருவங்களுக்கிடையில் பதிந்து வைக்க, பிரசித்த நோத்தாரிங்களை (Military Public) போகிறார்கள், பண்டிக்காரர்கள் அர்சுர்களை.

(Principals) அப்புகளைக் கொண்டால்பார்களை கூட்டுப்பார்வையாக்கும் காலங்களைப் பார்வேத்திராக்கும் அவர்கள் என்கில் இந்த படியால் கால்ஆணில் பிழித்துவார்கள் எந்த விளையுத்தியை வாலாட்ட முடியாதபடி நிர்வாகம் நடந்து.

சாந்தி கால நீரி

1940களில் இப்பகுதியில் காலங்களை யுத்தகாலத்தில் நூற்போல் இவ்வளவுகளை ஆவாய் பிரிட்தின் அரசாங்கம் கூடா காலியங்கள் அந்தியாவசியைப் பெற்று விவரங்களை வெளியிட தீட்டி இத்தகால வகுட்டகள் கூந்தும் இன்றும் இவ்வளவுகளைப் பெற்று விருக்கிறது இந்த வித்தியாக முறை எவ்வாறுக்குமிடப்பக்கஞ்சு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அளவுமிகு விட்டு நீர்தீர கூறுவாம் ஒவ்வொரு குடியீடும் பதியப்பட்டு, அவர்களுக்கு உரிய கூப்பன்கள் வித்தியாக்கப்பட்டு, எநதக் குடியீடுமூழ தலைக்கரைப் பங்கிட்டு, உள்ளுப் பொருட்களை உரிமையிடார்கள். கட்டுப்பாட்டு விலையிலும் பெற்றுக்கொள்ள இத்திட்டம் வழி வகுக்கத் தின்தப் பங்கிட்டு முறை அரசாங்கத் தொண்டாக்காதவை கையாளப்படுகிற படியால் நூற்றுக்காலத்து திருப்புசாமாக இயங்குகின்றது எக்கிள்காலங்களைப் பார்வேத்திராக்கும் தலைப்பட்ட முறை கூடும் பொருட்களை நூற்போல் வைத்து, (Black Market) காலார் நூற்றுப்பல விருவும் கூடும் என்பது சாதாரணமாக ஏதிப்பார்க்கக்கூடியதோ அதனால்: ஏழைச்சளாங்குத்துப் பெறுக்கூட்டங்கள் ஏற்படவும் இடமிருக்கிறது.

முத்தகாலத்தில் அத்தியாவசியமான பாலங்களைப் பொறுத்த பலவற்றிற்கு விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தி, அவற்றைக் கூட்டப்பள மூலம் வித்தியாக்கும் முறை அமுல்வெறுத்து அரசிக்கப்பட்டு, மாக்கப்பட்டு, சூகிக்கப்பட்டு, மாஸ்வெரைன்வைக்க கூடப்பள், துணிக்கீர்க்கப்பள், இருங்கு வெவ்விவரே பொருள்களுக்குத் தவிதித்துவிலோ கார்பார்கள் பாலங்களைவிருந்துச் “கூப்பும் மா” என்று இன்றுக் குநிப்பி: அ இறுக்குமிகு வெளியிடப்பட அவைகளைப் போருவாரங்களைந்தான். மூன்து உண்மையான கொருவாவங்கள் அவர்களு எக்கிள் டாலோ அவ்வாறு பிற்பிதா, யார் அவ்வொர் அதிர்வாரா, காலித்தொழில் சொப்பவர்களுக்கு முதலாளி கொடுக்கும் கார்பார் கு வைக்காலங்களுக்குத்தான் இந்தக் கார்பால் மார்க்கெட் பாலங்களைக் காலித்தொழிலார். இப்படி, மகநாக்கு முதலாளம் தேவையானும் அத்தியாவசியைப் பொறுத்து கொடுக்க வெற்றியாகவும் கொடுக்க வெற்றியாகவும் இப்புய்தான், மூலம் குடியீடுகள் கேய்யுப்படாவன், இப்புய்தான், மூலம் குடியீடுகள்

நாளுக்கு ஒருவேளை சாப்பாடாயினும் உரிமையுடன் உண்ணு வதற்கு ஏதுவாயிருந்து வருகிறது. சுருங்கச் சொன்னால், நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படாமல் காப்பாற்றி வருவது இந்தப் பங்கிட்டு முறைதான் என்றால் மிகையாகாது.

சட்டசபைத் தேர்தல்

1920, 30களில் இலங்கை பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சிக்குக் கீழ் இருந்தது. சுதந்திரம் கிடைக்குமுன்பு, பாரானுமன்றம் அமைவதற்கு முன்னர், அரசியல் அமைப்புச் சட்டசபைமூலம் தான் நாடு அரசாளப்பட்டது. இப்போது இருப்பதுபோல்தான் அப்போதும், நாட்டை வெவ்வேறு தொகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் உள்ள மக்கள் வாக்குச்சிட்டுப் போட்டு, தங்கள் பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சட்டசபைக்கு அனுப்பு வார்கள். அப்போது வாக்குச்சிட்டுகளில் வேட்பாளர் களின் பெயர்ப்பட்டியல்தான் இருக்கும். வாக்காளர் தனக்கு விருப்பமான வேட்பாளரின் பெயருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு புள்ளிடபோட்டு விட்டு, சிட்டை உரிய பெட்டிக்குள் போட்டு விட்டு வருவார். உரிய பெட்டி என்பதற்கு விளக்கம் தேவை. ஒரு தொகுதியில் தேர்தலுக்கு நிற்கும் ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் ஒவ்வொரு நிறம் பிரதியேகமாகக் கொடுக்கப்படும். அவர் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம், பிரசாரம், கொடி, விளம்பரம் முதலிய வற்றுக்குத் தனக்குக் கொடுத்த நிறத்தையே பயன்படுத்துவார். வாக்குப்பெட்டிகளும் வேட்பாளர்களுக்குக் கொடுத்த நிறங்களைத் தனித்தனி கொண்டிருக்கும். வாக்காளர் தனக்கு விருப்பமான நிறப்பெட்டிகளுள் போடுவார்.

அப்போது கட்சிகள் இல்லை. தனித்தனி நபர்கள்தான் தேர்தலில் நிற்பார். வேட்பாளர்கள் அநேகமாகக் கல்விமான்கள், பட்டம் பெற்றோராகத்தானிருப்பார்கள். தேர்தல் கூட்டங்களில் அவர் தன்னைப்பற்றியும், தான் வென்றால் தனது தொகுதி மக்களுக்கு என்னென்ன நன்மைகள் செய்வார் என்ற தனது கொள்கை விளக்கத்தையும் பிரசாரம் செய்வார். அதே தொகுதிக்குப் போட்டிபோடும் மற்ற வேட்பாளர்களைக் கண்டித்தும், அவர்களின் கொள்கைவிளக்கப் பிரசாரங்களிலுள்ள குறைபாடுகள், குற்றங்களைக் கண்டறிந்தும், தமது பிரசாரங்களைத் தர்க்கரீதியாக நியாயப்படுத்துவார். இது எவ்வாறிருப்பினும், ஒரு வேட்பாளரின் செல்வாக்கு, பரம்பரை, கல்வித்தரம், கெட்டித்தனம், அரசியல் சான்கியம், முதலியவற்றில்தான் அவர் வெற்றிகொள்கூடிய வாய்ப்பு தங்கியிருக்கும்.

ஒரு வேட்பாளருக்கு உரிமையானது ஒரு நிறம். வாக-

களிக்கும் நாளன்று, வாக்காளர், தான் விரும்பிய வேட்பாளருடைய நிறப்பெட்டிக்குள்தான் தனது வாக்குச் சிட்டைப் போடுவார்.

பிரசார வேளைகளில் உபயோகிக்கும் வார்த்தைகளும் நிறத்தைத்தான் குறிக்கும். உதாரணமாக,

“போடு போடு பச்சைப் பெட்டி, போன்முறை வென்ற பெட்டி.....

எங்கள் பலம் பொன்னம்பலம்.....

குடும்பித் தமிழன் கொழும்புத் தமிழனை வென்று காட்டுவான்....”

என்று இப்படிப் பலவாறாகப் பிரசாரம் நடக்கும். தனக்குப் பிடித்த நிறப்பெட்டிக்குள் வெளிப்படையாக வாக்குகளைப் போடுகிறப்படியால் வாக்கெடுப்பு முற்றிலும் இரகசியமானது என்று கொள்ளமுடியாது.

வண்டிகளிலும் கார்களிலும் இருந்து மேளம் அடித்துக் கொண்டு பிரசாரத்துக்கான விளம்பர நோட்டீஸ்கள் விநியோகிக்கப்படும். அவை அந்தந்த வாக்காளருக்குரிய நிறத்தாளில் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கும். சட்டசபைத் தேர்தல்களில் வாக்குப் பெட்டிகளிலுள்ள வாக்குகளை எண்ணுவது சலபம். பச்சைப் பெட்டியில் எத்தனை வாக்குச் சிட்டுகள், மஞ்சள் பெட்டியிலுள்ள எத்தனை, சிவப்புப் பெட்டியிலுள்ள எத்தனை, நீலநிறப் பெட்டிக்குள் எத்தனை என்று எண்ணிக் கணக்கெடுத்து, கண்டமுடிவைத் தேர்தல் அத்தியட்சகர் அல்லது அரசாங்க அதிபர் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிப்பார். பின்னர், தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற வரை மாலைகளால் அலங்கரித்து, தெருத் தெருவாக ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்வார்கள். ஒரே கொண்டாட்டமாக இருக்கும். வன்முறைச் சம்பவங்கள் குறைவு.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், வயதானவர்களுக்கும் மாலைக் கண் வியாதியஸ்தர்களுக்கும் நிறங்களில் வித்தியாசம் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம் என்பதனால் பொருட்களின் படங்களைச் சின்னமாகக் கொண்டு, ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் ஒவ்வொரு சின்னம் என்ற முறையை வகுத்தார்கள். உதாரணம்: ஒரு வேட்பாளருக்குச் சின்னம் கதிரை, மற்றவருக்கு சைக்கிள், இன்னொருவருக்கு வீடு, வேறொரு வருக்குக் குடை, இப்படி, பாமரனுக்கும் உடனே விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியதான் சின்னங்கள் வேட்பாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

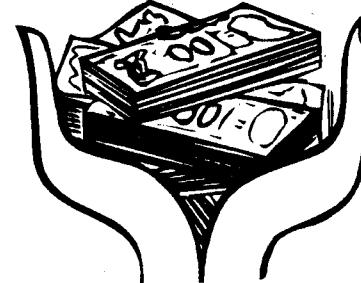
சில ஆண்டுகள் கழிந்ததும், தனி ஆண்க்கு வாக்களிக்காமல், கட்சிகள் அமைத்து, ஒவ்வொரு கட்சியும் தங்கள்

தனிப்பட்ட கொள்கைகளை வகுத்து, வேட்பாளர்கள் தாம் விரும்பிய கட்சிக்கே வாக்களிக்கும் முறை அற்முகமாகி, அந்த முறைதான் இப்போதும் உலகடங்கலும் நடைமுறையிலுள்ளது).

மொட்டைக் கடிதம்

“மொட்டைக் கடிதம்” என்பது எழுதுபவரின் கையொப்பம் இடாமல் அல்லது இனம்தெரியாத வேறொருவருடைய பெயரைப் போட்டு எழுதும் கோழைத்தனமான கடிதமாகும். அக்காலச் சமுதாயத்தில் முரண்பாட்டுக்கு முகம் கொடுக்க விரும்பாத போக்கிள்கள் பலபேர் இருந்தார்கள். நேருக்கு நேர் பேசி, தர்க்கித்து, பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் திராணியில்லாதவர்கள், மறைமுகமாக, தங்கள் பெயரை வெளிப்படுத்தாமல் மொட்டைக் கடிதங்கள் எழுதி, முறைப்பாடு செய்யக்கூடிய பெரிய இடத்துக்கு அல்லது சம்பந்தப்பட்ட எதிரியின் எதிராளிகளுக்குத் தபாவில் அனுப்பிவிடுவார்கள். இப்படி கடிதம் எழுதுபவர்கள், தமது கையொப்பம் இடப்படாத கடிதம் என்றபடியால், துணிந்து பொய்யையும் பித்தலாட்டத்தையும் அக்கடிதத்தில் உள்ளடக்கி விருப்பார்கள் என்பது வெளியிடமலை! மொட்டைக் கடிதத்தில் உள்ள விடயம் தொடர்பாகத் தீரவிசாரித்து உண்மையை அறிந்துகொள்ளாமல் அவசரப்பட்டுச் செயலில் இறங்கி மோசமான நடவடிக்கைகளை எடுத்து, அதனால் சீரழிந்தபோன எத்தனையோ குடும்பங்களை நான் அறிவேன். அரசாங்கத்தினால் தடுக்கப்பட்ட சில செயல்களை இருவர், மூவர் சேர்ந்து செய்து விட்டு, பின்னர் அவர்களுக்கிடையில் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டதும் அவர்களில் ஒருவர் மற்றவரைக் காட்டிக் கொடுத்து அரசாங்கத்திற்கு மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவார். எழுதியவர் தப்பிவிடுவார். மற்றவர்கள் பிடிப்படுவார்கள்.

விவேகமுள்ளவர்கள் மொட்டைக் கடிதங்களிலுள்ள விடயங்களைப் பற்றி ஆராயாமல் அடுத்த நடவடிக்கை எடுக்க மாட்டார்கள். இருப்பினும் அநேகம் பேர் மொட்டைக் கடிதம் எழுதி, தங்கள் நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்து, குழப்பங்களை உண்டாக்கிப்போட்டுத் தப்பியுமிருக்கிறார்கள்.

34

பணத்தின் பெறுமதி

70, 75 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பொருளாதார நிலைமையை அறியவிரும்பினால், அப்போதைய விலைவாசிகளை தற்போது இலங்கையில் நிலவும் விலைவாசிகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போதான் பழைய நிலைமை வாசகர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவரும். (இக்கட்டுரையின் நோக்கத்துக்கு அது பொருந்தாதெனினும் ஒப்பிடு செய்து விளக்குவது தேவையாக இருக்கிறது)!

2003ல் இலங்கைக்குப் போய்வரச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. 1930களில் அங்கிருந்த பொருட்களின் விலைகளுக்கும் இந்தக் காலத்தில் அதே பொருட்களின் விலைகளுக்கும் உள்ள பாரிய வித்தியாசம் எனக்கு நம்பமுடியாமலிருந்தது. கீழ்க்காணும் விலைகளை ஒப்பிடும்போது உங்களுக்கே அது புலனாகும்:-

பொருள்	பழைய விலை	இப்போதைய விலை
அரிசி	(பெரியகொத்து) 12 சதம்	(1 கிலோ) 32-37 ரூபா
பால்	(1 போத்தல்) 8 சதம்	(1 விட்டர்) 20 ரூபா
முட்டை	(ஒன்று)	2 சதம் (ஒன்று) 5 - 6 ரூபா
காய்கறி	(1 இறாத்தல்)	15-30 சதம் (1 கிலோ) 40-80 ரூபா
தேங்காய்	(ஒன்று)	2 சதம் (ஒன்று) 20-25 ரூபா
சீனி	(1 இறாத்தல்)	18 சதம் (1 கிலோ) 36 ரூபா

சேட் (நல்லது)	2-2-50	ரூபா	200 - 400	ரூபா
வேட்டி, சால்வை	1-50- 3	ரூபா	400 - 750	ரூபா
செருப்பு (நல்லது)	90சதம் - 1.50	ரூபா	800 - 1500	ரூபா
கால்சட்டை (திறம்)	2-4	ரூபா	1200 - 3000	ரூபா
துளை (திறம்) யார்	30-65	சதம்	(மீட்டர்) 20-60	ரூபா
சேலை (திறம்)	5-15	ரூபா	3000 - 8000	ரூபா
சாப்பாடு (சோறு)	8-10	சதம்	70 - 150	ரூபா
இடியாப்பம் (ஒன்று)	1	சதம்	3 - 5	ரூபா
இட்டலி தோசை	2	சதம்	8 - 10	ரூபா
தேநீர்	5	சதம்	8 - 10	ரூபா

மற்றைய பாவனைச் சாமான்களின் தற்போதைய விலைகள்
தேங்காய் எண்ணை (விட்டர்) 70 ரூபா
மண்ணெண்ணை (விட்டர்) 25 ரூபா
(உள்நாட்டு) முத்திரை 4 ரூபா 50 சதம்; (முன்பு 2 சதம்)

இப்படியாக, காலப்போக்கில் விலைவாசிகள் ஆகாயத்தை
நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதில் அதிசயப்படக்
காரணமில்லை. ஏனெனில் உலகச் சந்தையிலேயே விலைவாசிகள்
பன்மடந்காக அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றன!

முடிவுரை

அன்பான வாசகர்கள் அனைவரும் இந்தக் கைநாலைப்
பொறுமையுடன் வாசித்ததற்கு உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த
நன்றி. இதில் காணும் விடயங்கள்பற்றி ஒரு சவாரரஸ்யமான
நிலை எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதாவது, புலம்பெயர்ந்த நாடு
களில் வசிக்கும் தமிழ்மக்கள் இவற்றைப் பொறுமையுடன்
வாசித்து விளங்கிக்கொள்வார்களானால் அவர்கள் நிச்சயமாக,
பெற்றோராக அல்லது வயதுவந்தவர்களாகத்தான் இருக்க
வேண்டும். ஏனெனில், சிறுபிள்ளைகளாகவே வெளிநாடுகளில்
குடியேறியிருப்பவர்கள் பொதுவாகத் தமிழ்ப்புத்தகங்களில்
கரிசனை கொள்ளமாட்டார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப்படித்து, எழுத
வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், இப்படியான
விடயங்களில் ஊக்கங்காட்டுவார்களோ என்பது நிச்சயமில்லை.

ஆனால், புலம்பெயர்ந்திருக்கும் பெற்றோர்கள், வயதான
வர்களுக்கு, இந்நாலிலுள்ள விடயங்கள் பெரும்பாலும்
ஏற்கனவே தெரிந்தவைகளாகவே இருக்கும். ஆகலால் அவர்களை
விட இளம்பிராயத்தினர், தாய்நாட்டை விட்டுச் சிறுவயதிலேயே
புலம்பெயர்ந்து வந்துவிட்டவர்களுக்குத்தான், இச்சிறுபுத்தகம்
மிகவும் பயன்தரக்கூடியதாக அமையும் என்பது எனது
அபிப்பிராயம். சருங்கச்சொன்னால், தமிழ் வாசித்து விளங்கிக்
கொள்ளக்கூடிய இளைஞருக்குத்தான் இதில் சொல்லியிருக்கும்
விடயங்களை வாசித்தறிய அக்கறையிருக்கும். மாறாக, பெரிய
வர்கள் வாசிக்க அவர்கள் காதாற் கேட்டு அறிவதற்கும்
ஆர்வம் காட்டக்கூடும்.

நன்றியுரை

ஏன் மனதில் காலத்துக்குக் காலம் எழுந்த பழைய விடயங்கள் பலவற்றைச் சிட்னியிலிருந்து வெளியாகும் ‘கலப்பை’ சஞ்சிகையினுடாக ‘முதியோன்’ என்ற முகத்துடன் உங்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டேன். என் முயற்சியை ஊக்குவித்து என்னை மேன்மேலும் எழுதவைத்ததற்காக கலப்பை ஆசிரியர் வைத்திய கலாநிதி பொ. கேதீஸ் அவர்களுக்கு எனது நன்றியுணர்ச்சி யைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். மேலும், இந்நாலை விமர்சித்து முன்னுரை தந்திருக்கும் கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்), சொற்பிரயோகத்தைக் கவனித்த திரு. செல்வநாயகம் (Creston) எழுதியவற்றுக்கு மெருகூட்டிய திரு. சிற்சபேசன் (வண்ணையூரான்), கவியில் வாழ்த்தியிருக்கும் கவிஞர் அம்பி (சிட்னி), கூடவிருந்தே உதவிய திரு. ச. முகுந்தன் (Huntingdale) இவர்களுக்கும் கணினியைக் கையாள்வதில் உதவிய கணினி வல்லுநர் திரு. நிரஞ்சனுக்கும், இதைப் புத்தக மாகப் பிரசுரியுங்கள் என்று ஊக்கப்படுத்திய திரு. வெ. முருக பூபதிக்கும், ஆர்வத்தோடு இதைப் புத்தகமாகப் பிரசுரித்து தவிய Kalapai Publications, (ஓஸ்ரேவியா), Mithra arts & Creations, (சென்னை) அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மலையகத்தில் பணிபுரிந்த டாக்டர் சுந்தரம் பிள்ளைக்கும் மனைவி சின்னம்மாளுக்கும் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தவர் சிசுநாகேந் திரன். தற்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகமாக மாற்றியுள்ள பரமேஸ்வராக் கல்லூரி யின் வண்டன் மற்றிக்குலேஷன் வகுப்புவரை படித்தார். பின்னர் யாழ் மத்தியக் கல்லூரியில் கணக்கியல், சுருக்கியல், வர்த்தகம் முதலிய துறைகளிலும் கற்றுத்தேரினார்.

1944 ஜூவரியில் அரச சேவையிலே சேர்ந்து, மன்னார் அரசாங்க அதிபராய் கடமையாற்றிய சீ. சிற்றம்பலத்தின் ஸ்டெணோகிராபஃராகப் பணியாற்றினார். பின்னர் படிப்படியாக உயர்ந்து கணக்காளராகவும், கணக்காய்வாளராகவும் பல வேறு தினைக்களங்களிலே பணியாற்றி, 1979 இல் இளைப்பாறினார்.

இவர் நல்ல புகைப்படக் கலைஞர், நாடக நடிகர், இசைச் சுவைஞர், நாடக அரங்கக் கல்லூரி தயாரித்த பல நாடகங்களிலும் முக்கிய பாத்தி ரங்களிலே நடித்தார். வண்டனிலிருந்து 1994 ஆம் ஆண்டில் அவுஸ்திரேவியாவுக்குக் குடி பெயர்ந்து வாழ்கின்றார். பிரியாவிடையின்போது கலைவளன் என்கிற பட்டத்தைத் தமிழ்பி மானிகள் அளித்தனர்.

இந்த வயதிலும் துடிப்புள்ள இளைஞராக எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். இவருடைய வாழ்க்கை அனுபவக் குறிப்புகளைக் கொண்ட இந்நால், இலவ்கையின் சமூக வரலாற்றினைப் பதிவு செய்யும் ஆவணங்களுள் மிகவும் முக்கியமானது.